

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

MERRY CHRISTMAS,

**ALEX
CROSS**

Detective Alex Cross needs a miracle to make it
through this holiday alive

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

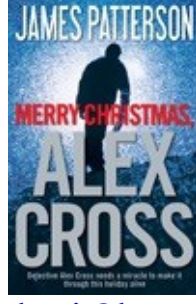
MERRY CHRISTMAS, ALEX CROSS

JAMES PATTERSON

LITTLE, BROWN & COMPANY

RGB T0B11 B0TT0B L08D08

[Bülteni Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bob ve Mary Simses için

Önsöz

NOEL ARİFESİNDE ŞEYTAN

BİR

ST. ANTHONY KİLİSESİ'NİN ARKA KAPISI ANTHONY KİLİSESİ'NİN ARKA KAPISI

AÇIK. *Tam da bana söz verildiği gibi.* John Sampson ve ben, rahiplerin ayinler için giyindikleri ve sunak şarabını, ilahi kitaplarını ve giysileri sakladıkları loş ışıklı kutsal odaya doğru ilerledik.

"Şekerim, umarım kilisede bir adamı vurmak zorunda kalmayız," dedi Sampson sahnede fısıldayarak. "Büyükannen yangında bir yuva için beni tahmin ederdi."

"Özellikle de bu gece kilisede tetiği çektiysen." "Hiç komik değil, Alex."

"Kim gülüyor, John? Eğer Noel arifesinde kilisede birini vurmuş olsaydın ve ben seni durdurmasaydım, Nana Mama *beni* büyük yanıkta senin hemen yanında bir yere kaydettirirdi."

Karanlık apsise ve sunağın kendisine giden kısa, dar bir koridor boyunca ilerledik. Koridorda kalıp dışarı baktık. Birkaç titrek adak, birkaç loş tepe lambası ve sunak masasının yanında asılı duran bir mum dışında kilisede hiç ışık yoktu.

Üç ya da dört kişiden fazlası yoktu. Tespih çeken yaşlı bir kadın, ön sıralarda uyuklayan evsiz bir adam, dua kitabı okuyan ve küfürler mırıldanan yaşlı bir adam. Her birini dikkatlice kontrol ettim.

Sonra kürk mantolu genç bir kız, St. Anthony's için fazla süslü bir manto, kilisenin yakın tarafındaki günah çıkarma kutusundan fırladı. Uzun çizgili bir eşarba sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Rahip de çıktı. Peder Harris elini kadının omzuna koydu ve onu bir sıraya götürüp yanında diz çöktü.

Peder çok iyi bir adamdı ve çok iyi bir rahipti, eğer yapabiliyorsanız iyilik yapabileceğiniz türden bir adamdı.

Kiliseyi süsleyen seyrek çelenklere baktım. On yaşımdan beri St. Anthony's'e gidiyordum ve buranın Noel'de hiç bu kadar çıplak göründüğünü hatırlamıyordum. Aslında kilise iç karartıcı görünüyordu.

Tüm ibadet edenlerin başlarını eğdiğinden emin olana kadar bekledim ve sonra sunağın önünden hızla yürüyerek oyma meşe minbere çıkan merdivenlerin dibinde diz çöktüm. Man Mountain yerinde kaldı

Kutsal alanın yan tarafına geçti ve parlak kırmızı Atatürk çiçeği bitkilerinin, kürsünün ve rahip ile sunak çocuklarının kullandığı sandalyelerin arasında diz çöktü.

Bir süre sonra kız başını salladı ve . Peder Harris durakladı, bizim pozisyonumuza doğru bir bakış attı ve sonra yan kapıdan çıktı.

Kayıtlardaki buhar tıkırtıları dışında, St. Anthony's sessizliğe büründü. Sırtımı arka duvardaki haça dayayarak orada diz çökmek garip ve bir şekilde yanlış hissettirdi. Sonra tekrar, her şey garip hissettirdi. Otuz beş yıldan fazla bir süredir bir sunakta bulunduğumu sanmıyorum. On iki yaşımdayken, kiliseye kabul törenimde tam da bu sunakta bulunduğumdan beri.

O gün biz onaylanırken piskopos bizim için dua etti ve "Onları korku ruhunla doldur, ya Rab" dedi. Bu duayı her zaman tuhaf bulmuşumdur çünkü kural olarak Tanrı'yı korkunun değil, cesaretin ve yönlendirmenin kaynağı olarak görürüm. Ama ben bir rahip değilim ve Sampson'un da dediği gibi, ben ne bilirim ki?

Her halükarda pozisyonumuzu koruduk ve bunu için sadece bir saatimiz olduğunu bilerek bekledik. altıda, yandaki manastırdan rahipler ve keşişler kiliseyi Gece Yarıları Ayini için hazırlamaya geleceklerdi. Saat altıda bu küçük gözetleme sona erecek ve ben de ailemle birlikte hak ettiğim tatili geçirmek üzere evime dönecektim.

Hayatımda birden fazla kez alaycı olarak adlandırıldım. Benim işimde, herhangi bir konuda olumlu ya da idealist olmak çoğu zaman zordur. Ancak Aziz Anthony'nin içinde dakikalar geçtikçe, tütsü ve köknar dallarının kokusunu aldım ve yemlik sahnesinin yanında titreyen adak mumlarını izledim ve geçmiş Noellerde buraya geldiğimi hatırladım. Mekânda bir aynılık, değişmeyen sakin bir his vardı ve bu beni etkiledi.

Kaslarımın gevşediğini ve zihnimin alçakgönüllülük ve minnettarlık gibi önemli şeylere yavaşladığını hissettim; anneannem her zaman bunların uzun ve tatmin edici bir yaşamın anahtarı olduğunu söylerdi. Büyükanнемin doksanlı yaşlarında ve güçlü olduğunu görünce, o böyle şeyler söylediğinde dikkatle dinlemeye çalıştım.

Kürsünün arkasında diz çökerek, neredeyse geçen bir yıl içinde gördüğüm korkunç şeyleri görmezden geldim ve sahip olduğum tüm nimetler için Rabbime ve Kurtarıcıma şükrettim. Karıma. Büyükanнем. Çocuklarım. Arkadaşlarım. İşim. Hayatım.

Ve bunu yaparken, kendimi daha az alaycı hissettim, iyi talihim karşısında alçakgönüllü oldum. Hayatım çok iyiydi. Belki mükemmel değildi ama çok iyiydi. Günümüzde ve bu çağda, özellikle de yılın bu zamanında bunu söyleyebilen çok az insan var.

Belki de Nana Mama haklıydı. Kiliseye daha çok gelmeliydim-

Bir fısıltı karanlığı deldi. Sampson poinsettiaların arasında: "Bir polisi bitki olarak kullandıklarını söylerken bunu mu kastediyorlar?"

Sadece başımı salladım. Zaman geçirmek için kötü bir kelime oyunu gibisi yoktur.

kilise gözetimi. Bir tıkırtı duydum ve kürsünün etrafına baktım. Yaşlı kadın düşürmüştü. önündeki sıradan tespihini geri aldı. Sonra kürk mantolu kadının bulunduğu yerin yanındaki günah çıkarma kabininden birinin çıktığını gördüm.

Genç ve iri bir . Orta koridorda ağır ağır ilerliyor, sanki derin bir duaya dalmış gibi ana kapıya doğru ilerliyordu.

Bu bizim adamımız olmalı.

Sampson'a işaret ettim ve ikimiz hızla ilerledik, parmaklıkların üzerinden nefe doğru ilerledik ve her iki tarafta da birer kişi olmak üzere yan koridorlarda yürümeye başladık. Sağ ellerimizi paltolarımızın içinde, parmaklarımızı da silahlarımızın üzerinde tutuyorduk.

Söz konusu adam kiliseden çıkıp fuayeye girdi ve kutsal su çeşmesinin önünde durdu. Sol elini suya daldırdı ve orada tuttu. Sol elin kutsal suya daldırılması hiç hoş bir şey değildir. *Sadece sağ el.* Ve çeşme parmaklarınızı bir saniyeden fazla tutabileceğiniz bir yer değildir.

Sonra yarı yarıya beklediğim şeyi gördüm. Sol eli hâlâ kutsal suyun içindeyken sağ kolunu salladı ve paltosunun kolundan bir levye çıktı.

Cemaatin bağış ve Fransisken yardım kutularına saldırmadan önce etrafa bakacağını tahmin ederek, aramızda bir sütun olacak şekilde durdum.

Metalin metale çarptığını duyduğum anda parmaklarımı şıklattım, silahımı aldım ve fakirleri soymak için geri dönen yılın adamını karşılamak ve selamlamak için harekete geçtim. Kilisede. Noel arifesinde.

PEDER HARRIS KİLİSE ODASINDA BİR DÜĞMEYİ ÇEVİRDİ.

ST. Anthony'deki bütün ışıklar yandı. Yılın adamı, levyeyi bir bayrak yarışındaki sopaymış gibi taşıyarak fırladı. Ön kapıdan omuzlayarak geçti ve yılın ilk kar taneleri düşmeye başlarken basamakları hızla indi.

Sampson ve ben hemen arkasındaydık ve o köşeye varmadan önce neredeyse zanlının tepesindeydik. Ona ilk ben ulaştım ve kürek kemiklerinin arasına yumruğumu . Kaldırıma sertçe yığıldı.

Sampson sırtına bir diz koydu ve onu kelepçeledi. Bir dakikadan az bir sürede bitmişti.

Onu , ortağıma baktım ve "John, eski dostumuz Latrell Lewis'e mutlu Noeller de" dedim.

"Bu Lewis! Vay anasını!" dedi Sampson ve sonra kiliseye hâlâ çok yakın olduğunu hatırlayarak, "Bunun için üzgünüm," diye ekledi.

Latrell Lewis ve benim tatsız bir geçmişimiz vardı. Her şey beş yıl önce, Columbia Heights'ın ikinci sınıf çetelerinden birinde on beş yaşında bir kuryeyken başlamıştı. Sokak adı Lit-Lat olan bu serseri kendi başına dışarı çıkmayı deneyecek kadar kibirliydi ve tek başına uçmaya başladığı ilk hafta Sampson ve benim tarafımdan yakalanacak kadar da aptaldı. Bir sonraki sefer onu içeri aldığımızda Latrell, Maryland kırsalında güzel bir yer olan Jessup İslahevi'nde on sekiz ay hapis yattı.

"Senin kafese kapatılmış bir adam olduğunu sanıyordum, Lit-Lat," dedim ona.

"Belki de saymayı öğrenmelisin ya da kendine bir takvim almalısın Cross."

Lewis'i kaldırımdan çektik. Sadece sinirden değil, kokain, eroin ya da kilise parasıyla aldığı uyuşturucu her neyse ondan dolayı gergindi. Gerçekten umurumda değildi. Ben bir psikologum ama teşhis koyacak ve adama ücretsiz danışmanlık verecek halim yoktu.

" ama. Noel arifesindeyiz. Kardeşine biraz yürek göster," dedi Lewis. "Evet, göstereceğiz," diye cevap verdim. "Sana gösterebildiğimiz kadar yürek göstereceğiz.

kiliseye ve o paraya yiyecek ve barınak için ihtiyacı olan insanlara gösterdi."

Sonra onu kaldırımdan aşağıya, plakasız bir ekip arabasına doğru ittik. Rüzgar hızlandı. Sıcaklık düşüyordu. Gerçek bir

Noel arifesinde kış fırtınası geliyordu.

"Hadi ama dostum. Beni polis arabasına bindirme." Latrell inledi. "Bu tatil için üzücü bir şey , dostum. Çocuğuma hediye almak için o paraya ihtiyacım vardı.

Ben fakirim dostum."

Beyaz gökyüzüne baktım. Sonra bu serseri keşe baktım ve dedim ki, "Senin çocuğun yok. Alışkanlığını bırakırsan fakir olmazsın. Ama bugün Noel ve senin üzülmeni istemiyorum Latrell."

Başını kaldırıp bana baktı, yüzünün her yerinde umut vardı. "Öyle mi?"

"Evet. Bak ne diyeceğim. İstasyona giderken hep birlikte Noel şarkıları söyleyeceğiz ve ilk şarkıyı sen seçeceksin."

"Ve senin iyiliğin için, 'Sessiz Gece' olsa iyi olur," dedi Sampson, onu arka koltuğa itip kapıyı çarparak.

Birinci Kitap

MUTLU NOELLER, ALEX

BÖLÜM

1

NOEL ARIFESİNDE KAR YAĞARSA İYİ ŞANS GETİRİR DERLER. I Genelde bu tür halk bilgeliklerine inanmazdım, ama eğer doğru çıkarsa, bu şimdiye kadarki en iyi Noellerden biri olacak gibi görünüyordu. Bir poyraz Karolina'ya doğru ilerlerken aynı anda bir soğuk hava dalgası da Ontario'dan güneye dalyordu; Doğu Sahili boyunca dev bir fırtına için her şey hazırda.

Sampson ve ben Lewis'i getirip kayıt altına aldık. Yarından sonraki güne kadar herhangi bir duruşma planlanmadığından, yılın adamı Noel Baba'yı bu yılbaşı sezonunda bir nezarethanede bekleyecek gibi görünüyordu.

Evrak işlerini bitirip ayrıldığıımızda saat neredeyse sekiz olmuştu. Sampson dışarıda, "Mutlu Noeller Alex," dedi.

"Sen de John. Yarın bir tatil içkisi içmek için uğramak ister misin?"

"Programcıma sorarım," dedi Sampson.

Eve taksikle döndüm. Taksi DC'de ilerlerken, her yerde parlayan süslemelere baktım. Karın hızı henüz fazla artmamıştı ama tanelerin büyüklüğü . Her biri yaklaşık bir çeyrek ve kalındı, şehri turistlerin Union İstasyonu ve havaalanlarında satın aldıkları kar kürelerindeki gibi gösteriyordu.

Güneydoğu'da Beşinci Cadde'deki evimize vardığıımda saat sekiz buçuğa . Hava cevizli turta kokuyordu. Bree ve çocuklar evin önündeki pencerenin yanındaki oyukta bulunan ağacı budamakla meşguldüler. Ve tabii ki, tüm tatillerin resmi çavuşu Anneanne, yapılacaklar listesindeki her küçük görevi denetliyordu.

"İki yeşil süsü yan yana koyma Damon. Ağacı süslerken biraz tarz sahibi ol," diye azarladı bir zamanlar olduğu müdür yardımcısının tüm otoritesiyle.

Bree, Üç Bilge Adam'ın solmuş pastel boya resmini dallardan birine . Efsaneye göre, bu süsü anaokulundayken ve büyükannem Noel'de hep onu çıkarırdı.

"Bakın kar fırtınasından kim gelmiş?" dedi Bree ve yanıma gelip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Merhaba tatlım."

Nana bana doğru bakmamaya karar verdi. Tek söylediği şeydi: "Alex, tatil sezonunun birkaç dakikasını ailenle geçirmen için zayıf bir ihtimal var mı? Yoksa çok şey mi istiyoruz?"

Nineme hiçbir şey söylememeyi, ona sadece bir Noel öpücüğü vermeyi akıl ama bunu asla öğrenemeyeceğim. Bu dünyada kimsenin yapamadığı kadar damarıma .

"Suçluluk duygusu için teşekkürler! Hepsi Noel için bir fiyonkla sarılmış," dedim ve kızım Jannie'ye, hazırlık okulundan kış tatilinde olan oğlum Damon'a ve sonra da Nana'nın kısa süre önce çatımız altına getirdiği evlatlık çocuk Ava'ya sarıldım.

"Aklın başına geliyor, aptal," diye tersledi Nana Mama.

"Nine, bu sabah Peder Harris'ten o zil sesini aldığımda, zavallı kutu hırsızını yakalamaya yardım etmem için beni aramasını önerenin sen olduğunu söyledi," dedim. *"Ben de öyle yaptım."*

"Peder Harris mi söyledi bunu?" Nana sordu.

". Noel arifesinde beni rahatsız etmekten nefret ettiğini söyledi ama sen ona zahmet olmayacağını söylemişsin. Torununuzun zavallı kutu hırsız olayını çözmesi hiç de zaman almazdı."

"Humph," dedi başını sallayarak. "Bir rahibin böyle bir şey uydurduğunu hayal edin. içinde Peder Harris. Yine de asla bilemezsin." Bir kutuya uzandı, Ava'ya döndü. " bakalım, tatlı şey. Bu porselen Bebek İsa'yı alçak bir dala koy, böylece düşerse çok uzağa düşmez."

"Yani Peder Harris'in Noel arifesinde bana yalan söylediğini mi söylüyorsun, nine?"

Kaşlarını çattı, gözlerini kısarak bana baktı. "Bir adamın Noel arifesinde ailesiyle birlikte olamamasının dünyanın acınası bir durumu olduğunu söylüyorum. Senin gibi yüce ve güçlü bir cinayet masası dedektifinin bile İsa'nın doğum gününden önceki gece sevdikleriyle birlikte evde olması gerekir."

Herkes Nana'nın bana bu kadar zor anlar yaşatmasına gülüyordu. Ben de kendimi gülümsemekten alıkoyuyordum. O da öyle.

Jannie, altı yaşındaki oğlumdan bahsederken, "Ali'nin burada olmaması çok kötü," dedi.

", " diye cevap verdim. "Ama annesi de Noel'i kutluyor."

Bree, "Hemen döneceğim," dedi ve odadan çıktı. Ağacın karlı pencereye karşı oldukça güzel görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Sonra Bree, evimizdeki bir başka Noel Arifesi geleneği olan büyük bir kase ev yapımı eggnog ile yeniden ortaya çıktı.

Eggnog'un hindistan cevizi serpilmiş gerçek krem şanti vardı, o kadar zengin ve tatlıydı ki, her bir fincan dolusu muhtemelen birkaç bin kalori kaydedecekti. Kaseyi, muhtemelen her biri birkaç bin kalori olan bir tabak kurabiyenin yanına koydu. Ama, hey, bu

Noel sezonu. Her ikisinden de iki tur içtim. Damon Pandora'da bir Noel müziği kanalı açmıştı ve yaşlı Nat King Cole tüm dertlerimizin yakında gözden kaybolacağını mırıldanıyordu. Nana Noel arifesinde çalışmam konusunda ısrar etse de, sıcak ve harika bir gece olacağına benziyordu.

Şarkı Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas Is You" şarkısına geçtiğinde Jannie, Ava ve Bree dans etmeye başladı. Damon bana okulda okuduğu, Teddy Roosevelt'in oğluyla birlikte Amazon Nehri'ne gitmesiyle ilgili inanılmaz gerçek bir hikayeyi anlatmaya başladı.

Sonra cep telefonum çaldı.

Mariah'nın aşkın sesi bile bu sesin odanın neşesini alıp götürmesini engelleyemedi.

Başımı eğdim, göz temasından kaçındım, koridora çıktım ve cevap verdim. Arayan polis şefi yardımcısı Allen Chivers'dı. "Noel arifesini bölüyor muyum?"

"Evet," dedim.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum, Alex. Ama elimizde kötü bir tane var. Sadece senin üstesinden gelebileceğin türden bir şey."

Başımı duvara yaslayarak bir dakika daha dinledim, evin ne kadar biliyordum. "Tamam," dedim. "Oraya geleceğim." Kapattım ve geri döndüm. Nana gözlerini devirdi. Çocuklar yüzlerinde yine geldik-gidiyoruz ifadesiyle benden uzaklaştılar.

Bree başını salladı ve "İşte böyle, o zaman. Mutlu Noeller, Alex Cross."

BÖLÜM

2

NEREDEYSE TERK EDİLMİŞ DC SOKAKLARINDA ARABA SÜRERKEN,

Bir saat önce çok güzel görünen kar şimdi düpedüz çirkin görünüyordu. Evimden ve ailemden ayrılmak iç karartıcıydı ve bana kızgın ve üzgün oldukları için onları suçlamıyordum. *Ben* de kendime kızgın ve üzgündüm. Ve işime.

Lanet , diye düşündüm. Dünyada Noel arifesinde çalışması gereken tek bir kişi vardı. O da aptal kırmızı bir takım elbise giyiyor ve üzerine hindistan cevizi ve gerçek şanti eklenmiş çok fazla yağlı yumurta likörü içiyordu. Lanet olsun, Noel Baba'ya da lanet olsun.

Pennsylvania Bulvarı üzerinden Georgetown'a doğru ilerlerken kar gerçekten yağmaya başladı. Önümdeki bir otobüs yarım inçlik sulu karda frene bastı. Kaydım ve neredeyse arkadan çarpıyordum. Lanet olası DC kamu çalışanları aileleriyle birlikte evlerindeydi. Küreme araçları beklesin, değil mi?

Şehrin benimkine tamamen zıt bir mahallesi olan Kuzeybatı'daki Otuzuncu Sokak'taki adresi ararken sileceklerim buz tutuyordu. Burası süt ve balın, güç ve paranın ve bunu kanıtlayan ödüllü evlerin ülkesiydi.

1314 numara, Beyaz Saray Noel ağacı gibi aydınlatılmış güzel bir kireçtaşı şehir eviydi. Ancak ışık efektlerinin çoğunun polis arabalarından, el fenerlerinden, projektörlerden ve TV kamerası ışıklarından geldiğini hemen gördüm. Park ettim, kapıyı açtım, çamura baktım ve küfrettim.

Evden o kadar çabuk ve o kadar sinirli ayrılmıştım ki yanıma bir çift kar botu almayı akıl edememiştim. Olay yeri şeridine doğru ilerlerken ayak bileklerim üşüdü, küçük buz parçaları ve ıslak kar ayakkabılarımın içine girdi.

Bariyerde çalışan devriyeye rozetimi gösterdim, banttan kurtuldum ve caddenin karşısındaki Gürcü tuğlası bir konağın ön bahçesine park etmiş iki MPD minibüsüne doğru ilerledim. Sokağın benim tarafımdaki bir arabanın kapısı açıldı. Yeşil kayak parkası ve kırmızı kayak şapkası giymiş orta yaşlı bir adam arabadan indi ve bana doğru yürüdü. Eldivenlerini çıkardı ve kabarık kırmızı bir el uzattı.

"Alex Cross'sun, değil mi?" dedi.

DC'deki polislerin çoğunu tanıdığımı sanıyordum, ama bu çil denizi ve kayak şapkasının altından gizlice çıkan dalgalı kızıl saçlarıyla benim için yeniydi.

"Öyleyim," dedim ve elini sıktım.

"Dedektif Tom McGoey. MPD'de tam altı gün. Aslen Staten Island'lı."

"Mutlu tatiller, Dedektif. Washington'a hoş geldiniz. Şef Yardımcısı Chivers'dan sadece kısa bir özet aldım. Bana hepsini anlatmak ister misin?"

"Senin için berbat bir Noel hediyesi. Ve benim için."

İçimi çektim. "Evet, o kadarını zaten anlamıştım. Hadi kanlı detayları duyalım."

BÖLÜM

3

ARABASINA BINDIK VE MCGOEY ISITICIYI AÇTI.

YÜKSEK VE FLESH benim için hikayeyi ortaya çıkardı. Çok geçmeden bunun tam ölçekli bir trajediye dönüşme potansiyeli olan korkunç bir durum *olduğunu* fark ettim.

Bu güzel şehir evi eskiden, zor günler geçiren üst düzey bir avukat olan Henry Fowler'a aitti. Fowler'ın eski karısı Diana artık evin sahibiydi ve yeni kocası Dr. Barry Nicholson ve üç çocuğuyla birlikte orada yaşıyordu: on bir yaşındaki ikizler Jeremy ve Chloe ile altı yaşındaki oğlu Trey.

McGoey, "Henry Fowler hepsini tutuyor," dedi. "Tepeden tırnağa silahlı ve bu gece ölmeye tamamen hazır olduğunu söyledi."

"Bu harika bir hayat," dedim.

"Ve daha da iyiye gidiyor," dedi dedektif. "Melissa Brandywine da burada." Sokağın aşağısındaki benzer bir başka evi işaret etti. "Komşusu, Colorado Kongre Üyesi Michael Brandywine'in eşi."

"Şef söyledi," diye homurdandım; sonra gözlerimi kapadım ve şakağımı ovuşturdum. "Nerede o? Brandywine'da mı?"

"İki çocuğuyla birlikte Vail'de, kayak tatilleri için onlara katılmasını bekliyor. Bu öğleden sonra uçuşu gerekiyordu ama gitmeden önce Diana'ya bir kutu ev yapımı kurabiye getirme hatasını yaptı."

Küçük bir kasaba jestinin DC'de size neler kazandırabileceği komik. "Sana bir sebep mi veriyor? Fowler mı?"

McGoey, "Bizimle sadece bir kez konuştu ve o da konuşmanın bir parçası değildi," dedi. "Bayan Brandywine tuvaleti kullanmasaydı ve kocasına içeride neler olup bittiğine dair mesaj atmasaydı hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı."

"Bunu ilk rapor eden kongre üyesi miydi?" "Evet, gerçekten de herkesin kışının altında bir meşale yaktı."

Zihinsel olarak bölümlere ayırmaya, Noel arifesinde ailemden ayrılmak zorunda kaldığım yaşadığım tüm hayal kırıklığını bir kenara itmeye ve elimdeki göreve odaklanmaya başladım. "Bana Fowler'dan bahset. Boşanmasını. Bilmem gereken her şeyi."

"Karargah bu gece tam olarak personel ile dolu değil, yüzden hala

Geçmiş araştırmasının çoğunu bekliyoruz. Ama Fowler'ların iki yıl önce boşandığını biliyoruz. Kadın dava açmış, iki ay içinde ya da belki daha önce yeni kocasını bulmuş ve hayatına devam etmiş. Fowler o kadar da değil, belli ki."

"Fowler'ın elinde silah olarak ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet," dedi McGoey not defterine bakarak. "Telefonu bir kez açtığında bize dökümünü verdi."

Fowler iki Glock 19'u olduğunu iddia etti. Glock 19, MPD'nin standart hizmet silahıdır, yani ben de bir 19 taşıyorum. 19'un iyi yanı on dokuz mermi alabilmesidir. 19'un kötü yanı ise on dokuz mermi almasıdır. Fowler ayrıca iki adet on iki kalibrelik pompalı tüfeği, iki adet AR-15 tüfeği ve her silah için çok sayıda şarjör ve mühimmat kutusu olduğunu söyledi.

Her şeyden iki tane. Bu da böyle?

Hepsini defterime yazdım, *Uzun teslim süresini* not ettim ve listeye bir ok çizdim.

"Hepsi bu mu?" Ben sordum.

"Bildiğimiz kadarıyla. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler hariç." Kaşlarımı çattım ve "Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerin ölümcül silahlar olduğunu bilmiyordum" dedim. McGoey, "Sadece Fowler'ın en küçük çocuğu gibi biri için," dedi. "Yer fıstığı Alerji. Bir on dakikalık ömrü kalır."

AİLE İÇİ BİR REHİNE DURUMU, BENÇE

Tartışmasız, bir polis memurunun karşılaşabileceği en kötü durum. Bunu uzun zaman önce, tam olarak on dört yaşındayken öğrendim. Willie Gonzalez adında bir beleşçi, Nana Mama ve benim yaşadığımız sokağın aşağısında ailesini rehin almıştı. Gonzalez hamile karısını, iki küçük kızını ve sonra da kendisini vurduktan sonra, onunla pazarlık yapan polis memurlarından birini gördüm. Zavallı polis arabasında oturmuş ağlıyor ve açık bir bardak Jack Daniel's içiyordu.

Kariyerim boyunca birkaç kez baş müzakereci, daha sık olarak da psikolojik danışman olarak bu tür ayrıntıların bir düzine kadarının parçası olma talihsizliğini yaşadım. Polis olduğunuzda başınıza gelebilecek şeylerin geniş bir yelpazesi var: Bir teröristi keskin nişancı ateşiyle vurmanız gerekebilir. Ya da bir adam kaçırma olayını titizlikle çözmeniz. Hatta bir ya da iki seri katili bile alt edebilirsiniz. Bu durumlardan herhangi biri sizi psikolojik olarak mahvedebilir.

Ancak aile üyelerini rehin alan biriyle uğraşmak, deli yükü taşıyan bir Mack kamyonunu durdurmaya çalışmak gibidir. Genellikle silahlı kişi - çoğu zaman Willie Gonzalez gibi saplantılı, madde bağımlısı bir erkektir - o kadar ileri ki rehinelere ya da geleceği umurunda değildir. Bir şey için onları suçluyor. Bir şey için kendini suçluyor. Gerçekleri anlayamıyor ya da içinde bulunduğu koşulların doğruluğunu göremiyor. Bu her yönüyle bir kaybet-kaybet durumu.

Rehine arabulucularına gelince, genellikle akıllı ve iyi eğitimliyizdir, ancak filmlerde gördüğünüz kahramanlıkları nadiren yaparız. Kaçıran kişinin müzakereciyi dinledikten sonra silahını bırakıp elleri havada dışarı çıktığını hiç gördüm mü? Elbette, Redskins'in Super Bowl'u kazandığını gördüğüm kadar sık. İki ya da üç kez. Bu ihtimaller dahilinde. Ama ihtimaller buna karşı yığılmış durumda.

Arabadan indik ve McGoey'nin memurların Fowler'la yeniden temas kurmaya çalıştığını söylediği polis minibüslerine doğru yöneldik. Neredeyse bir inç kar yağmıştı ve fırtına daha da şiddetleniyordu. Ayaklarım tekrar donmaya başladı.

"Sence fazladan bir çift botları var mıdır?"

Dedektif ayakkabılarıma baktı ve "Sadece altı gündür buradayım" dedi. "İyi bir noktaya değindin," dedim, soğuktan ve kardan gerçekten hoşlanmadığımı düşünerek.

"Bu kimin mülkü?" Arabasının önüne park ettiği Gürcü tuğlası konağı göstererek sordum.

"Nijerya'dan Büyükelçi. İsmi nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum."

"Nijerya Büyükelçisi'nin güzel bir yeri var."

"Evet, ülkesinin yarısı açlıktan ölüyor ve bu adam Georgetown'da altı yatak odasında yaşıyor. Sanırım o da tatil için gitti."

"Muhtemelen Lagos'a. Oraya gitmiştim. Tam bir cehennem çukuru. Yine de, bakılırsa, belki de bu gece Lagos'ta olmayı tercih ederim."

BÖLÜM

5

İYİ BİR ARKADAŞIM, TEĞMEN ADAM NU.

O gece görevde olan SWAT komutanı. Her zaman ileriye düşünen bir adamdı. Daha önce hava raporunu duyduktan sonra, adamlarına iki MPD minibüsünün arkasına muşamba ve rüzgâr engelleri dikmelerini emretmişti. Yerdeki karın üzerine dış mekan halısı sermişler, ardından uzatma kabloları çekmişler ve ışıkları da yerleştirmişlerdi. Gaz yakıtlı bir inşaat ısıtıcısı getirilmişti ve ekibinin üyeleri teçhizatlarını sıralarken iki yüz bin BTU üflüyordu. Ayrıca fazladan bir çift siyah taktik botu ve yün çorapları vardı.

"Bir kar fırtınasına nasıl hazırlanacağını kesinlikle biliyorsun Adam," dedim, derme çatma barınağın içindeki bir banka oturup çorap değiştirirken.

Nu omuz silkerek, "Duluth'ta buzda balık tutmayı seven bir baba tarafından büyütüldüm," dedi. "Adamlarınız çoktan konuşlandı mı?" Ben sordum.

Nu, Nicholson'ların evinin etrafında farklı mesafelerde ve yerlerde birkaç adamının olduğunu doğruladı. Kar, adamlarımızı ideal konumlar olan bitişik evlerin çatılarına yerleştirmeyi imkansız hale getirdi. Ancak evlerine girmek için izin almak üzere ev sahiplerini bulmaya çalışan adamları vardı. Bu şekilde, memurlar Nicholson'ların içine dürbün veya termal görüntüleme sistemleriyle bakabilecekleri pencere pozisyonları alabilirlerdi.

Nu ayrıca ağır zırhlı SWAT memurlarını sürekli olarak evin çevresinde dolaştırıyordu. Her biri hassas konumlu, yüksek güçlü bir tüfek olan SIG Sauer P226 taşıyordu.

"Bu adamların suikast için ayarlanmış olması gerekmez mi?" McGoey sordu.

"Yeterince var," dedi Nu. "Ve FBI araştırmaları, hareketli adamların failin dengesini bozduğunu gösteriyor. Bazen kendini göstermesi için kafasını karıştırıyor."

"Kat planları?" Ben sordum.

Nu, "Ramiro'nun içeride bir kopyası var," dedi ve soldaki minibüse girdik.

Dedektif Diego Ramiro, başka bir arkadaşım ve benden çok daha deneyimli bir rehine arabulucusu, Nicholson'ların evindeki sabit hattı ve cep telefonunu hızlı bir şekilde arayan minibüsteki üç kişiden .

Doktor, eşı ve Kongre Üyesi Brandywine'in eşine ait telefonlar.

Tek bildiğimiz, Fowler'ın tüm telefonları ele geçirdiği. Bildiğimiz tek şey, Fowler'ın durmaksızın çalan telefonlardan hoşlandığı. İşte bu aile rehine durumları bu kadar değişken ve tuhaf olabiliyor.

Ellili yaşlarının başında, iri yapılı bir adam olan Ramiro kendi telefonunu kapattı, büyük bir hayal kırıklığıyla bana baktı ve "Alex, bu orospu çocuğu telefonunu açıp bizimle konuşmazsa hiçbir şey yapamayız" dedi.

Ramiro ile daha önce çalışmışım. Soğukkanlılığını kaybedecek biri değildi. Sonra yine, benim gibi, oradaki herkes gibi, Noel arifesinde evde değildi. Hepimiz kar fırtınasında mahsur kalmış, bir delinin telefona cevap vermesini bekliyorduk.

"Ne zamandır Fowler'ı arıyoruz?" dedim.

Diego not defterini karıştırdı. "Neredeyse bir saat önce başladık."

McGoey, "İşte o zaman Fowler içeride kimlerin olduğu ve ne tür silah ve cephaneye sahip olduğu hakkında çok konuşuyordu" dedi.

"Onunla konuşmaya devam edin," dedim. "Mesaj bırakın. Her seferinde."

Ramiro başıyla onayladı ve diğerlerine emir verdi. Orada oturup birkaç dakika dinledim, Tanrı'dan Fowler hakkında daha fazla bilgiye sahip olmayı diledim. Ne oldu?

onu zengin bir avukat olarak yaşadığı hayattan bu umutsuz saate getirmişti?

Ramiro parmağını bana ve McGoey'ye salladıktan sonra cep telefonundaki bir düğmeye bastığında bu soruyu kendime sorar sormaz. Kablosuz olarak minibüsün içindeki hoparlörlere bağlıydı. Bir kadının boğuk sesini, gürültüleri ve ardından bir inilti duyduk. Nefesimizi tuttuk ve sanki video monitörleriymiş gibi hoparlörlere baktık.

"Bay Fowler?" Ramiro başladı. "Teşekkür ederim-" Hattın diğer ucunda silah sesleri patladı.

Noel korku gösterisi başlamıştı ya da belki de yeni bitmişti.

DAMON SALLANAN MUTFAK SANDALYESİNİN ÜZERİNDE PARMAK UÇLARINDA DURUYORDU. HE

TATLIYORDU VE narin antika bir meleği Noel ağacının tepesine için çok uğraşıyordu.

"Bir merdiven bulup oraya kendim çıkacağım," dedi Nana Mama.

Damon, "Merdivene ihtiyacım yok ve doksan yaşındaki büyük büyükannemin merdiven kullanmasına kesinlikle izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Sen sadece tembelsin," diye açıkladı Nana Mama. "Baban seni mi yetiştirdi, yoksa gittiğin o süslü hazırlık okulunda bu konuda mı uzmanlaşıyorsun?"

Damon kızsı mı yoksa onun şekilde canını sıkmasına gülse mi bilemiyordu. Sonunda parmakları, Nana Mama'nın büyükannesine ait olduğunu söylediği eski bir beyaz dantel parçasıyla meleği ağaca sabitledi.

"İşte," dedi sandalyeden atlayıp yaşlı kadına bakarak. "Biraz alkış?"

"Ne için?" diye sordu büyük büyükannesi.

"Meleği oraya götürdüğün için mi?"

"Ah, şu," dedi. "Bana o merdiveni getirseydin, kendim çok daha çabuk yapardım."

"Ve kalçanı kırdın," dedi Bree bu yıl ağaca takılamayan süsleri ve ışıkları toplamaya başlarken. "Teşekkür ederim Damon. Orada çok güzel görünüyor."

Anneanne iç çekerek, "Ağacın tepesinin neden her zaman en son süslediğimiz şey olduğunu anlamıyorum. İlk o olmalı ki biz ağacı süslerken melek bize tepeden bakabilsin. Bu çok mantıklı, değil mi?"

Damon cevap vermedi. Kimse cevap vermedi. Alex gittiğinden beri Nana Mama dışında kimse konuşmak istemiyordu.

Ama Nana devam etti. "Jannie, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"bakma ama nine," dedi Jannie, "sanırım konuşmaya devam edersen babamın bir dava için dışarıda olduğunu ve Noel'de yaralanabileceğini unutacağımızı düşünüyorsun."

Nana Jannie'ye doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. "Sen çok akıllı bir kızsın,

Jannie. Bu ailede akıllı kadınlar var."

Damon gözlerini devirdi. Bree hafifçe gülümsedi ve Nana mantıklı kişiliğine geri dönmek için elinden geleni yaptı. Dedi ki, "Şu Alex. O benim hatam. İtiraf ediyorum: O çocuğu doğru yetiştiremedim. Eğer yetiştirmiş , Noel'de kötü bir davaya girecek kadar aptal olmazdı."

Yine kimse tek kelime etmedi.

Sonra Bree eşyalarını toplarken başını kaldırdı ve "Dinle. Alex'in bir süre eve gelmeyeceği çok açık. Belki de epey bir süre. O yüzden elimizden gelenin en iyisini yapalım. Herkese mutlu Noeller."

Ava ekledi, "Ve herkese iyi geceler."

Nana gülümsemeye çalıştı ama gözleri yaşlarla doldu. "Evet," diye boğuk bir sesle konuştu. " bir gece. Lütfen, sevgili Tanrım, iyi bir gece olsun."

Damon eridi, büyük büyükannesinin yanına gitti, ona sarıldı ve "Olacak nine. Sana söz veriyorum, olacak."

BÖLÜM

7

ALTI EL SİLAH SESİ KAFATASIMDA ÇINLADI.

Altı rehine, diye düşündüm. Bitti mi? Ceset mi arıyorduk?

Sonra çocukların histerik çığlıklarını duyduk. "Baba, hayır!"

Minibüsün hoparlörlerinden yükselen öfkeli ve çirkin bir ses onları hemen bastırdı: "İnsanlık için bu üzücü bahanelerin her birini, bu üzücü bok parçalarının her birini ortadan kaldırılabildim. Ama yapmadım. Neden biliyor musunuz? Çünkü hediyelerinizi Noel arifesinde açmazsınız. Bunu yapmak için tüketimciliğin kutsal gününe kadar beklersiniz. Öyle değil mi? Bu sefer öyle değil, millet! Hepsini açtım!"

Fowler mutlu bir deli gibi gülmeye başladı. "Lütfen

baba!" diye hıçkıran bir kız sesi duyuldu. Chloe

Fowler.

"Lütfen ne?" Fowler hırladı. "Lütfen Barbie'yi vurma, baba? Barbie'yi vurursan Ken kimi sevecek baba?"

Sonra bir erkek sesi duyuldu. Dr. Nicholson. "Onu korkutuyorsun, Fowler. O senin öz kızın."

"Hayır!" Fowler alaycı bir şekilde homurdandı. "Bu doğru mu, *Barry*? Her şeyi biliyorsun, değil mi *Barry*? Bay Optometrist, yılın nakit akışı doktoru."

Bir silah patladı. Cam kırılmaları ve daha fazla ağlama sesi duyduk.

Fowler bağıırıyordu. "Gördünüz mü? Gördünüz mü, Bay Optometrist? Kapa çeneni, Bay Optometrist! Yoksa Noel ağacının altındaki diğer her şey gibi görüneceksiniz." Şarkı söylemeye başladı: "'O Tannenbaum, O Tannenbaum!"

"Bay Fowler!" Ramiro telefonuna bağırdı.

"Dalların ne kadar güzel!" Fowler şarkı söyledi ve sonra durdu. Ayak sesleri duyduk. Telefon açılmıştı.

Fowler fısıldadı, "Sihirli adam Henry ve sihirli değneğı ne çıkardı, jürideki bayanlar ve baylar? Herhangi birini? Kimseyi?"

Durakladı. McGoey, Nu ve Ramiro kafaları karışmış bir şekilde bana baktılar. Ben daha Fowler'ın saçmalıklarını nasıl yorumlayacağımı düşünmeden, "Bir bakalım. Güzel, yeni bir iPad. Tam elmanın içinde... ve işte elimizde ne var

Xbox Kinect'ti. Jürideki bayanlar ve baylar, davacı bana teşekkür etmeli, dava açmamalı. Artık aptal oğullarımın ev ödevleri için daha fazla zamanı olacak. Peki ya eski karımın Tiffany biblosu? Yani, hadi ama, hiç bu kadar pahalı bir saçmalık gördünüz mü? Tiffany ve Nordstrom'a karşı bir yasa olmalı. Yani, Barry'nin şu güzel mavi polo kazağına bak.

Kaşmir saçmayı durdurmaz, değil mi bayanlar ve baylar?"

Fowler konuşmayı kesti. Tek duyabildiğimiz aceleyle aldığı nefesti ve acaba uyuşturucu mu alıyordu, içki mi içiyordu ya da her ikisi birden miydi diye merak ettim.

"Hey, Bay Fowler," dedi Ramiro sakince, dikkatlice, neredeyse yumuşak bir sesle - FBI kurslarında rehine pazarlığı hakkında öğrettikleri gibi.

"*Sen de kimsin be?*" Fowler karşılık verdi.

"Benim adım Ramiro. tuttuğunuz insanların iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Bu iyi bir haber."

Fowler patladı: "Nesin sen, *başka bir mızımız polis mi?* Buradaki insanların durumu iyi *değil*, Memur Mızımız Kıç. Güneş doğduğunda ve Whoville'deki tüm Cindy Lou Whos şarkılarını , kafalarını bir kez ve herkes için uçuracağım."

Çocuklar tekrar ağlamaya başladı.

Ramiro bana baktı. Ellerimle aşağı doğru bir hareket yaptım. Sakin ol. Her şeyi sakince yap.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum Bay Fowler," dedi Ramiro. "Konuşmaya, işleri yoluna koymaya ne dersiniz?" *Güzel*, diye düşündüm. Onunla sakın bir şekilde konuş. Ortak bir zemin oluşturun.

"Sen bir çeşit rehine arabulucusu musun?" Fowler sordu.

Ramiro tereddüt etti. Bu iyi bir şey değil. "Ben sadece söyleyeceklerinizi duymak isteyen bir adamım Bay Fowler" dedi.

"Bunu jüriye anlat, mızımız kıç!" Fowler bağırdı. "Seninle bir daha asla konuşmayacağım. *Asla.*"

Tıklayın.

BÖLÜM

8

DIŞARIDA, RÜZGAR KARLARI SAVURMAYA BAŞLADI.

YAN YOLLAR. Nicholson'ların evinin önündeki çimler, çoktan düşmüş olan on santimin altında kaybolmuştu.

"Bu adamla nasıl başa çıkacağız, Alex?" Ramiro söyledi. "Psikopat gibi görünüyor." "Ya da patolojik öfkeden daha güçlü bir şeyle harcanıyor," dedim.

Adam Nu telefonda Kongre Üyesi Brandywine ile konuşuyor, bildiğimiz kadarıyla karısının içerideki rehineler arasında hâlâ hayatta olduğuna dair güvence veriyordu. Fowler telefonu kapattıktan sonra aldığım notları inceledim ve saçmalıklarında bir düzen görmeye çalıştım.

Bizimle sanki biz jüriymişiz ve o da sivil mahkemede davasını savunuyormuş gibi konuştu. Noel hediyelerini vurduğunu itiraf etti. Eski karısının kocasına "Bay Optometrist, yılın nakit akışı doktoru" demişti. Barry Nicholson'dan açıkça nefret ediyordu. Belli ki paraya karşı derin bir kin besliyordu. Noel'e "tüketimciliğin kutsal günü" diyordu. Tiffany hakkında atıp tutuyordu. Grinch hikayesindeki Cindy Lou Who ve Whoville'den bile bahsetmişti.

Kendini böyle mi görüyordu, kandırılmış bir şekilde? Grinch olarak mı? Deftere dokundum ve bir şey fark ettim. İki kadını duymamıştım, değil mi? Belki bir tanesi başlangıçta, Fowler ateş etmeye başlamadan hemen önce. Ama o noktadan hiç kadın sesi yoktu. Ölmüşler miydi?

Hayır. Onları vurmakla ilgili bir gönderme yapmış olabilir. Yani oradaydılar ama konuşmuyorlardı. Neden? Rahatsız etmesinler diye-

"Alex," dedi McGoey.

Yukarı baktım. Dedektif bana bir bilgisayar tableti uzattı ve "Merkezdeki çocuklar az önce Henry Fowler'ın dosyasını gönderdiler" dedi.

Nu kongre üyesiyle telefonu kapattı. Üçümüz ayrı tabletler kullanarak polis raporlarını, psikolojik değerlendirmeleri ve Henry Fowler'ın bir rehine açmazına giderken oluşturduğu kupürleri taradık. Tüm bunlardan önce kim olduğunu anlamak için sabıka kaydını atladım. Bazı açılardan bu, Henry Fowler'ın Hayaleti ile bir yürüyüşe çıkmak gibiydi.

Geçmiş Noel.

FOWLER'IN İLK GÜNLERİ UMUTLARLA DOLUP TAŞTI. DOĞDU ORTA SINIF BİR ÖĞRETMEN AİLESİNDEN GELİYORDU, Chicago banliyölerinde iyi bir devlet okulu olan New Trier Lisesi'ne gitmiş, daha sonra lisans eğitimi için Georgetown'a ve ardından Georgetown Hukuk Fakültesi'ne gitmişti.

Polis Fowler'ın üniversite yıllığındaki fotoğrafını bile bulmayı başarmıştı. Sınıfından üçüncülükle mezun olmuştu ve Tom Brady'nin kardeşi gibi görünmesi de hiç fena değildi.

Hukuk sonra Fowler, ülkenin başkentindeki en iyi beyaz ayakkabı hukuk firmalarından biri olan Fulton Holt'a girdi. Fowler kısa sürede tanınır hale geldi. Bir sivil savunma avukatı için mükemmel bir özellik kombinasyonuna sahipti: amansız bir dayanıklılık, klasik belagat ve öldürücü bir tavır.

Post ve *Times* gazetelerinde hakkında övgü dolu yazılar vardı. Onları okurken, bu adamı daha önce duyduğumu fark ettim. Yıllar önce, dokuz yüz kadın ulusal bir perakende zincirine karşı toplu dava açmış ve zinciri rekabetçi olmayan ücretler ve işyerinde tacizle suçlamıştı.

Bree ve ben ilk buluşmalarımızdan birinde dava hakkında konuşmuştuk. Pek romantik sayılmazdı, biliyorum ama henüz müstakbel eşim polis akademisine girmeden önce şirkette çalıştığı davayı neredeyse saplantılı bir şekilde takip etmişti. Kadınların haksızlığa uğradığına inanıyordu çünkü kendisi de o işte haksızlığa uğramıştı.

Ancak Fowler davada perakende zincirini temsil etmişti. Ve Fowler kazanmıştı. Ancak makalelerin hepsi Fowler'ın uzmanlık alanının işyeri hukuku olmadığını, ölümle sonuçlanan ilaç davalarında uzmanlaştığını belirtiyordu.

İşyerindeki davadan önce, yeni bir Huntington hastalığı ilacının denemesine katılan ve tedaviden kısa bir süre sonra ölen kişilerin yakınları tarafından dava edilen Kaliforniyalı bir biyoteknoloji şirketini temsil etmişti. Fowler, söz konusu hastaların çalışma sırasında ölümcül olduklarını, mucizeler umduklarını ve müvekkilinin mucizeler yaratamadığı için sorumlu tutulamayacağını ikna edici bir şekilde savunmuştu.

Fowler, büyük işyeri kararından sonra ilaç davalarına geri döndü. Big Pharma'nın bir üyesini suçlamalara karşı savunmak için işe alındı.

yeni hepatit A aşısının hastaların yüzde 10'unda nörolojik hasara neden olduğunu açıkladı.

Fowler yine kazandı. İlaç piyasada kalmaya devam etti. "Bundan bir servet kazanmış olmalı," dedim.

McGoey başını salladı. "O yıl bir milyon vergi ödedi. Hesabı siz yapın."

Kendi ekranına bakan Nu, "O noktada sifonu çekti," diye onayladı. "Ama sonra birkaç yıl önce bir şey oldu. Her şey çözülmeye başladı."

"BUNU NEREDE GÖRÜYORSUN?" NU'YA SORDUM. "BOŞANMA KAYITLARI?"

"Bu mühürlendi," dedi SWAT teğmeni. "Ama sabıka kaydına baktınız mı? Daha sayfa yok mu, Alex? Bu adam yavaşça patinaj yapmaz. Uçurumdan aşağı yuvarlanır."

Geri döndüm, sayfayı buldum, açtım ve Nu'nun neden bahsettiğini hemen gördüm. Karısı boşanma açmadan yaklaşık bir yıl önce Fowler alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı. Ondan önce kanunla başı hiç derde girmemişti. Sonraki altı ay boyunca bu durum büyük ölçüde değişti.

Bu süre zarfında iki kez daha alkollü araç kullanmakla suçlandı ve kaybetti. Bu onu durdurmadı. Bir noktada Anacostia'da uyuşturucu satın alırken görüldü; başka bir noktada durduruldu ve elinde meth ve siyah katranlı eroinle tutuklandı. Bundan bir ay sonra, bir fahişeyi dövdüğü suçlamasıyla tutuklandı; bunu sarhoşken yapmış ve dönüştüğü kişi için onu suçlamıştı.

Metro polisi en az yedi kez Fowler'ın evine aile içi huzursuzluktan şikayet eden komşular tarafından çağrıldı. Radikal yeni davranışlarının dokuzuncu ayında Fowler, ortakları tarafından oylanarak işini kaybetti. Bundan iki ay sonra Fowler'ın karısı evin kilitlerini değiştirdi, Fowler'ın kendisiyle ya da çocuklarıyla görüşmesini yasaklayan bir uzaklaştırma emri çıkarttı ve boşanma davası açtı.

Bu eylem Fowler'ı eski benliğinden daha da uzaklaştırmıştı. Bir ay bile geçmiyordu ki danışman hakkında ilginç bir haber çıkmasın. Boşanma davasında bir tanığı korkutmaya çalışmakla suçlanıyordu. Karısı tarafından çocuk istismarı suçlaması. Yasa dışı ateşli silah bulundurma.

Boşanmasının kesinleştiği gece, Fowler eski bir arkadaşının evine girdi ve eline ne geçtiyse çaldı. Tutuklandı ve hapiste doksan gün geçirdi, bu onun ilk gerçek cezasıydı ama sonuncusu olmayacaktı.

Eski karısı, eski bir aile dostu olan Dr. Barry Nicholson ile evlenme niyetinde olduğunu açıkladı ve bir hafta sonra Fowler, gözlükçünün muayenehanesine bir avuç dolusu maddeyle ve elinde bir bıçakla geldi. Nicholson'ı tehdit etti ve neredeyse bir saat boyunca doktorun ofisinde çalışanları korkuttu.

tutuklanmadan ve bastırılmadan önce.

Nicholson, Fowler'ın akıl hastası olduğuna inandığını ve davranışlarındaki radikal değişimin çevresel değil organik bir şeyin sonucu olduğunu belirterek suçlamada bulunmayı reddetmişti. Mahkeme Fowler'ın psikiyatrik inceleme için alıkonulmasını emretti, ancak kesin bir şey bulunamadı ve sonuçta serbest bırakıldı.

Ardından, Fowler eski karısının düğününü bozmaya çalıştı. Korumalar onu yakaladı ve dışarı çıkardı, ancak Barry Nicholson'ın ve eski karısının geldiğini haykırdığı duyulabiliyordu. O günden sonra Fowler'ın hayatı daha da sefil ve umutsuz bir hal aldı.

Alışkanlığını desteklemek için Fowler uyuşturucu satıcısı olmayı denedi. Başarılı olamadı ve bir süre sokaklarda yaşadı, her zamanki zarif barınaklar-çöplükler, terk edilmiş evler, umumi tuvaletler. Sonra kendine Patty Paradise diyen üçüncü sınıf bir fahişe onu yanına aldı. Patty'nin kendisi de zavallı bir uyuşturucu bağımlısıydı; titreme, çürümüş dişler, HIV, metamfetamin bağımlılığına eşlik eden tüm sorunlar kataloğundan muzdaripti.

Fowler kısa bir süre önce hırsızlık suçlamasıyla Montgomery County, Maryland'de dört ay hapis yatmıştı.

McGoey, "Şükran Günü'nden sonraki gün çıktı," diye gözlemledi. "Bu da ona buna hazırlanmak için tam yirmi sekiz gün verdi."

"Tabii önce hazırlık yapmadıysa," dedim şakağımı ovuşturarak. "Eski bir patronumun dediği gibi, 'Kötüler için dinlenme yoktur ve insan saatli bombası üzerinde erteleme düğmesi yoktur.'"

TAKIP EDEN BİR SAAT İÇİNDE, FOWLER BİR KEZ BİLE TELEFONU AÇIN. AMA Adam Nu'nun ekibinin üyeleri kar kamuflajı giyip dinleme cihazlarıyla eve yaklaştılar. Saat on bire on kala geri döndüler ve ben de Tom McGoey'e hızlı bir toplantı yapmasını önerdim.

İki minibüsün dışında, etrafındaki hava göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede sıcak ve kuru olan bu derme çatma barınakta toplandık.

"Dördüncü saate girerken rehineleri tek tutuyor," diye başladım. "Bu iyi bir şey değil. Bir ortakla Fowler uyuyabilir. Ortağı olmadan her dakika onun için daha da zorlaşıyor. Elinde tuttuğu insanları izlemek zorunda. Döşeme tahtalarındaki her gıcırtıdan şüphelenmek zorunda."

Kar kamuflajı giyen SWAT elemanlarından biri, Jacobson adında ufak tefek, sert görünümlü bir subay, "Bir şeye çarpılmış," dedi.

"Onu gördün mü?" McGoey sordu.

"Bir saniyeliğine, dinleme cihazı yerleştirmeye çalıştığımızda. Fowler eserlerini taşıyarak görüş alanımızdan geçti."

"Ne vuruyor?" Ben sordum.

Jacobson, "Hızlı hareket ediyor, gergin," dedi. "Bahse girerim meth."

Mantıklı geliyordu. Bugünlerde hapishanede meth, bir partideki ordövrler gibi elden ele dolaşıyordu. Son birkaç yılda DC sokaklarında aynı derecede popüler olmuştu. Fowler da bilinen bir kullanıcıydı.

Nu, "Tamam, ne kadar süredir bu özel tweaking aleminde olduğuna bağlı olarak, her an bizi gergedanlaştırabilir," dedi.

Tıkınan bir meth bağımlısı, yürüyen ve konuşan bir kaostur. İlk iki gün içinde duyguları değişkenlik gösterir. Bir an neşeli. Bir sonraki an paranoyaktır. Öfori ve ardından depresyonun derinliklerinde boğulma. Ancak belli bir noktada, genellikle günlerce uyanık kaldıktan sonra, uyuşturucu vahşi bir öfke nöbetini tetikler ve tweaker etrafındaki herkesi ve her şeyi yok etmeye çalışan bir gergedana dönüşür.

"Buna ne kadar yaklaştığımıza dair bir fikriniz var mı?"

Jacobson'a sordum. SWAT görevlisi başını salladı.

"Gördüğümüz kadarıyla hayır."

"Dinleme cihazını yerleştirdik mi?" McGoey sordu.

Jacobson tekrar başını salladı. "Çok fazla kar ve buz var. Dış pencereyi temizlemeye çalıştığımızı duyarsa rehinelere ateş açabilir diye tedirgindik."

"Akıllıca," dedim.

Nu bize adamlarının Nicholson malikânesine bitişik evlere girmek için izin alabildiklerini ve çoktan yerlerini aldıklarını bildirdi.

"Bir eve iki keskin nişancı ve her kapıya -ön, arka, veranda, mutfak, garaj-saldırı timleri yerleştiriyorum. Fowler'ın dikkatini ön kapıda dağıtabilsek -bu tür adamların dikkatlerini yoğunlaştırma eğiliminde oldukları yer- arka kapıdan içeri girebiliriz."

"Alarm sistemi mi?" Ben sordum.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Nu. "Onu ."

Tartışma Fowler'ın peşinden gitmeye dönmüştü. Bu beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama adam bizimle konuşmayacaksa başka ne yapabilirdik ki?

McGoey, "Zamanlama hakkında konuşalım," dedi. "Bence ne kadar beklersek..."

Cümlesinin ortasında onu dinlemeyi bırakmama neden olan bir şey fark ettim. Nu'nun omzunun üzerinden ve muşambalardaki bir yarıktan, şehri kaplayan on santimlik karda yürüyen sarmalanmış bir kadın gördüm. Bize doğru yürüyordu. El fenerinin ışığında yüzünü bir an için görebildim.

Bree'ydi.

Sorun neydi? Karım neden buradaydı?

"İZNİNİZLE BEYLER. HEMEN DÖNECEĞİM" DEDİM.

Gruptan ayrıldık ve Bree sığınağa girdi. "Hey," dedim yanına giderek.

"Neyin var?"

Başlığını geri çekti.

"*Yanlış mı?*" Bree fısıltıyla sordu. "Evden çıktığımda ninem hüngür hüngür ağlıyordu, senin Noel arifesinde öleceğinden emindi."

Midem çalkalandı. "Bak, ben iyiyim. Kendin de görebilirsin. Onu arayacağım."

"Yatmaya gitti."

"Senin de gereken yer orası."

"Sence uyuyabilir miyim Alex?"

İçimi çektim. "Bree, bu işlerin nasıl yürüdüğünü en iyi sen biliyorsun."

"Senin için nasıl çalıştığını biliyorum," dedi. "Ben işe hayır diyebilirim ama sen diyemezsin Alex. Bu ne senin ne de ailen için iyi olur. Özellikle de Noel'de."

"Bazen Noel olsa bile hayır diyemezsiniz," dedim. "Bazen eski karısını, üç çocuğunu ve yeni kocasını rehin almak için tatilin mükemmel bir zaman olduğuna karar veren deli bir meth kafanız vardır."

Bree kendine sarıldı, uzaklara baktı ve "Krizdeki diğer ailelerin sizin için her şeyden önce geldiğini düşünen bir aileniz var" dedi.

"Bu hiç adil değil, Bree."

"Belki de değil," dedi bana dönüp bakarak. "Ama çocuklarınızın böyle düşündüğünü bilmeniz önemli olduğunu düşündüm."

Başım ağırlaştı. Göğsüm de öyle. "Bunu duyduğuma kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzüldüm, Bree. Ve şu anda eve gitmekten ve yarın sabah kalkıp hediyeleri açmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu yaptıktan sonra bu adamın tüm ailesini öldürdüğünü duyarsam ve bunu önleyebilecek durumdayken kendimle nasıl yaşayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Bree bana baktı; uzandı ve soğuk parmaklarıyla yanağıma dokundu. "Yapman gerekeni yapmalısın. Sadece her şeyin bir sonucu olduğunu hatırlamanı istiyorum."

İlişkimizin benim ben olmamın sonuçlarına katlanmaya başlayıp başlamadığını merak ederek başımı salladım. "Seni seviyorum," dedim. "Ve Noel sabahı ailemle birlikte olma şansım olması için işe geri dönmeliyim."

Eşimin gözleri anlayış ve teslimiyet karışımıyla doluydu. Tekrar yanağıma dokundu. Sonra arkasını döndü ve sığınaktan ayrıldı. Fırtınanın içine girdim ve arkasından seslendim, "Dikkatli sür."

Omzunun üzerinden geri seslendi, "Senin için dua edeceğim, Alex. Yapabileceğim tek şey bu."

BREE YÜRÜMEYE DEVAM ETTİ VE POLİSİN ARKASINDA KAYBOLDU

Fırtınaya karşı bariyer. Orada öylece durmuş, ailemi düşünerek zihnim dönüp dururken ona bakıyordum.

Ben ne yapıyordum? Ramiro, Nu ve McGoey işlerinde birinci sınıftı. Şef yardımcısı beni kısmen kongre üyesini sakinleştirmek için çağırmıştı. Ama gerçekten olmak zorunda mıydım? Bu durumu onların becerikli ellerine bırakıp Bree'yi eve kadar takip edemez miydim?

"Alex!" McGoey seslendi.

Döndüm, rüzgâra ve kara doğru gözlerimi kısarak baktım ve onu çadırın kanadında dururken gördüm.

"Bu Fowler," dedi. "açtı. Seninle konuşmak istiyor."

"Ben mi?" diye cevap verdim, zaten ona doğru ilerliyordum, zaten bölümlere ayrılmıştım. "Tam olarak seni sormadı," dedi McGoey. "Ramiro dışında herhangi birini."

Şapkamdaki ve ceketimdeki karları fırçalayarak sığınaktan geçtim ve Bree ile yaptığım konuşmayı tamamen unutmaya çalışarak minibüse tırmandım. İçimde uyandırdığı üzüntü ve endişeden kendimi tamamen soyutlamam gerekiyordu. Bunu yapmazsam, deli bir adamla pazarlık edecek durumda olmayacaktım.

Ramiro bana telefonunu uzattı.

"Henry Fowler?" Dedim.

Öksürdü. "Bu kim?"

"Benim adım Alex Cross," dedim.

"Adınızı duymuştum" demeden önce uzun bir duraklama oldu.

"Adınızı da duymuştum," dedim. "Etkileyici bir adamsınız Bay Fowler."

Buna acı acı güldü. "Ben lanet olası bir eziğim Cross. Ne olduğunu söyleyelim, çünkü hiçbir şekilde eskiden olduğum adam değilim."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap verdim, sonra durakladım. "Peki burada ne işimiz var?" "Biz mi?" Fowler söyledi. "Burada *biz diye bir şey* yok. Sadece sen varsın, Cross ve tüm

Dışarıdaki iyi silahlanmış arkadaşların, jüri üyeleri, eğlencemi bozmak istiyorlar."

Eğlenceli. Gözlerimi kapattım. Duymak istediğim şey bu değildi. Bu, rehineleriyle ve bizimle oynamayı planladığı anlamına geliyordu. Bundan zevk alacaktı, bu yüzden

deneyimden yararlanmak için. Bu uzun bir Noel Arifesi gecesi olacak gibi görünüyordu.

"Bu bir oyun mu?" diye sordum. "Yoksa bir deneme mi?"

"İkisi de," dedi makul bir ses tonuyla. "Duruşma böyle bir , değil mi? Ölümcül bir niyetle oynanan bir oyun?"

"Sanırım."

"Öyle sanıyorsun. Devam etmeden önce Cross, sana bir tavsiye."

"Evet?"

Fowler bağırmaya başladı: "Benimle taşak geçme! Bana yalan söyleme! Ve benimle oyun oynamaya kalkma. Mahkememde benimle oyun oynamaya kalkarsan, kaybedersin!"

Sesimi sabit tuttum. "Endişelerinizi duyuyorum Bay Fowler. Size yalan söylemeyeceğim ya da sizi kandırmaya çalışmayacağım. Ama size bir tavsiyem var. Konuşabilirsiniz. Söz veriyorum dinleyeceğim. Gerçekten dinleyeceğim. Ama şimdi... işte önemli kısım... *Bir noktaya kadar* dinleyeceğim."

"O noktaya ne zaman geleceğiz?" diye sordu, şimdi daha sakindi.

"Ben söyledüğimde," dedim, cevabımı riske atarak. Müzakerelerin ne zaman kesileceği ve saldırıya ne zaman izin verileceği aslında benim kararım değildi. Ama Fowler'ın bu güce sahip olduğuma inanmasını istedim. Doğrudan yetkili kişiyle konuştuğuna inanmasını istiyordum.

Bir sessizlik oldu ve sonra Fowler tekrar konuştu.

"Tamam, Alex Cross. Bir anlaşmanın başlangıcındayız," dedi Fowler. "Benim jüri başkanım olacaksın."

BEN BUNA CEVAP VEREMEDEN, FOWLER GÖRÜNÜŞE GÖRE TELEFONU AĞZINDAN UZAKLAŞTIRDI çünkü bağırmaya başladığında sesi daha da uzaklaşmıştı, "Yemin ederim, bu sümüklü çocuk çenesini kapasa iyi olur, Diana. *Sustur onu! Hemen!*"

Chloe'nin histerik ağlamasını duyabiliyordum. Diana Fowler Nicholson'ın, "Henry, Tanrı aşkına, korkuyor, yorgun ve aç," dediğini de duyabiliyordum.

Fowler hiç vakit kaybetmeden ve sesinde soğuk bir alaycılıkla, "açsa, getirdiğim sandviçi yemesini söyle," dedi. Sonra da mide bulandırıcı bir kıs kıs güldü. "PB ve J, küçük Trey'in en sevdiği. Merak etme, ona da bir tane ayıracağım."

Yine Diana. "Henry-"

"Kapa çeneni, *Diana!*" Fowler bağırdı. "Seninle konuşmak için hiçbir nedenim ve açıkçası isteğim yok!" Sonra iki el silah sesi.

Fowler sakın bir sesle, "İşte değerli Ming vazon ve küçük, sevimli Swarovski kristal sigara kutun gidiyor, Diana. Artık gerçeği tam olarak anlamanı istiyorum: Bu oda, hayatın, hepsi büyük bir atış poligonundan başka bir şey değil."

Dr. Nicholson'ın sesi onun kesti. "Neyin var, Fowler? Sen hiçbir şeysin ama-"

Bir silah sesi daha. Alnımdan ter akıyordu. Çocuklar ağlıyordu ama başka ses yoktu. Sonra Fowler o çılgın çığlık sesine geri döndü. "Dinle, seni zavallı şarlatan! Mezara koymayı en çok istediğim kişi sensin. Anlıyor musun bunu? Öldürmek istediğim kişi sensin. Bunu anlıyor musun?"

Doktordan bir cevap gelmedi.

Sonra Fowler bağırdı, "*Bunu anlıyor musun, Barry?*"

"Onu dinle, Barry. Lütfen dinle," diye yalvardı Diana.

"Dinliyorum," dedi doktor, zar zor duyulur bir sesle. "Ve tabii ki anlıyorum."

Fowler şimdi sessiz ve kontrollü bir öfkeyle konuşuyordu. "Bu odadaki hiç kimsenin söyleyecek bir şeyi olmamalı, hiçbir . Tek kelime bile. Ama bu özellikle

Senin için de geçerli, şarlatan. O yüzden beni çok dikkatli dinle. Bir kelime daha edersen, sadece bir kelime daha edersen, herhangi ses çıkarırsan, öksürsen ya da hıçkırırsan bile seni öldürürüm. Kuralları anladıysan başını evet anlamında sallla."

Dr. Nicholson'ın başını salladığını düşündüm, çünkü Fowler'ın sesi sanki beklemeye aldığı bir iş görüşmesine geri dönüyormuş gibi geldi. "Selam Cross. Seni bu şekilde tuttuğum için üzgünüm. Mahkeme salonlarının ne kadar zor olduğunu bilirsin."

"Doğru," dedim, hâlâ çarpık mantığı tam olarak anlayamamıştım. Mahkeme salonu. Jüri. Grinch. Sonra onu durumun güvenli bir şekilde çözülmesi için yönlendirmeye çalışmanın belki de en iyi yol olmadığını anladım, en azından . Onun gerçeklik versiyonuyla birlikte oynamak ve belki de onu kullanmak daha iyiydi.

"Bay Fowler. Beni jüri başkanı olarak atadığınıza göre, eve gelip işlemleri gözlemleyebilir miyim diye merak ediyordum," dedim, bir tür çim biçme makinesini ödünç alabilir miyim tarzında.

Nu ve McGoeys bana deliymişim gibi bakıyorlardı.

FOWLER, "NEDEN?" DIYE SORMADAN ÖNCE UZUN BİR DURAKLAMA OLDU.

Bunu yapmak ister miydin Cross?"

"Jüri üyeleri bir tanığın ifadesinden öğrendikleri kadar yüz ifadelerinden ve vücut dilinden de bir şeyler öğrenmezler mi?"

Bir duraklama daha. Bu duraklama otuz saniyeye uzadı. Otuz saniye hayatımın en uzun dakikasına dönüştü.

Korkum Fowler'ın tekrar patlaması ve silahlarını rehinelere çevirmesiydi. McGoey'nin yanlış bir hamle yaptığımı biliyormuş gibi başını salladığını görebiliyordum.

Sonunda Fowler dedi ki, " sanmıyorum Cross. İyi denemeydi ama sanmıyorum."

Kalıcılık. Kalıcılık.

"Bu bana hikâyeyi bir de senden dinleme fırsatı verir," dedim. "Yüz yüze. Erkek erkeğe."

Birkaç saniye daha.

Sonra Fowler çok sessiz ve sakın bir şekilde şöyle dedi: "İçeri girdiğinde üstünü arayacağım Cross. Eğer silah taşıdığını görürsem, seni öldürürüm. Sonra da bir ya da iki rehineyi öldürürüm. Dr. Quack N. Cash'ten başlayarak."

"Konuşmak için silaha ihtiyacım yok," dedim ve Glock'umu McGoey'ye uzattım.

On beş saniye geçti. Sonra Fowler'ın sesi tekrar geldi.

"Jeremy, git Bay Cross için ön kapıyı aç. Ben hemen arkada olacağım, dostum. O yüzden evden kaçmayı aklından bile geçirme. Anladın mı? Tamam, git hadi." Sanırım çocuk yeterince hızlı gitmedi, çünkü Noel arifesinde bu babanın on bir yaşındaki oğluna "Yürü Jeremy, yoksa o obez kıcını tekmeleyeceğim!" diye bağırdığını duydum.

Saatime baktım. Ceketimi ve şapkamı alıp Nicholson'ların evine doğru yola çıktığımda neredeyse gece yarısı olmuştu.

Artık boş olan sığınaktan geçip yağın karın içine doğru yürüdüm ve o anda ailemle birlikte St. Anthony's'de gece yarısı ayinini başlatmak için "O Little Town of Bethlehem" şarkısını söylüyor olmam gerektiğini düşündüm.

BEN FOWLER'LA TELEFONDA KONUŞURKEN, NU VE MCGOEY fırtına ve koruma operasyonunu tam anlamıyla uygulamaya koymuştu. Otuzuncu Caddeyi geçerken SWAT memurlarının yine evin etrafında dönmeye başladığını gördüm. Ancak bu kez silahları kurulu ve beşikteydi. Belaya, önümüzdeki birkaç dakika içinde olabilecek şeye hazırdılar. Benim öldürülmem gibi.

Çevredeki evlerin ikinci ve üçüncü katları keskin nişancılarla donatılmıştı. Bu dört evin içinde ışıklar yavaşça yanıp sönüyordu.

Sinyaller değiş tokuş ediliyordu. Ne anlama geldiklerini çözmeye başlayamadım. Çözmem gereken başka sorunlar vardı, hem de hızlıca. Birkaç saniye içinde doğrudan eve bakıyordum. Gözlerim sağa kaydı ve polis memurlarının gazetecileri hızla geri çekip uzaklaştırdığını gördüm. Polislerin onlara iki kez sormasına gerek yoktu, bu da doğru hamleyi yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oldu.

Eve giden kısa patikada yürürken kar pantolonumun paçalarını ıslattı. Buzlu camlı pencerelerle çevrili büyük ön kapı aralıktı. Evin içinden Diana Nicholson'ın ağlama sesi geldi. Birdenbire ışıklar kapatıldı; ön odalar, koridor ve tüm dış ışıklar. Tam bir karartma.

Yutkundum, tuğla girişe doğru adım attım. Ön kapı sonuna kadar açıldı. Tam karşımda karanlık bir orta hol belirdi. Sonra şişman, küçük bir çocuk figürünün karanlığın içinden hıçkırarak koştuğunu ve sağa doğru gözden kaybolduğunu gördüm.

Gece o kadar sessizdi ki, çılgınca bir an için kar tanelerinin yere düştüğünü duyduğumu sandım. Ön koridora adım attım. Kapı kapandı ve hemen arkamda Fowler'ın ağır ağır nefes aldığını duydum.

"Mutlu Noeller Cross," dedi ve ışıkları yakarak salonun her iki tarafındaki kadife desenli, gerçekten pahalı duvar kâğıtlarını ortaya çıkardı.

"Size de Bay Fowler," dedim.

"Eller duvara," dedi. "Ne biliyorsunuz." Kıkırdadı. "Bunu hep bir polise söylemek istemişimdir."

Hiçbir şey söylemedim, sadece ellerimi duvara dayadım ve bacaklarımı açtım. "Umarım seni eve almakla hata yapmamışımdır," dedi Fowler.

"O zaman ikimiz de varız," dedim ve enseme dayanan tabanca namlusunun soğuk çeliğini hissettim.

FOWLER ÜST ARAMASI KONUSUNDA NEREDEYSE PROFESYONEL BİR İŞ ÇIKARDI.

BEN. Muhtemelen kendisi de son birkaç yıl içinde en az otuz kez üst aramasına tabi tutulduğu için. Silah ensemden çıktı.

"Parmaklarını başının arkasında birleştir," dedi. "Sonra yürü ve koridorun sonunda sağa dön. Parmaklarının kaydığını görürsem ya da bana sırtını dönmeye çalıştığını hissedersen, önce ateş ederim, Cross, sonra soru sormam."

Adamın sözünü dinledim, ellerimi istediği yere koydum ve oğlunun kaybolduğu yere doğru yürüdüm.

Fowler, "Hemen sağınızda aşırı doldurulmuş bir sandalye var," dedi. "Oturun, elleriniz kucağınızda."

Birileri oturma odasında küçük bir savaş vermiş gibi görünüyordu. Büyük bir Noel ağacı yan yatmış, dalları saçmalarla ezilmiş ya da kırılmış, süsleri paramparça olmuş, ışıkları . Hediyelerin vurulmasından önceki enkaz her yerdeydi, kalıntılar neredeyse tanınmaz haldeydi: iPad'den metal parçaları, Nicholson'ın Tiffany kutusuna sardığı her neyse ondan altın parçaları.

Dehşete kapıldım, pencere perdelerinin hepsi çekilmişti. Dışarıdan hiç kimse beni, Fowler'ı ya da Noel ağacının yıkıntılarının yanında yerde karın üstü yatan üç çocuk ve üç yetişkini göremiyordu. Yorgunluktan, gerginlikten ve ağlamaktan kızarmış gözlerindeki yalvaran umudu ve korkuyu hissedebiliyordum.

Son derece çekici, fit, country club tarzı bir kadın olan Diana Nicholson sadece kot pantolon ve siyah bir eşofman altı giyiyordu. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yeni kocası, yelkenliden yeni inmiş gibi görünen iri yarı, yakışıklı bir adamdı. Arkadan yırtılmış ve neredeyse iki parçaya yeşil-kırmızı Noel kazağı dışında her şeyi zenginlik ve ayrıcalık çağrıştırıyordu.

Ben de ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kongre üyesinin karısı Melissa Brandywine, Nicholson ve karısının yanında yatıyordu. Sosyete sayfasının müdavimlerindendi, bakır rengi saçları vardı.

Sanki kuaförde yeni şekillendirilmiş gibiydi. Makyajı da kusursuzdu. Ama sanki donuyormuş gibi kontrolsüzce titriyordu. Fowler onu neden bu işe karıştırmıştı? mi yapmıştı? Yoksa bir anda bu krizin içine mi düşmüştü?

Çocuklar, belki de pijamaları içinde çocuk oldukları, Noel olduğu ve masumiyetleri yok edildiği için yetişkinlerden daha da üzgün görünüyorlardı. Küçük Trey başparmağını emiyordu. Chloe üzerinde çobanpüskülü, kırmızı kurdeleler ve çanlar olan bir yastığa sarılmıştı. İkizi Jeremy ise hiçbir şeye bakmıyordu. Pijama pantolonunda koyu bir leke gördüm ve zavallı çocuğun babası tarafından o kadar korkutulduğunu ve aşağılandığını fark ettim ki altına işemişti.

Bu yüzden Fowler önüme gelip bana K Street'teki ve mahkeme salonundaki ihtişamlı günlerinden bu yana ne kadar düştüğünü gösterdiğinde ondan zaten nefret ediyordum. Eskiden tercih ettiği İtalyan takım elbiselerinin yerine kirli bir kot pantolon ve yırtık bir ordu fazlası ceket giymişti. O günlerden bu yana elli-altmış kilo vermişti.

Gözleri kafasının içine çökmüştü. Birkaç dişi eksikti. Yüzünde koparılmış ve sızıntı yapmış kabuklar vardı. Bir Glock 19 ve kabaca kesilmiş bir Remington av tüfeği taşıyordu.

Fowler rahatsız edici birkaç saniye boyunca bana baktı, sonra gülümsedi, dişlerinin olduğu çürüyen boşlukları gerçekten gösteriyordu.

"Bir şaka için vaktin var mı Cross?" diye sordu. "İşleri biraz hafifletmek için mi?

Tatil ruhu falan?"

FOWLER'IN YAŞADIĞI KARGAŞAYI HİSSETMEYE BAŞLAMIŞTİM.

Her gözeneğinden SECRETE etmek için. Ben de kokusunu alabiliyordum. Sokakta çok uzun süre yaşayan delileri takip eden o garip ekşi vücut kokusu gibi kokuyordu.

"İşte cahil, umursamaz bir adam," diye başladı Fowler. "St John's'daki kiralık bungalovunun verandasında ödüllü karısıyla oturuyor.

Güzel gün batımı. Parlayan bronz tenler. Côte d'Or'dan muhteşem bir bordo grand cruu şişesinden içiyorlar. Karısı, 'Seni seviyorum' diyor. Adam bakar ve "Konuşan sen misin, yoksa şarap mı?" der. Kadın adama aptalmış gibi bakar ve 'Aslında canım, şarapla konuşuyordum' der."

Fowler odaya baktı. Kimse gülmüyordu. Aksine, hepsi onun şakasını yapmadan önceki hallerinden daha da korkmuşlardı.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi Diana?" diye sordu Fowler.

"Hayır, Henry, hatırlamıyorum," dedi Diana.

Tehditkâr bir şekilde gülümsedi. "Elbette . Bilmiyorsan da . Bu bizim kim olduğumuzu o kadar simgeliyor ki-"

"Kesin şunu!" Diana çığlık attı. "Bunu durdurmalsın Henry. En azından çocukların gitmesine izin ver."

"Parti bozanlık yapma, Diana. Sezonun ruhunu göster," dedi Fowler, bana bakmadan önce onu el sallayarak. "Sevgili eski karım gerçeklerle ya da doğrularla hiçbir zaman iyi başa çıkamadı. Duyacağın gibi Cross."

Bu işin daha fazla uzamasına izin veremezdim. "O haklı, Henry. Neden çocuklarının gitmesine izin vermiyorsun? Noel'deyiz, zor bir zaman. Ama acısını onlardan çıkarma."

Tabancayı bana doğrulttu. "Neden hıncımı onlardan almayayım Cross? Beni buraya sürükleyen onlardı. Onlar ve onların umursamaz, açgözlü, materyalist anneleri, hayatımın en büyük hatası."

"Bayım." Bir çocuk sesi duydum. Trey'di. Bana bakıyordu. "Bayım, Noel Baba gelebilir diye babama evine dönmesini söyler misiniz?"

Ben daha teselli edici sözler söyleyemedim Fowler yaklaştı ve siyah botlu ayağını çocuğun kulağına sıkıştırdı.

"Kapa çeneni Trey, yoksa Skippy Super Chunk'ı Sakla'yı oynayacağız.

Ayrıca,

Sana söyledim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Fowler bana baktı, yüzünü kaşdı ve şöyle dedi: "Çocuklar. Asla dinlemezler."

Fowler'ın tik ve seğirmelerinin bir kataloğunu derlemeye başlamıştım - yüzünü kaşması, ellerini ovuşturması, ensesine masaj yapması, sol elinin yüzük parmağının yan tarafını hızlıca ısırması. Metroda yanınıza otursa, hemen ayağa kalkar, uzaklaşır ve bir sonraki istasyonda inerdiniz.

Sandalyemin yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonu aldı ve ara tuşuna bastı. Bir sesin "Ben Ramiro." dediğini duydum.

Fowler ahizeyi masanın üzerine koydu. "Ben Cross," dedim. "Ben iyiyim."

"Jüri oturduğuna göre, açılış konuşmalarını dinlemeye hazır mıyız?" Fowler bana bakarak söyledi.

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

"Mükemmel," dedi Fowler silah tutan elinin tersini ovuşturarak. "Bir tanışma ile başlayalım. Diana, tatlım? Çocuklar? Barry? Bu ünlü Alex Cross. Bu davada jüri başkanı olacak."

Sözleri çılgınca niteliğini kaybetmişti ve şimdi üst düzey bir savunma avukatının rahatlığıyla akıyordu. Tüm uyuşturucu ve kendini kötüye kullanmasına rağmen, bu deli adamın cılası ve beyni vardı, bu da onu benim için daha da korkutucu yapıyordu.

"Mahkeme oturumu başlamıştır!" Fowler sanki bir mübaşirmiş gibi kalın bir ses tonuyla konuştu. "Noel'i Çalan Saygıdeğer Grinch başkanlık ediyor!"

FOWLER ODANIN ETRAFINDA ŞARKI SÖYLEYEREK YÜRÜMEYE BAŞLADI.

Ciğerlerinin *en yüksek sesiyle*, *"O kötü biri, Bay Grinch!"* Sonra eski karısının yanında durdu ve botunu onun sırtına koydu.

Fowler bana bakarak, "Kutuda ilk sırada," dedi. "Yıkımımın arkasındaki şeytani beyin: Diana Alstead Fowler Nicholson."

"Henry," dedi ve inlemeye başladı.

"Sus artık, Diana," diye yatıştırdı Fowler. "Senin yerine ben konuşacağım. Eğer yanlış bir şey yaparsam, sen sadece konuş." Başını kaldırdı. "Güzel Diana Alstead aslen Charleston, Güney Carolina'lıydı. Çok kuşaklı bir zenginliğin içinde doğmuş bir anne babanın kızı olarak, rahat bir yaşam içinde büyümüş, anında maddi tatmin beklentisi DNA'sının bir parçası olmuş. Choate Rosemary Hall ve ardından Georgetown gibi en iyi okullara gitti. Orada tam burslu bir çocukla tanışır. Henry Fowler onun hayattaki konumunun altındadır ama umut vaat etmektedir. Kimya ve İngilizce bölümlerinde okumaktadır ve Georgetown Hukuk Fakültesi'ne girmeye hak kazanır. Onun çalışkan biri olduğunu görür ve bataklıkta bir sülük gibi ona yapışır."

Diana bana acınası bir ifadeyle , "Bu doğru değil Henry. Ben seni sevdim."

"Oh, boo-hoo, Cindy Lou Who. Burada gerçeği söylüyoruz, eski fantezileri tekrarlamıyoruz," dedi Fowler. "Bu özel örneği incelemek için neredeyse yirmi yılım vardı, Bay Foreman. İşte benim uzman ifadem: Diana, Sotheby's'in yeşim taşı müzayedesinde on bin dolarlık yeşil bir su bufalosuna ya da öküz heykeline çok fazla teklif veren kadındır, hangisi olduğundan emin değilim. O, otantik Regency yemek masasını iki bin dolarlık James Robinson yer takımlarıyla kuran kadın. Bloomies ve Bergdorf Goodman'da yaltaklandıkları, Prada'da küçük sıska kışını öptükleri, Washington ve New York'taki Tiffany'de özel odalarda çay servisi yaptıkları kadın. Evet, eski sevgilim tam bir kadın."

"Hey, bu kazanan üçlüyü yaratmak için genlerini benimle paylaştı," dedi çocuklarını göstererek.

"Trey zaten tanıştınız, kendisi hiçbir zaman bir alerji ya da rahatsızlıkla karşılaşmadı."

tapmadı. Doğduğu andan itibaren sürekli hastaydı, sonra zatürre oldu. Bir çocukluk hastalığı söyleyin, benim oğlum da geçirdi. Haftada iki, üç kez en iyi tıp uzmanlarıyla görüşüyor. Paranın satın alabileceğinin en iyisi, öyle değil mi oğlum?"

Trey sızlanmaya başladı. "Elimde değil baba."

"Elbette yapamazsın," dedi Fowler yatıştırıcı bir sesle. "Annenin kusurlu DNA çoğu sana geçti. Sana geçmeyenler de ağabeyine ve ablana geçti."

Bana gülümsedi. "Ben çok şanslı bir adamım Cross."

"Öyle mi?" İçini dökmeye devam etmesini, duygusal enerjisini tüketmesini ve meth onu tam bir gergedana dönüştürmeden önce durumunun umutsuzluğunu görmesini umarak sordum.

"Çok açık değil mi?" Fowler alaycı bir şekilde sordu. "Şans etrafımda parıldıyor görünmüyor mu?"

"Eskiden öyleydi," dedim.

Uzaklara baktı, "Evet, çevrem ve yakın arkadaşlarım beni çarpıtmak için komplo kurmadan önce öyleydi" dedi.

İşte paranoya, kristal meth'in temel duygusu. Öfkeli zulüm hikâyesinin geldiğini şimdiden .

Fowler beni hayal kırıklığına uğratmadı.

FOWLER OĞLU JEREMY'NİN YANINA GİTTİ VE BOTUNU KULLANDI ÇOCUĞU SIRT ÜSTÜ İTMEK İÇİN, köpek gibi kıvrandığı yere. " burada," dedi Fowler. "Benim filizim. Gözümün bebeği. Şöyle yapalım. elmalı turta, kek, turta ve gözümün Pop-Tart'ı. En sevdiğim yatak ısıtıcıdan bahsetmiyorum bile. Görünüşe bakılırsa geriliyor, artık yatağı yerine pantolonuna işiyor."

Çocuk aşağılanmıştı. Jeremy hıçkırık sesleri çıkarmaya başladı ve bu sesler boğulma ve hıçkırıklara dönüştü.

"Dur, baba!" Chloe çığlık attı. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Her şeyi mahvediyorsun! Her zaman her şeyi mahvediyorsun!"

"Ahh, Chloe," dedi Fowler. "Benim Küçük Bayan Mükemmel'im." Bana baktı. "Chloe son derece zeki, bu özelliğin benim tarafımdan geldiğine şüphe yok. Ama bu zekâ eski karımın narsisizmiyle birleşince, sanki dünya kendi kafasının etrafında dönüyormuş gibi onu kontrol etmeye çalışan genç bir bayan ortaya çıktı."

"Anlıyorum Henry," dedim. "Çocukların planladığın gibi olmadı. Kulübe hoş geldiniz. Onları insan yapan şey bu. Peki ya hayal kırıklığı? Bu senin sorunun. Bununla başa çık."

Şaşırmış görünüyordu, sonra gözleri ve hırladı, "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Dr. Phil?"

"Beni bu yüzden buraya çağırmadın mı?" Dedim.

"Seni jüri olarak çağırdım," diye tersledi. "Burada şovu ben yönetiyorum, yoksa fark etmedin mi?"

"Bak," dedim. "Noel arifesindeyiz. Belli ki hayatından ya da aileden memnun değilsin. Ama ben mutluyum. Sevdiğim bir ailem var. Onlara geri dönmek istiyorum, bu yüzden seni kıran şeyin ne olduğunu bana söylersen çok memnun olurum."

Fowler buna ne anlam vereceğini bilemedi. Belli ki bunu beklemiyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"K Street'te oyunun zirvesindeydin, milyonlar kazanıyordun, manşetlere çıkıyordun ve sonra her şey çözüldü," dedim. "Aşırı harcamalarını, tüketim düşkünü karını, dağılmış çocuklarını anlıyorum. Ama bu kasabadaki pek çok erkeğin böyle sorunları var ve Noel arifesinde ailelerini rehin tutmuyorlar. Yani

Neydi o? özölmenize ne sebep oldu?"

BİR AN İÇİN ÇOK MU İLERİ GITTİM DIYE ,

ÇOK DİREKT, ÇOK OLDUM. Ama sonra Fowler bana buz gibi gülümsedi.

Ceketinin içine uzanıp cam bir şişe çıkararak, "Devenin belini kıran saman çöpünü bilmek ister misin Cross?" sordu.

"Olayları sizin açınızdan anlamaktan zarar gelmez," dedim.

Fowler cam yanına çömeldi, üzerine beyaz pudra döktü ve pudrayı bir otel odası anahtar kartıyla sıraya dizmeye başladı. "Sanırım bu makul bir istek, ama bu hikayeyi anlatmak için kafamı toplamam gerekecek."

Bir dolarlık banknotu yuvarladı ve beş satırdan ikisini burnuna çekti. Ürpererek gözlerini kapattı, sonra titredi ve "İşte bu daha iyi" dedi.

"Ne zamandır ayaktasın, Henry?" diye sordum.

"Önemli değil," dedi. "Her şeyi olduğu gibi görüyorum Cross. Bu yüzden sana benim derin uçlara gitmemle ilgili bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim."

"Tamam," dedim, parmaklarında görülebilen hafif titremeyi fark ederek. Eğer otuz altı saatten fazla bir süredir metamfetamin çekiyorsa, gergedan her an bizi ziyarete gelebilirdi.

Fowler, "Çok uzun yıllar önce olmayan bir Noel'deyiz," diye söze başladı. "Ve biz evimizdeyiz. Mutluyuz. Noel arifesi öğleden sonra bir parti düzenledik. Benim için çok paralı bir yıl oldu ve Diana hiçbir masraftan kaçınmadı. Yemekler hazırlandı. şeyi. Neden bilmiyorum ama insanların tatil için DC'de kaldığı yıllardan biriydi. Neredeyse tanıdığımız herkes geldi. Georgetown'dan eski bir arkadaş olan Barry bile Noel Baba kılığında geldi. Hatta sevgili Melissa ve kocası Kongre Üyesi Brandywine bile gelmişti. Her neyse, şenlikten yaklaşık bir saat sonra odada çalışıyordum. Potansiyel bir müşteri kartvizit istedi ve ben de ofisime gittim. Kapı kilitliydi. Kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi."

Fowler durakladı, iki satır daha homurdandı, sonra ayağa kalktı ve omuz silkti. "Kilitli kapı. Olur böyle şeyler. Daha sonra açacağım. Ama her neyse, uzun lafın kısası, ben

Partiye geri döndüm, potansiyel müşterimden özür diledim ve yeni yıldan sonra onunla iletişime geçeceğime söz verdim. Bir içki alıyorum. Etrafa bakıyorum. Parti zirvesindeydi. İçimde garip bir his var. Arka kapıdan çıktım ve ofisimin penceresinin altındaki bölmeye gittim. İçeri baktım ve ne gördüm?"

Fowler, Dr. Nicholson'ın yanına doğru yürüdü. Sonra adamın kaburgalarına sert bir tekme attı. Doktorun iniltileri üzerine Fowler, "Bu benim Georgetown Hukuk Fakültesi'ndeki sallanan sandalyemde oturuyor. Sevgili Diana, yılların sevgili karısı, onun önünde diz çöküyor ve-" Şarkı söylemeye başladı. "'Annemi Noel Baba'yı emerken gördüm, ökseotunun altında çok parlak!'"

DIANA KIPKIRMIZI OLMUŞTU VE BENİMLE GÖRÜŞMEK İSTEMİYORDU.

GÖZLER. DR. NICHOLSON kaburgalarına yediği tekmeden sonra hâlâ çökmüş durumdaydı. "Onu başka bir adamla görecektik kadar çok sevmem çok şey anlatıyor.

seni ezerdi," dedim Fowler'a. "Ama bu doğru mu?"

Fowler bana anlık bir nefretle baktı. "Bana yalancı mı diyorsun Cross?" Karısını işaret etti. "Onunla yüzleşmedim. Bunun ne kadar derin olduğunu, bir kaçamak mı yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmek istedim. Meğer gözlükçüyü ayın damızlığı kulübünün en gözde sanatçısıymış gibi beceriyormuş. Buna inanabiliyor musunuz? 'Şimdi, bir sonraki satırı okuyabilir misin?' diyerek geçimini sağlayan bir adamla evliliğimizi mahvediyordu. Peki ya onun altındaki satırı?"

Eski karısına ve Barry'ye ters ters baktı ve onları tekrar tekmelemeye başlayacağından ya da daha kötüsünü yapacağından korktum. Fowler tabancayı Dr. Nicholson'a doğru salladı ve bana, "Four Seasons'da bir oda için rezervasyon yaptırmışlar, orada beyinlerini becerecekler ve hesabı bana yıkacaklar," dedi. Fowler'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Odada volta atıyor, gergin bir şekilde kollarını ve göğsünü kaşıyordu.

"Burada ne olduğunu anlamaya başladın mı Cross? Beni kendimi küçük düşürmeye iten neydi? Şimdi kurbanın kim olduğunu görüyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece Fowler'a baktım ve tarafsız görünmeye çalıştım. Onun atıp tutmasını durdurmak mümkün değildi. Melissa Brandywine'i işaret etti.

"Şimdi, bu şanslı tatil misafirinin kim olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Bay Cross'a güzel yüzünü göster, Missy. Ona yüzünü göster dedim." Onu çenesinden yakaladı ve sertçe sıktı.

. "Henry, lütfen."

"Hadi Missy, kocanın Kongre'ye seçilmesine yardımcı olan sahte gülümsemeni göster. Hazır başlamışken ona net servet beyanını da göster, Cross kocanın neden Kongre'ye gerçekten seçildiğini anlayacaktır."

Kongre üyesinin karısı başını bana doğru çevirdi. Üzgün, kırgın ve mahcup görünüyordu ve nedenini merak ettim.

"Sevgili Bayan Brandywine," dedi Fowler. "Tanıtım uzmanı. Kadın

tüm o Beyaz Saray yemeklerinin ve elçilik resepsiyonlarının arkasında. Başka kim olduğunu biliyor musun?"

Melissa Brandywine, "Henry, lütfen yapma," dedi.

"Saçmalık," dedi Fowler. "Tüm kartlarımızı masaya koymanın zamanı geldi. Sevgili Diana bile bunu bilmiyor ama karımın bir fahişe olduğunu öğrendikten sonra sarhoş oldum ve bir fahişeyi hak *ettiğime* karar verdim. Ve bir erkek fahişenin karısından daha iyi kime başvurabilirdim ki? Daha önce de teklif etmişti. Ben de kabul etmeye karar verdim. Küçük bir sır mı? Parmağını sokmaktan hoşlanıyor-"

Diana çığlık attı, "Çocuklar! Henry! *Çocukların, Tanrı aşkına!* Neden buna bir son veremiyorsun? Neden hayatına devam edemiyorsun? Neden etrafındaki her şeyi yok etmek zorundasın? Bırak gitsin."

Şaşkınlığıma rağmen Fowler patlamadı. Orada öylece durdu ve sanki bir uyurgezerin ortasında kendine gelmiş gibi görünüyordu. Odada aniden her şey sessizleşti, o kadar ürkütücü bir sessizlik vardı ki kalın perdelerin arkasındaki pencerelere vuran kar tanelerini duyduğumu sandım.

Fowler hızla rehinelere bakan bir kanepeye doğru yürüdü. Oturdu, silahını yavaşça onlara doğru salladı ve transa geçmiş gibi, "istiyorum Diana, ama bırakmıyor." dedi.

Bana baktı. "Hiç böyle hissettin mi Cross? Bir şeyin gitmene izin vermediğini?"

İlk karım kollarımda can çekişirken olay yerinden kaçan karanlık gölge gözümün önüne geldi. "Elbette."

"O zaman gitme vaktinin geldiğini anlayacaksın," dedi. "Duruşma sona erdi. Herkes suçlu bulundu ve benim de gereken bir ceza aşaması var."

"BUNU YAPMA" DEDİM. "NE KADAR GÜVEN OLURSA OLSUN KIRILDI. Sana ne yapılmış olursa olsun Fowler, bununla başa çıkmanın yolu bu değil."

Gözleri parladı. "Buna karar vermek sana düşmez. Şimdi, senin de işini bitirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlamadan önce defol. Sevdiğin ailenin yanına dön Cross. Ve benimkine acıma."

İfadesinin ve gözlerinin düzlüğünden pazarlık yapacak fazla alanım anlayabiliyordum. Yavaşça ayağa kalkarak, "Senin bakış açını takdir ediyorum Henry," dedim.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim Bay Foreman," dedi Fowler.

"Onlardan birini alabilir miyim?" Rehinelerini işaret ederek sordum. "İyi niyet göstergesi olarak mı?"

"Git."

"Bana uzlaşmaya hazır olduğunu göster," diyerek odadan çıktım. "Aksi takdirde seçeneklerimi kısıtlarsın Henry. Elimi zorluyorsun, beni daha sert önlemler almaya meyilli hale getiriyorsun."

"Umurumda değil Cross," dedi. "Tehditler sadece hayatlarından endişe eden erkeklerde işe yarar ve ben benimkini çok çok uzun zaman önce kaybettim."

"Henry-"

Tabancayı bana doğrulttu. "Git ya da hemen şimdi öl."

"Onları öldürmek istediğine inanamıyorum," dedim.

"Bilmiyorsun, ha?" dedi ve sanki yeniden tekmelenmeyi bekliyormuş gibi sinmiş olan Dr. Nicholson'a doğru yürüdü.

Fowler sana söylüyorum ifadesiyle bana baktı, kolunu uzattı, eski karısının kocasına baktı, silahı doğrulttu ve onu vurdu.

NICHOLSON SARSILDI, SONRA SARKTI VE PARLAK

TATİL YELEĞİ ondan sızan kan için bir süngere dönüştü. Silah sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken, kanepedeki yastığı kaptığım gibi Nicholson'a doğru ilerledim. Karısı benden önce davrandı.

"Barry!" diye bağırdı. "Barry mi?"

Dizlerimin üzerine çöktüm, yaralarının boyutunu görmek için kazağını ve gömleğini kaldırmaya çalıştım.

"Ondan uzak dur, Diana!" Fowler bağırdı. "Sakin ona yardım etmeye kalkma. Ben acı çekerken bana hiç yardım etmedin."

Diana çığlık attı, "Seni pis, deli hayvan!"

Jeremy, Chloe ve Trey hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Melissa Brandywine elleri ve dizleri üzerinde kuru kuru ağlıyordu.

Hâlâ yarayı görmeye çalışıyordum.

İyi bir kurşun yarası diye bir şey yoktur, ama bağırsak yarası özellikle kötüdür. Birkaç dakika ya da birkaç saat içinde öldürebilir. Örneğin bir kurşun kolonu ya da karaciğeri parçalayabilir. Dışkı sisteme sıçrayabilir ve durmayan bir bakteriyel enfeksiyona neden olabilir. Kemikler böbreklere, dalağa saplanarak daha hızlı bir ölüme neden olabilir. Her halükarda, adamın içinin berbat durumda olduğuna ve hemen bir doktora ihtiyacı olduğuna inanmak .

"Ondan uzak durmanı söyledim!" Fowler tekrar bağırdı. "!" Diana'ya bir kurşun sıkmasının birkaç saniye süreceğini düşünmüştüm, Ya da beni, ya da ikimizi. Sonra ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. "Devam et o zaman!" diye bağırdı. "İstedığın bu, Henry. Devam et ve beni öldür. Ama diğerlerinin gitmesine izin ver. Cross'un Barry'yi, çocukları ve Melissa'yı buradan götürmesine izin ver, sonra bana hak ettiğimi düşündüğün her şeyi yapabilirsin."

"Hayır," dedi Fowler. "Barry hiçbir yere gitmiyor. Sen de öyle." Döndü ve yanıma çömeldi. "Ne yapabiliriz?"

Giriş yarasını şimdi görebiliyordum. Nicholson'ın gövdesinin yan tarafına yakın, göbeğin en sağındaydı. Bu iyi bir haberdı ve Fowler'ın yakın mesafeden yaptığı atışın kasıtlı olarak kötü olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Ama sonra göz doktorunu yan yatırdım ve çıkış yarasının

akan kan. Bir su birikintisi halıyı lekelemişti bile.

Kanepe yastığını yaraya dayadım, kemerimi çıkardım ve yerine bağladım. "Yaraya biraz alkol vermelisin," dedim.

"Çık dışarı, Cross!" Fowler bağırdı. "Şimdi, yoksa ne Noel sabahını ne de aileni bir daha asla göremezsın."

Silahın namlusunu başımın arkasında hissettim. "Özür dilerim,"

dedim. Diana'nın yanaklarından yaşlar süzöldü. "Ben de üzgünüm."

Ayağa kalktım, odayı ve içindeki herkesin konumunu tarif edebilmek için etrafa son bir kez baktım, sonra döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm. Fowler yaklaşık bir metre arkamdan beni takip etti. Kapının kilidini açtım ve Fowler'ın ben çıkarken beni kafamın arkasından vurmaya niyetli olup olmadığını merak ederek kapıyı açmaya başladım.

PARLAK, KÖR EDİCİ IŞIĞA ÇIKTIM VE ATLADIM.

FOWLER kapıyı çarptığında. Bir an orada durdum, ellerim kalçalarımda, nefesimi kontrol etmeye çalıştım, yaralı doktordan ve içeride bir deliyle bıraktığım diğer beş rehineden başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"Alex!" Adam Nu'nun bağırdığını duydum. "Çekil!"

Kendime geldim ve ışıklara doğru karda ilerlemeye başladım. Gece yarısından kısa bir süre önce kar ayak bileklerimin biraz üzerindeydi. Neredeyse iki saat sonra kar inciklerime kadar ulaşmıştı ve Washington'da hiç görmediğim kadar hızlı yağıyordu, saatte iki, belki de üç santim. Rocky Mountain oranları.

Evden uzaklaştıkça daha fazla uydu kamyonu görebiliyordum. Bu açıkça durgun bir haber gününün medya olayıydı. Ama, hey, rehine krizi olmadan Noel neydi ki? Bu bir gelenektir, tıpkı Beytüllahim'deki zorunlu bombalı araç gibi.

Dışarıda mahalleden insanlar da vardı, bu beni şaşırttı.

Bazı çocuklar bile vardı. Hepsinin uyuyor olması gerekmez mi? Birkaç kişi kameralı telefonlarını başlarının üzerinde tutuyordu. Tıkladılar. Mesaj attılar. Tweet attılar.

Ama beni asıl MPD çalışanları oldu. Olay yerinde elli kadar rütbeli polis memuru olmalıydı. Ellerinde tabancalar ve bir metre yüksekliğinde kalkanlar vardı ve beni bekliyorlardı. Arkamda bir ses duyduğumu sandım ama dönmedim. Kalabalıktan bir ses "Mutlu Noeller Dedektif!" diye bağırdı; bunu alkışlar ve birkaç ıslık sesi izledi.

Sonra *arkamdan* gelen bir kadın sesi duydum.

"Bay Cross," dedi. "Dedektif, lütfen bekleyin."

Etrafımda döndüm. Kongre üyesinin karısı çoraplı ayaklarıyla karda sendeleyerek bana doğru geliyordu, üzgün, şaşkın ve hâlâ yaprak gibi titriyordu. Elinde bir kürek vardı. Yanına gittim, onu kardan kaldırdım ve çevik kuvvet kıyafetli polislerin arasından geçirdim.

"Bu kürek de neyin nesi?" Onu polis minibüslerinin arkasındaki sığınığın içindeki bir çift acil yardım görevlisine teslim ederken sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Senin için olduğunu söyledi. Eğer rehinelerden daha fazlasını canlı görmek istiyorsan ön yolu kardan temiz tutman gerektiğini söyledi." Sonra ağlamaya başladı. "Bay Cross?"

"Evet, Bayan Brandywine?"

Sağlık görevlilerinin onu sardığı battaniyenin altında titriyordu ve bakışlarıma karşılık vermedi ama "Söylediği şeyleri... tekrarlamayacaksın değil mi?" dedi.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdim. "Delilerden alıntı yapmak gibi bir alışkanlığım yok."

Kongre üyesinin karısı başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Teşekkür ."

"Birileri için iyi bir Noel olmalı. Bu siz de olabilirsiniz."

İkinci Kitap

YULETIDE NEŞESİ

"BAKIN KİM TEK PARÇA HALİNDE KURTULMUŞ," DEDI ADAM NU, Sağlık görevlileri Bayan Brandywine'ı ambulansa taşıırken fırtınadan kim geldi? Sonra Nu bana hızlıca sarıldı, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi.

Bir nefes verdim. "Evet, pek eğlenceli değildi. Ama sıcak bir kahve ve yiyecek bulamazsam işe yaramaz hale geleceğim."

Nu'nun adamlarından biri bana bir jambonlu sandviç dumanı tüten bir strafor bardak Fransız rostosu getirdi; gazlı ısıtıcının yanında dururken afiyetle yediğim bir bayram ziyafeti.

Sonra "Telefonda ne duydun?" diye sordum.

"kısmı," dedi McGoey. "O bağıırken, şarkı ya da siz konuşurken. Adam havlayan bir deli."

"Öyle, ama aileyi infaz ettiğini görmüyorum," dedim.

"Nicholson'ı vurduğunu söylemiştin," dedi Nu.

," diye cevap verdim. "Ama öldürmek için değil. Çok yakın mesafedeydi. Nicholson'ın ışıklarını söndürmeyi garantileyecek bir atışı kolayca yapabilirdi."

Nu, "Belki de onun acı çekmesini istiyordur," dedi.

"Ya da içten içe kendisinin bir katil olduğuna inanmıyor," diye cevap verdim. "Bayan Brandywine'ın gitmesine izin verdi ve bu, daha fazla kan dökülmeden bu işi sonlandırmak için pazarlık yapmaya istekli olduğunun bir göstergesi olabilir."

"Tatili mahvettiğim için üzgünüm," dedi McGoey. "Ama Fowler'ı tamamen yanlış anladın, Alex."

"Nasıl yani?" Bana hiç tanımadığı bir adam hakkında bir şeyler anlatmaya çalışmasına sinirlenerek sordum.

Cep telefonunu çıkardı ve "İçeri girmeden önce Fowler'ın birlikte yaşadığı metamfetamin bağımlısı hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun?" dedi.

"Patty bir şey," dedim.

"Patty Paradise, nam-ı diğer Patricia Kocot," dedi McGoey. "Birini beşiğine gönderdim, aşağı inip oğluyla konuşmak isteyip istemediğini öğrenmek için."

"Ve?"

Dedektif bir dizüstü bilgisayar aldı ve bana Patty Paradise'ın en son fotoğrafını gösterdi. Çıplaktı, küvete yığılmıştı. İki kurşun deliği vardı.

Alnı, kolları ve kaval kemikleri boyunca yarılmış deri ve kızgın morluklar, vurulmadan önce elektrik çarpmış olduğunun açık göstergeleriydi.

NU VE ADAMLARININ HAZIRLADIĞI SALDIRI PLANINA GÖRE

Onlara evin düzeni ve rehinelerin konumu hakkında söylediklerimden sonra Ramiro ve diğer memurlar Nicholson'evini tekrar aramaya başladılar ve Henry Fowler ile bir kez daha bağlantı kurmaya çalıştılar.

Kahve ve yemeğe rağmen aniden bitkin düşmüştüm. McGoey'ye biraz kestireceğimi ama Fowler cevap verirse beni uyandırmasını söyledim. Minibüste duvardan aşağı katlanan iki ranza vardı. Bir battaniye aldım, uzandım ve gözlerimi kapattım.

Ben her zaman bir anda uykuya dalabilen insanlardan biri olmuşumdur. Bu tür uzun süren fiyaskolarla uğraştığınızda işe yarayan bir beceridir bu. Ama o gece uyuyamadım. En azından ilk başta.

Beynim Fowler'ın söylediklerini ve tekrar edip duruyordu; bana anlattıklarını, eskiden olduğu adamla şimdi olduğu hayvan arasında bağlantı kurmak için kullanmaya çalıştım.

Sonunda uykuya dalarken *ona* inanmadığımı düşündüm. *Burada bizim göremediğimiz bir şeyler oluyor.*

CROSS'LARDA KIMSE NANA'DAN DAHA ERKEN KALKAMAZ. DEĞİL Noel'de bile.

O sabah beşe çeyrek kala kalktı.

Yaptığı ilk şey evin ayarlamak ve kendi deyimiyle "kahveyi hazırlamak" oldu. Sonra ağacın ışıklarını yaktı, oturma odasına büyük bir CVS alışveriş torbası getirdi ve çoraplara başladı. Çorapları doldurmak onun işiydi. Bundan büyük keyif alıyordu. Ve herkes şekerleri ve dolar mağazası ürünlerini en az daha pahalı gömlekler, kazaklar, kitaplar ve elektronik oyunlar kadar seviyor gibiydi.

Ninem küçük plastik yapbozları, Hershey çubuklarını ve tükenmez kalemleri dağıttı. Her zaman olduğu gibi, çorap hediyelerinin her birinin çifte anlamı vardı. Bree'ye tek kullanımlık bir çakmak verdi; bu Nana'nın Bree'nin ara sıra gizlice sigara içtiğini bildiğini söyleme şekliydi.

Yaşlı kadın Ava'nın çorabına bir şişe OPI oje koymuş ve bunun kıza tırnaklarını yemeyi bırakması için ilham verebileceğini düşünmüş.

Damon'ın çorabına iPod kulaklıklarını bıraktı. Parlak kırmızı bir saç tokası Jannie'ninkine. Ve tek elle kullanılan diş ipi Alex içindi.

"Alex," dedi usulca. Ön pencereden dışarı baktı. Kar hâlâ yağıyordu ve arabaların üzerine bir metreden fazla kar yığılmıştı. Ama torunundan hiçbir iz yoktu.

"Vay, vay," dediğini duydu birinin. "Noel Baba'nın yardımcıları her yıl daha da gençleşiyor ve güzelleşiyor."

Nana arkasını döndü ve Bree'nin oturma odasının kenarında durduğunu gördü.

Sarıldılar ve birbirlerine mutlu Noeller dilediler, de Alex evde olmadan Noel'in o kadar da mutlu geçmeyeceğini biliyordu.

"Hiç uyudun mu?" Nana sordu. "Gözümü bile kırpmadım."

"İki kişi olduk," dedi Nana. "Bütün gece midemde korkunç bir düğüm vardı."

Kahve içtiler ve birbirlerine eşlik ettiler. Jannie, Damon ve Ava tam da Noel günü onlara katıldı. Herkes gülümsedi, kucaklaştı ve mutlu Noeller dedi, ama hediyeleri açmak için her zamanki telaş

orada değildi.

"Bu Noel sabahının ihtiyacı olan şey güzel bir sıcak kahvaltı," dedi Nana. Hepsini onunla aynı fikirdeymiş gibi davrandı.

"Hadi mutfağa girelim ve işe koyulalım. Her şeyi tek başıma halledeceğimi sanmıyorsun, değil mi?" dedi Nana. "Yardımcılara ihtiyacım var."

Çocuklar onu mutfağa kadar takip etti. Bree bir dakika içinde onlara katılacağını söyledi. "Yumurta kırmaya bayılıyorum. O işi bana saklayın," diye seslendi arkalarından.

Sonra kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Ekranın altında NOEL REHİNESİ KRİZİ yazıyordu.

Georgetown'daki büyük, yakışıklı evin bir fotoğrafı vardı. Her yerde kar, insanlar ve polisler vardı. Sonra Alex, delinin saklandığı evden bir kadını taşıyordu. Haber sunucusu kadını Kongre Üyesi Brandywine'in eşi olarak tanıttı ve şöyle dedi: "Dedektif Cross hayatını riske attı ve deli adamla yüz yüze görüşmek için eve silahsız girdi. Bir hayat kurtarıldı ama anladığımız kadarıyla bir hayat daha tehlikede -Fowler eski karısının kocasını vurarak yaraladı."

Eve silahsız girmişti. İçeride biri vurulmuştu. Bree bunu düşündü ve sanki televizyon onu duyabiliyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Alex, Alex, Alex. Gittiğin yere dayanabilir miyim bilmiyorum."

Sonra kanalı değiştirdi.

Ama Kanal 4'te de aynı hikaye vardı. Ancak bu kanalın olay yerinde bir muhabiri vardı. Elinde bir mikrofon vardı ve kameraya konuşuyordu.

"Süper avukatlıktan uyuşturucu bağımlılığına ve deliliğe: Henry Fowler'ın bu Noel sabahı buraya gelmek için izlediği yol bu-"

Bree POWER'ı yumrukladı, kumandayı yere attı. Kolunu nemli gözlerine sürttü. Sonra mutfağa doğru bağırdı, "Kimse o yumurtalara dokunmamış olsa iyi olur!"

BÖLÜM

29

BİRİNİN BENİ SALLADIĞINI HİSSETTİM. SARSILARAK UYANDIM VE Dedektif McGoey'nin zayıf, soluk bir ışıktaki durduğunu görünce şaşırdı. "Bu Fowler," dedi. "Birkaç dakika önce sanki Fowler nihayet telefonu açtığında Nu adamlarına saldırı emrini vermeye hazırlanıyordu. Seni soruyor, Alex."

Başımı salladım, doğruldum ve kafamdaki örümcek ağlarını silkeledim. " kaç?" "Altı on beş," dedi McGoey.

"Dört saat uyudum mu?" Dedim.

"Şimdiye kadar seni uyandırmak için bir neden yoktu," dedi.

Aptalca başımı salladım, onu minibüsün önüne kadar takip ettim ve Ramiro bana bir telefon uzattı. "Ben Cross," dedim.

"Beni hayal kırıklığına ," dedi Fowler'ın sesi. "Çok hayal kırıklığına uğradım." "Neden?"

"Bana ihanet ettin. Pencereleğimden dışarı bakıyordum. Etrafımı bir orduyla çevirdiniz."

"Tepeden tırnağa silahlı olduğunuzda ve bizimle konuşmadığınızda genellikle işler böyle yürür," dedim.

"mi geliyorlar? Ateş ederek mi girecekler?" "Bizimle konuşmadığın sürece."

"Buraya gelmek hata olur," dedi. "Bulacağınız tek şey Noel ağacının etrafındaki cesetler olur, benimki de dahil."

"Ama benimle konuşacaksın?" diye sordum. "Bundan kaçınmanın bir yolunu bulmama yardım edecek misin?"

Cevap vermedi ama telefonu da kapatmadı.

"Dr. Nicholson hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Barry?" diye karşılık verdi. "Elbette, yaşıyor. Ama müthiş bir karın ağrısı var."

"onu," dedim. "Başka bir silahsız memurla oraya gelip onu yakalamama izin verin."

"Hayır," dedi Fowler. "Onun acı çekmesinden zevk alıyorum."

"O zaman içeride başka birini bırak. Çocuklarınızdan birini."

Sessizlik ve ardından, "Bir iyi niyet jesti, öyle olacağını söylememiş miydiniz?" dedi.

"Bu doğru."

"Dileğim kabul edildi," dedi. "Bu evde gerçekten önemseydiğim tek kişiyi gönderiyorum."

Nu duvara vurdu ve bana minibüsün yan camını işaret etti. Ayağa kalktım, ön kapının açık olduğunu gördüm. Boynunda kırmızı bir fiyonk olan siyah bir Labrador retriever dışarı fırladı ve kapı çarparak kapandığında ürküp kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçmaya başladı.

FOWLER KESİNLİKLE BİZİMLE OYNUYORDU.

Ölümcül bir tehlike altındayken bile, keskin nişancılar ve SWAT saldırganlarının tehditleriyle, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren oydu. Öfke yolunu seçebilirdim, onu çağırabilirdim, üzerinde daha fazla baskı kurabilirdim, ama içimden bir ses bunun geri tepeceğini söylüyordu.

"Köpeğini seviyor musun, Fowler?" diye sordum.

"Ne tür bir adam köpeğini sevmez?" diye sertçe cevap verdi.

"Kedisi olan bir adam," dedim.

"Komik, Cross."

"Köpeğin gitmesine izin verdiğiniz için minnettarım," dedim. "Köpeğin adı ne?" "Mindy," dedi Fowler.

"Mindy'yi serbest bıraktığınız için teşekkür ederiz ve ona iyi bakılacağı konusunda sizi temin ederim. Ama daha fazlasına ihtiyacım var Fowler, eğer bu eğitilmiş profesyonellerin kapını tekmelemesini ve sen başkalarına zarar vermeden önce kafanı uçurmaya çalışmasını ."

Uzun bir sessizlik. "Ne gibi?"

Nu ve McGoey'ye baktım ve sonra dedim ki, "Sağlık personeliyle birlikte tekrar içeri girmek istiyorum. Barry'yi oradan çıkarmak istiyorum."

Fowler çılgılık atmaya başladı, sonunda gergedanlaştı. Bir şeylerin kırıldığını duyduk ve sonra tekrar hatta geldi. "Ne istediğin umurumda değil! Ben kendi istediğimi istiyorum! Barry ölecek! mı? Bana yaptıkları yüzünden ölecek! Eski karım da öyle. Onlar benim hayatımı aldılar! Şimdi ben de onlarınkini alacağım. Hepsini öldüreceğim."

"İçeri geliyorum, Henry," dedim. "Hemen şimdi." Ama telefonu kapatmıştı.

"KREP MI WAFFLE MI?" NANA ÖYLE BİR SESLE SORDU KI

Herkesin bunun bir olduğunu bilmesi çok sevindiriciydi. Buna bir de hem Jannie'nin (her zaman waffle yanlısıdır) hem de Damon'ın (şiddetle gözleme yanlısıdır) de umurlarında olmadığını söylemeleri eklenince, Alex'le ilgili endişelerin tatilin neşesini kaçırdığı açıkça görülüyordu.

"Noel'deyiz," dedi Nana sonunda. "Neden ikisini de yapmıyorum? Krep ve waffle !" Çocuklardan cevap yok.

Nana aniden önlüğünü çekip çıkardı ve mutfağın zeminine fırlattı. "kadar yeter!" diye bağırdı ve bodrumdaki ağır torbayı yumruklar gibi yumruklarını sallayarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Bu herkesin dikkatini çekti.

"Şimdi hepiniz beni dinleyin," dedi Nana, tahta bir karıştırma kaşığına kapıp onlara doğru sallayarak. "Bu korkunç durumdan en az sizin kadar ben de hoşlanmıyorum. Noel'de kayıp olan bir torunum var. Bu beni kasvetli mi yapıyor? Beni kızdırıyor mu? Beni üzüyor mu?"

Müdür yardımcısı olarak mükemmelleştirdiği göz korkutucu tarzıyla etrafındakilere baktı. "Bu soruların üçünün de cevabı evet. Kesinlikle öyle. Kalbim sizinki kadar ağır. Her an gözyaşlarına boğulabilirim. Aslında dün gece iki kez ağladım ve yine ağlayabilirim. Ama gerçek şu ki, hayat yaşanmak zorunda. *Bu* Noel bugün. Şimdi. *Bu* Noel bir daha asla gelmeyecek. Tatil vaazı vermek istemem ama Noel umut ve inançla ilgilidir. Hepimiz bunun farkına varsak iyi olur, beni duyuyor musunuz? Umut ve inanç. Beni duyuyor musunuz?"

Tavada patlayan domuz pastırması dışında oda sessizdi. "*Beni duyuyor* musun dedim?"

Jannie, "Mideniz bulanırken umut ve inanç hissetmek çok zor," dedi. "Bir polis ailesinde yaşamayan hiç kimse bunun nasıl bir his olduğunu anlayamaz, Nana."

"Berbat bir şey," diye ekledi Damon.

"Bunların hiçbirine katılmıyorum," dedi büyük büyükanneleri. "Eğer

kolay olsaydı, bu yapmak zorunda kalmazdım."

"Tamam, umudu ve inancı kucaklıyoruz," dedi Bree. Nana'nın omuzlarını sıktı ve ona bir öpücük verdi. "En azından ben öyle düşünüyorum."

"Şimdi, bu iyi," dedi Nana. "Umarım üvey çocuklarınız da aynı sağduyuya sahip olurlar. Şimdi, önlüğümü yere kim düşürdüyse, lütfen onu yerden alıp bana versin."

Herkes güldü... biraz.

"Sonra gerçekten güzel bir kahvaltı yapacağız," diye devam etti. "Sonra oturma odasına geçeceğiz ve her birimiz bir hediye açacağız. Ve sonra..."

"Sonra ne olacak?" Ava sordu.

"O zaman Damon dışarı çıkıp öndeki yolu küreyecek. *Böylece babası eve geldiğinde hepimiz kiliseye gidebiliriz.*"

"ORAYA GERİ DÖNMEYECEKSİN," DEDI TEĞMEN NU.

"Karının gözlerinin içine bir daha ASLA bakamayacağım."

"Bu kulübe katıl," dedim . "Ama oraya geri dönmek zorundayım, yoksa o doktor ve belki diğerleri de ölür. Ve benim bir planım var."

"Peki bu plan nedir?" McGoey sordu.

Nu'ya, ben uyurken zihnimin bir kısmının Fowler'ın zaferden düşmesinin ve son yirmi dört saatteki eylemlerinin arkasında gerçekte ne olduğunu çözmüş olması gerektiğini söyledim.

"Sanırım bunu kullanabiliriz," dedim ve onlara ne düşündüğümü söyledim. "Kahretsin," diye homurdandı Nu. "Oraya geri dönmek zorundasın."

Beni aceleyle SWAT zırhlı yeleğine bindirdi ve bir kez daha kar fırtınasının içine geri döndüm. Nicholson'ların evine gitmek için Otuzuncu Cadde'yi ikinci kez geçtiğimde saat altı buçuktu, soluk bir kış şafağıydı. Haber spikerleri ve izleyiciler geri çekilmişti. Sadece ve MPD memurlarının, sağlık görevlilerinin ve SWAT ekiplerinin eve yakın kalmasına izin verilmişti.

Kongre üyesinin karısının bana getirdiği küreği elime aldım ve on üç santimlik karda kürekle yolumu açmaya başladım. O Street yönünden kilise çanları çalıyordu, muhtemelen Christ Church. Diğer yönden daha fazla çan, muhtemelen Mt. Zion.

Kutlamayı lekeleyen bir şeyin parçası olduğumu her zamankinden daha fazla hissediyordum ve ön kapıya vurduğumda kendimi biraz temizlik yapmaya hazır hissediyordum. Ama haklı mıydım? Planım işe yarayacak mıydı?

Döşeme tahtalarının gıcırtısını duydum ve kararlılığım zayıfladı.

Kapı açıldı. Ellerimi kaldırarak içeri girdim. Fowler kapıyı tekmeleyerek kapattı, beni yüzüstü duvara doğru itti ve tekrar üstümü aradı. Üzerimi ararken "İyi bir fikir değil Cross," dedi. "Buraya geri geliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Şimdi gitmene izin veremem."

ÇÜNKÜ NOEL SABAHİYDİ, ÖZEL BİR GÜNDÜ NINE.

Ona tatlı pastırma yapmayı kabul etti. Tarif: dökme demir tavada kızartılmış kalın domuz pastırması, ardından esmer şekerle kaplanmış ve fırında pişirilmiş.

"Tatlı pastırmayı sadece bayramlarda ya da doğum günlerinde pişiririm," derdi hep.

Eskiden evin kuralı buydu. Alex satın almış ve parasını ödemiş olsa da, kendi evi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ama bir keresinde Damon Ağaç Dikme Günü'nün gerçek bir tatil olduğu konusunda ısrar etmiş ve Nana da ona katılmıştı. Ondan sonra da kuralı değiştirdi. Şimdi şöyle diyordu: "Tatlı pastırmayı sadece *büyük* bayramlarda ya da doğum günlerinde pişiririm."

Waffle. Krep. Peynirli irmik. Ve tatlı pastırma.

"Hindiyi daha pişirmeye gerek kalmayabilir," dedi Bree. "Bu yemek bana bütün gün yetebilir. Belki de bütün hafta."

"Kendi adına konuş," dedi Damon. "Hindi ve patates püresi için hazır olacağım. Ve şu mini şekerlemeleriyle bayıldığım yer elmaları."

Akçağaç şurubu waffle ve kreplerin içine işlemişti. Tatlı pastırma şeritleri çıtır çıtırdı. Ve ruh hali nihayet neşeliydi.

Sonra Jannie konuştu. "Biliyor musun, bana öyle geliyor ki bu kahvaltı masasında eksik olan tek bir şey var," dedi.

Hepsinin aklına hemen Alex geldi. Odayı yeniden kasvetli bir hava kapladı. Sessizlik vardı. Nana gözyaşlarını tutabilmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bree mutfak kapısının penceresinden dışarı baktı.

Damon, Jannie'ye neden herkesi tekrar kötü hissettirdin bakışı attı. Masum yorumunun yanlış anlaşıldığını ve herkesi üzdüğünü fark .

Jannie, "Oh, hayır! Dinleyin. Dinle. istediğim, Damon'ın her Noel'de taktığı o gülünç ren geyiği boynuzları ve yanıp sönen elektrikli kırmızı burun eksik."

"Ah, o aptal... o *çarpıcı* boynuzları tamamen unutmuşum," dedi Nana. "Defol git buradan," dedi Damon. "Öyle bir şey olmayacak. Sen giyeceksin Boynuzlar. Nana boynuzları takabilir."

Jannie, "O boynuzları kimse senin gibi takamaz," dedi ve kıkırdadı.

"Lütfen, onları üzerinde görebilir miyim? *Lütfen*," dedi Ava.

"O aptal şeylerin nerede olduğunu bile bilmiyorum," dedi Damon.

"Şansımıza ben biliyorum," dedi Jannie. "Onlar tam burada."

Ve sandalyesinin altından bir kafa bandına takılı ve plastik bir çobanpüskülü dalıyla süslenmiş bir çift kumaş boynuz çıkardı. Ayrıca Damon'ın kafasına tam oturacak şekilde büyük bir lastik banda sabitlenmiş küçük kırmızı bir ampul de vardı.

Sonra Nana, "Damon'ı ren geyiği gibi giyinmiş görmeden önce el ele tutuşup dua edelim," dedi.

El ele tutuştular ve başlarını öne eğdiler. Nana konuştu.

"Bu mübarek Noel gününde Oğlunu dünyaya getiren Sevgili Tanrım, senden başka bir oğluna daha şefkatle bakmanı diliyoruz. Oğlun Alex'e. O başkalarına yardım etmek için çabalarken, biz de senden ona yardım etmeni istiyoruz. Onu kötülüklerden uzak . Onu kötülüklerden korumanı. Senin kutsal iradene göre."

Ardından Cross ailesi hep birlikte "Amin" dedi.

GARIP BİR ŞEKİLDE, BU SESLERİ

NICHOLSON EVİ gitmişti. Ne ağlama, ne çılgılık, ne de çocuk sesleri. Gösteriyi yöneten çılgın adam bile arkamda yürürken sessizdi ve tüfeklerden birinin namlusuyla beni ileri doğru itiyordu.

Perdelerin arkasından sızan ışıktaki odanın enkazını inceledim. Üç çocuk hâlâ yerde yatıyordu ve uyuyor gibi görünüyorlardı. Kırmızı kadife bir kulüp koltuğu ben ayrıldıktan sonra acımasızca kesilip açılmıştı. Maun bir sehpa parçalanmış ve parçaları şöminede kısmen yanmıştı.

Diana, kocasının başı kucağında halde yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Solgun ve bitkin görünüyordu. Doktor çok daha kötü görünüyordu. Hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve Nicholson'ın denklemin hangi tarafını tercih ettiği konusunda iyi bir fikrim vardı.

Fowler'a baktım, odanın etrafında dolanıyordu ama hâlâ tüfikle beni koruyordu. Dört saatten fazla bir süre önce onu bıraktığım zamankinden daha az manikti. Sanki metamfetamini dengelemek için bir şey almış gibi gözleri kısıktı, bu da savunmasız olduğu anlamına geliyordu. Bu iyiydi; eğer neredeyse , bu bana onu kontrol altına almak için bir şans verirdi. Ama metamfetamine geri dönerse, ne yapacağı hemen kestirilemez hale gelirdi.

"Neden yelek giyiyorsun?" diye sordu ve ben içki kokusu aldığımı sandım.

Nicholson'a doğru ilerlerken, "Patronum giymemi istedi," diye cevap verdim. Karısı. "Bu olmadan buraya gelemeyeceğimi söyledi."

"Yakında gelecekler demek," dedi Fowler.

"Sadece sen istiyorsan Henry," dedim ve yaralı doktorun yanına diz çöküp nabzını ölçtüm. Yavaştı, düzensizdi ama oradaydı.

"O ölüyor," diye fısıldadı Diana. "Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok." "Sorun değil," dedi Henry arkamdan. "Bırak gelsinler."

Çeliğin cama vuruşunu duydum, omzumun üzerinden baktım ve tam da görmek istemediğim şeyi gördüm. Fowler şişedeki meth'in geri kalanını sehpanın üzerine boşaltmıştı.

"Bu gerekli mi, Henry?" Ben sordum.

"Elbette," dedi çürük dişleriyle bana kötü niyetli bir şekilde sırtarak. "Yoksa tüm bunları mantıksal sonucuna kadar görecektim kadar nasıl uyanık olabilirim?"

Eğildi, her burun deliğine bir çizgi çizdi. Doğrulup başını salladı, sanki metamfetamin orada bir ateş yakmış gibiydi. "İşte böyle," dedi. "İşte böyle uçarısın."

"Henry, Barry'ye yardım bulmalıyız."

"Sen de buradaki herkes gibisin Cross," dedi Fowler, bir başka öfke nöbetine girerken teni . "Kimse beni dinlemiyor. Ya da dinleseler bile ne anlamıyorlar. Başından beri Diana'. Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Söylediğim şey Barry'nin her halükarda öleceği. Hepimiz öleceğiz zaten. İşi bitirmek için karnına bir kurşun daha sıkabilirim ama Diana'nın onun lanet olası bir oyuncak gibi yavaş yavaş öldüğünü görmesini istiyorum. Evet, bir oyuncak. Chloe'şu aptal elektrikli kanişi gibi. Hav hav hav. Sonra iki havlama, sonra bir havlama, sonra havlama yok."

Kendimi onun tuhaf bir şekilde yönelttiği zehir karşısında hayretle başımı sallarken buldum. Diana ise bitkin ve çökmek üzere görünüyordu. Fowler'ın saçmalıklarını duymazdan geldi ve kocasının solgun elini nazikçe okşamaya devam etti.

"Henry, buraya geldim çünkü bana daha önce anlattığın hikâye hakkında bazı sorularım vardı."

"Ne hikâyesi?" diye sordu.

"Neden buradasın?" dedim ayağa kalkarak. "Bunu neden yapıyorsun?" "Sana bilmen gereken her şeyi söyledim," diye alay etti Fowler.

Etrafıma bakındım, bilmediğim bir bölgede yolumu bulmaya ve Fowler'ı kızdırmadan Nicholson'a yardım etmeye çalıştım. Devrilmiş Noel ağacının karşısındaki rafta zarar bir Absolut votka şişesi gördüm.

"Ama bana bilmem her şeyi anlatmadın, değil mi Henry?" diyerek ona doğru ilerledim.

Şişeyi elime aldığımda Fowler, "hepsini ," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Barry'ye yardım ediyorum," dedim.

Fowler tüfeğin emniyetini kapattı. "Sana bunun olmayacağını söylemiştim."

"O zaman sanırım beni vurmak zorunda kalacaksın," dedim, Fowler'ın uzun tiradı sırasında yırtılmış bir hediye çantasındaki elbise gömleğini fark ederek.

Kafamı kaldırdığımda tüfeği bana doğrulttuğunu gördüm. Bir şekilde sakinliğimi korudum ve şöyle dedim: "Ama beni ve ailenin geri kalanını vurursan, kimse sana ne olduğunu asla bilemeyecek Henry. Kendisi olmayı hazmedemeyen bir adamdan ziyade bir deli olarak yazılacaksın."

FOWLER'IN ALNINDAN TERLER BOŞANARAK ONU

GREASY. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Gömleği yaralı doktorun karısına fırlattım. "Düz iğneleri bu şeyden çıkar. Temiz bir sargı bezi olarak kullanacağız."

"Ne halt ediyorsun Cross?" dedi gergin bir sesle. "Sadece ne halt ediyorsun?"

Fowler'a döndüm. "Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, elinde bir cinayet suçlaması olmadan senin için daha iyi olacak. Yaptıklarının kefareтини ödeyebilmen için Barry'nin bunu yardım etmek istiyorum."

Fowler kararmış ve boncuk gibi olmuş gözlerini kıstı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu senin tek kurtuluş umudun," dedim votka şişesini açarken. "Yapabileceğin tek şey tüm bunları haklı gösterebilir."

"Gömleğin tüm iğneleri çıktı Bay Cross," dedi Diana. "Şimdi ne olacak?"

Fowler'ı görmezden geldim ve yaralı kocasının yanına diz çöktüm. Bir fincan kadar Absolut'u giriş yarasının üzerine ve içine döktüm. Travma geçiren bölgeye temas eden votkanın yakıcılığı ve acısı doktoru ürküttü, inlemesine ve birkaç saniyeliğine kendine gelmesine neden oldu.

Nicholson'ın gözleri açıldı ama odaklanamadı. Gözleri tekrar kapanmadan önce Diana ona doğru eğildi ve "Seni seviyorum Barry," diye fısıldadı.

Yeterince yumuşak fısıldamadı. Fowler da bunu duydu ve bu onun rahatsız zihnine ekmiş olabileceğim her türlü şüphe ve umudu yok etti.

Fowler tüfeği kaldırdı ve ateş etti... tavana doğru, neredeyse tam başının üzerinden. Sağır ediciydi ve büyük bir delik açtı.

"Hemen ondan uzaklaş Cross, yoksa içinde bir delik açılacak."

Telefon çaldı. Elime aldım ve bağırdım: "*Kimse yaralanmadı!* Ben Cross."

Telefonu fırlatıp Nicholson'a döndüm, Fowler'ın pompalı tüfeği çalıştırdığını duydum. "Telefona cevap verebileceğini kim söyledi?" dedi.

"Bana onunla bir dakika ver, Henry, sonra dikkatin tekrar istediğin yerde olacak. Lütfen?"

Lütfen kelimesi miydi, yoksa tüm dikkatin ona verileceği sözü müydü bilmiyorum ama bir şey Fowler'ı birkaç de olsa kendine getirdi. "Ne istiyorsan onu yap," dedi ve sehpaye dönerek meth'in kalan satırları. "Kurşunu biftek bıçağı ve çatala çıkar, umurumda değil."

Ellerime votka döktüm, Diana'dan gömleği aldım ve ikiye böldüm. Yastığı Nicholson'ın sırtına bağlayan kemeri çözdüm ve karısıyla birlikte onu yan yatırdık, böylece çıkış yarasına votka döküldüm; alkolün doktorun karnında yayılıyor olması gereken bakterilerin bir kısmını için dua ettim. Yastık kanla ve sarımsı bir sıvıyla ıslanmıştı, bu iyi bir şey olamazdı. Bölgeye fazladan bir doz votka döktüm. Sonra bezi ıslattım, katladım ve yaranın üzerine bastırdım.

Bunu yaparken, Fowler'ın son methini çektiğini duydum. *İyi*, diye düşündüm. *Onu gerçekten dengesizleştirmeye çalıştığımda kimyasal olarak olabildiğince dengesiz olacak.* Nicholson'ı nazikçe yere bıraktık ve sonra giriş yarasını gömleğin votkayla ıslatılmış ikinci parçasıyla sardık.

"İzci çocuk ilk yardımının ona yardımcı olacağını mı sanıyorsun?" Fowler alay etti. "Az önce mükemmel votkayı onun üzerinde ziyan ettin."

Muhtemelen haklıydı. Yaptığım şey İç Savaş dönemi tıbbıydı. "Merhaba yavrularım," dedi Fowler ve ardından şarkı söylemeye başladı. "'Hoş geldin,

Hoş geldin, Noel Günü.'"

Döndüm ve onu ikizlerin birkaç adım ötesinde, elinde av tüfeği ve yarı otomatik tüfeklerden biriyle dururken gördüm. Çocukları sinmiş, şömineye doğru çömelmişlerdi.

"Korkmayın ," dedi. "Hepimiz Whoville'deyiz. Ve herkesin şarkı söyleyip Noel'i selamlamasına ihtiyacımız var."

"Henry," dedim.

Beni görmezden geldi ve bağırdı, "Ayağa kalkın! Grinch'in dağdan inmesi için şarkı söylemeliyiz!"

İkizler ağlayarak ayağa kalktı. Babası tüfeği perdelerle doğru ateşleyip çılgılık attığında bir hayalet kadar solgunlaşan Trey de öyle: "Şarkı söyle!"

TELEFON TEKRAR ÇALDI.

sefer Fowler aldı. "Biz iyiyiz!" diye bağırdı ve kapattı. Sonra şarkı söylemeyi bırakmış olan çocuklarına baktı.

"Tekrar!" diye bağırdı babaları. "Daha yüksek sesle! Grinch'in mağarasındaki dağın duyuluyor olmalı!"

Fowler şimdi gerçekten kendini kaptırmıştı; ben ayağa kalkıp "Danışman!" diye bağırdığımda ikinci bir nakarata başlamıştı.

Eski sivil savunma avukatı durdu ve çocuklarının korku dolu şarkıları burnunu çekmeye dönüşürken aptal aptal bana baktı.

"Ne?" dedi. "Noel sabahı Dr. Seuss'u sevmiyor musun Cross?" "Noel sabahı ya da herhangi bir sabah Dr. Seuss'u seviyorum. Sadece zaman küçük bir çapraz sorgulama için."

Fowler'ın yüzünde bir an için kararsızlık vardı, sonra tüfeği şömineye dayadı ve "Üzgünüm, duruşma sona erdi" dedi.

"O zaman buna temyiz deyin," dedim.

"Temyiz yok!" diye bağırdı, elini cebine attı ve ağzına bir şeyler attı. "Bu mahkeme salonunda temyiz yok."

"Ama kararlar bozulabilir," dedim ona doğru ilerleyerek. "İnfaz ertelemesi olmayacak."

Ona baktım ve usulca, "Huntington ilacı vakası , yoksa hepatit A aşısı mı?" diye sordum.

"ONA HIÇ SÖYLEMEDİN Mİ?" FOWLER'A SORDUM. "DIANA

Bu iki vakayı biliyor musunuz?"

İçindeki öfkenin serbest kalmaya doğru ilerlediğini görebiliyordum, gergedan kaçmak üzereydi.

Tüfeğinin ucunu tam çenemin altına dayadı.

"Bilmediğim ne var?" Diana ağladı. "Henry?"

Fowler onun sesini duyunca irkildi ve sonra silahını ona doğrultmak için benden uzaklaştı. "Kapa çeneni, Diana."

"Hayır," dedi kızgın bir öfkeyle. "Susmayacağım. Ve eğer kocam ve çocuklarım ölecekse, nedenini bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Davalar yüzünden, Henry," dedim. "değil miydi?"

Fowler hiçbir şey söylemedi, karısına sanki asla anlayamayacağı bir kara gibi baktı.

"Peki ya onlar?" Diana sordu. "Henry mi? Davalar ne olacak?"

Fowler orada öylece duruyordu, akli dengesi yerinde olmayan bir adam, kendi yıkımının kaynağını çiğniyor, acısını tarif edemiyor ya da etmek istemiyordu.

"Bu davalardan birinde ya da belki de her ikisinde, kocanızın kararları değiştirebilecek kanıtlara sahip olduğuna inanıyorum" dedim.

"Ne?" Diana kaşlarını çatarak hâlâ eski kocasına bakıyordu. "Bu doğru mu? Ne tür bir kanıt Henry?"

Ona bakmadı.

"Veriler, tıbbi kayıtlar, kim bilir?" Dedim ki. "Ama Henry bir şeyler biliyordu ve temsil ettiği şirketlere dava açan insanlara kanıtları asla açıklamadı. Etik kuralları ihlal etti. Yasaları çiğnedi. Hayatları mahvetti. Ama bu süreçte çok ama çok zengin bir adam oldu. Ve bu iyiydi.

"Bu yüzden yaptıklarının üstünü örtmeye çalıştı ama sorun şu ki, eski kocanız özünde iyi bir adam, vicdanlı bir adam ve bu onu yiyip bitirmeye başladı. Bu yüzden suçluluk duygusunu yatıştırmak için içki ve uyuşturucu kullanmaya başladı ve her şey cehenneme döndü ve kendinden nefret etti. Bu doğru mu, Henry?"

FOWLER'IN İÇİNDEKİ ÖFKE TEKRAR KAYNADI VE BİR SEĞİRMEME YOL AÇTI

Ve tüm vücudunu dalgalandıran bir acı. "Yirmi ya da otuz derece yanılmışsın Cross."

"Bizi doğru yola sok o zaman."

Diana'ya zehirli bir bakış fırlattı. "Sorumlu olmadığını düşünme, yaptıklarından sorumlu tutulmayacağını sanma."

"Henry," dedim. "Bize doğruyu söyle."

Fowler, "İlk davayı adil bir şekilde kazandım. Ancak daha sonra... Huntington ilacıyla ilgili davayı kazandıktan bir yıl sonra, daha önce hiç görmediğim ve yargılamalara hiç girmemiş dava dosyalarıyla karşılaştım. İlacın ölümleri hızlandırdığına dair yeterli kanıt vardı."

"Ama kimseye söylemedin mi?"

"Ve benim mükemmel itibarımı zedelemek mi?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Aile eğlencesini mahvetmek mi? Orosu karımın bana ödedikleri serveti harcama hızını mı azaltacaktım? O yıl iki milyon. İki milyon!"

Diana'ya onu boğazlamak istiyormuş gibi baktı. "Her gün eve geldiğimde onun şu ya da bu dükkândan aldığı ıvır zıvırların devasa listesini duyuyordum. Ya da bir katalogdan. Ya da internetten. Ya da getirttiği marangozları duyardım. Ya da granit tezgahı yapan adamı. Böyle devam ederdi!"

Fowler bana ters ters baktı. "Kapana kısılmıştım."

"Ama hepatit A aşısı üreticisini temsil etmeye başladığınızda durum daha da kötüleşti?"

Çenesini düzeltti ve başını salladı. "O dava neredeyse senin anlattığın gibiydi Cross. Duruşma aşamasındaydık ve Hepatit A aşısı yaptırmış ancak toplu davanın bir parçası olmayan kişileri bulmak tuttuğum bir araştırmacıdan bu raporu aldım."

"Ve?"

"Aşı olan gençler arasında bir anormallik olduğunu gösterdi," diye yanıtladı. "Hafif ama kalıcı beyin hasarına uğramış gibi görünüyorlardı."

bu yüzden."

Diana'nın nefesi kesildi. "Ve kimseye söylemedin mi?"

"Ve kaybetmek mi?" diye bağırdı. ". Kaybetmeme izin vermedin. Çocuklar izin vermedi. Şirket bana izin vermedi. Sonra sen Barry'yi becermeye başladın ve her şey-"

Tüfeğin emniyetini kapattı. "Şimdi mutlu musun Cross? O özel dedektifin raporunu parçalamamın nihai sonuçlarını görmeye hazır mısın?"

"BU ODADAKI HERKESİ ÖLDÜRMENİN

Senin için ne yapacağım, Henry?" Şöminenin üzerindeki saate baktım ve saatin yediyi çeyrek geçtiğini gördüm. "Yaptıklarını silmek mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Yerdeki telefonu işaret ettim. "Dinliyorlardı."

Tüfeği bana doğru salladı. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum, Cross." "Bunu düzeltebilirsin Henry," dedim.

"Yaptıklarım için cehenneme gideceğim. Bununla barıştım."

"Büyükannem doksanlı yaşlarında ve her seferinde Noel yeniden doğuş zamanıdır," dedim. "İzin verirseniz bunu nasıl yapabileceğinizi size anlatabilirim."

Metamfetamin gözleri üzerimde zıpladı. "Bana on iki adımlık bir program mı satmaya çalışıyorsun?"

Diana'ya, Dr. Nicholson'a ve çocuklara bakarak bir gösteri ve sonra, "Sanırım bunu yalnız duymak isteyeceksin, Henry. Onlara söyleyip söylememeye daha sonra karar verebilirsin. Bir yere gidelim. Mutfığa. Bir fincan kahve içelim. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim."

"Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Fowler sordu. "Evet, gidip konuşacağız ve sonra bu piçler çekip gidecekler."

"Deli olma Henry," dedi Diana. "Barry'yi asla terk etmem." Yüzünde kayıpla karışık bir hüznün belirdi. Fowler bana baktı, elini cebine attı ve kendine yine bir şeyler yedirdi.

"OxyContin'ti ziyarete mi gidiyorsun?" diye sordum. "Öyleyse ne olmuş?"

"Gidip konuşalım," dedim, uyuşturucu alıyor olmasının iyi bir şey olduğunu düşünerek. Fowler gözlerini kırptırdı, sonra orta holü işaret etti. "Benim çalışma odam."

Fowler'ı evin karşı tarafında bulunan çalışma odasında istemiyordum. Onu arka tarafta bulunan ve duvarlarla çevrili bir bahçeye bakan mutfakta istiyordum.

"Gerçekten biraz kahve içebilirim."

Uyuşturucu Fowler'ı etkiliyor, yüksek kaygısını azaltıyordu. "Elbette. Amacımız memnun etmek," dedi, sonra gevşeyip beni dürttü silahla ileri.

Oturma odasının girişine doğru yürüdük. Fowler orada durdu ve döndü. Tüfeğini havaya kaldırdı. Bir an için tekrar tavana ateş edeceğini düşündüm. Onun yerine ailesine karşı sessiz bir küçümsemeyle konuştu. "Yemin ederim, içinizden biri kıpırdarsa duvarları kanınızla boyarım."

"HANGİ YOL?" NEREDE OLDUĞUNU ÇOK İYİ BİLEREK SORDUM MUTFAK, Nu'nun bana gösterdiği ama cahil görünmek ve Fowler'ın kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin vermek istediği planlardan oluşuyordu.

"Doğru," dedi.

Döndüm ve çerçeveli aile resimleriyle kaplı dar koridorda yürüdüm, aklımda bu taşınmanın kötü gidebileceği tüm yollar dönüyordu. Ya Diana Fowler'a karşı gelir ve çocuklarını dışarı çıkarmaya çalışırsa? Ya kaçmaya çalışırsa?

Sağ tarafımızdaki resmi yemek odasını geçtik. Masa sanki Martha Stewart Noel yemeğine gelecekmiş gibi süslenmiş ve hazırlanmıştı. İleride mutfağı görebiliyordum, arka bahçeyi süsleyen yapraksız eski meşe ağaçlarına bakan çok sayıda penceresi olan aydınlık ve havadar bir alandı.

Mutfağa girdim. Fowler koridorda kısa bir süre durdu ve "Bu fotoğrafı ben çektim. Eskiden ona dünyanın en güzel fotoğrafı derdim."

Fowler'ın mutfağa gelmesini istiyordum ama o kendinden geçmişti ve bunun nedenini görmem gerekiyordu. Resmi gördüğüm anda Fowler'ın deliliğinin başka bir boyutu olduğunu hissettim. Görünüşe göre bir resim, binlerce söylenmeye bedeldi.

Fotoğrafta, Fowler'ın ailesinin daha genç bir versiyonu, New England sahilinde ya da belki Jersey'de bir yere benzeyen bir evin güvertesinde oturuyordu. Beş yıl önce olmalı, çünkü Trey Diana'nın kucağında bir bebektir.

Fowler, "Hepsinin ne kadar mükemmel görüldüğüne bak, Cross, ne kadar... ne kadar... sarışınlar. Bir katalog gibi... Brooks Brothers... Ralph Lauren. Burası neresi biliyor musun? Martha's Vineyard, Oak Bluffs. Şu evi görüyor musun? O evin Ağustos ayı kirası bana 60 bin dolara mal oldu. Bazı insanlar bir yılda 60 bin dolar kazanamaz. Ve ben Martha's Vineyard'da lanet bir kiraya bu kadar harcıyordum. O günlerdi dostum. O günlerdi dostum."

HENRY FOWLER'IN ELİNDEKİ FOTOĞRAFA ODAKLANDIM

ALINDI. AİLESİ, hava koşullarının dövdüğü kocaman bir evin önünde doğal bir şekilde gülümseyerek oturuyordu. Üç çocuk da, hatta bebek bile, kömür mavisi kazaklar giyiyordu. Ve Fowler haklıydı. İyi görünüyorlardı. Bronzlaşmışlardı. Diana'nın saçları daha kısaydı. Çocuklar, ışık ve Diana gerçekten çok güzel görünüyordu. Ve herkes mutlu görünüyordu, fotoğrafı çeken adama bakıyorlardı.

Henry Fowler. Ona baktım ve ağı kesicinin içinde dönüp durduğunu, onu başka bir yere ve zamana götürdüğünü gördüm. Silahı elinden almaya çalışmayı düşündüm ama o silahı ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. zorlamış, şeytanlarını ortaya çıkarmasını sağlamıştım ama pes etmesini sağlayıp sağlayamayacağımdan emin değildim. Ocağın üzerindeki saate baktım. Sabah yedi yirmi beş. Dr. Nicholson saatler önce vurulmuştu. Tıbbi yardım alması gerekiyordu. Bu da Fowler'a mutfakta ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Şimdi.

"Tanrım, ne yazdı ama," dedi Fowler fısıltıyla, hâlâ fotoğrafa bakıyordu. "Orayı çok sevmiştik, hepimiz. Okyanus manzaramız ve bir yelkenlimiz vardı. İki üniversiteli çocuk bizim için tayfalık yapıyordu. Her gün ıstakoz, patates kızartması, istiridye ve yaban mersinli turta yiyorduk. Para yaktım. Para yaktım. Hiç bitmeyecek sandım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ben dünyanın en şanslı adamıydım, en iyi aileye, mükemmel bir aileye sahiptim." Sesi tekrar sertleşti ve silahını sanki birisine vuracaktı gibi kavradı.

Beni takip edeceğini umarak mutfaka bir adım attım. Ama Fowler orada öylece durmuş, resme bakıyordu. "Ve sonra her şeyi mahvettim, Cross. Mükemmel hayatı mahvettim."

Sol kalçasında küçük bir kırmızı nokta belirdi, dalgalandı ve sonra vücudundan yukarı, göğsüne doğru ilerlemeye başladı. Nu ve benim arka bahçedeki meşe ağaçlarından birine yerleştirdiğimiz keskin nişancı sonunda pencereden Fowler'ı bulmuştu.

BEN EVE GIRMEDEN ÖNCE KARAR VERMİŞTİK.

ÜÇÜNCÜ SOKAK Dr. Nicholson'ın orada yedi buçuktan fazla kalmasına izin veremezdik. Eğer onu kurtarma şansımız olsun istiyorsak. Fowler'ı teslim olmaya ikna edemezsem, onu pencerelerin olduğu mutfağa çekmek benim işimdi.

Vücudundaki kırmızı noktayı görünce Fowler'ın öldüğünü ve eski karısı, çocukları ve Dr. Nicholson'ın yaşamak için bir şansı olduğunu anladım.

Fowler göğsündeki noktayı gördü ve bunu da biliyordu.

DNA'mdaki bir şey diyelim, bilmiyorum. Ama Noel sabahı bu adamın vurulmasını izleyemezdim.

Kendimi ona doğru fırlattım, silahı ve her şeyiyle ve sertçe yere yapıştırdım.

Bir tüfek ateşi. Mutfak penceresinin camı kırıldı. Fowler'ın ailesinin resmi, bir merminin içinden geçip duvara saplanmasıyla paramparça oldu.

Fowler'ın kafasının arkasına bir önkol attım, yüzünü parke zemine ve sonra silahı elinden aldım. Hızla ayağa kalktım ve botumu boynuna geçirdim, silahımın ağzını şakağına dayadım. "Henry Fowler, tutuklusun."

Ona haklarını okumayı bitirdiğimde ön kapı kırılarak açılmıştı ve Nu'nun adamları sundurma ile mutfak arasındaki kapıdan içeri giriyorlardı. Bize doğru koştular, Fowler'ın bileklerini ve ayak bileklerini bağladılar.

Sağlık görevlileri eve koştu. İki SWAT memuru Fowler'ı kaldırdı. Yere için gözü fena halde moraracaktı.

Bana baktı. "Neden beni öldürmelerine izin vermedin?"

"Dediğim gibi, Noel'in kurtarıcı gücüne inanıyorum."

"Benim için değil." Fowler başını salladı. "Bir hapishane hücresinde olacağım. Hayatımın geri kalanında yaptığım şey yüzünden işkence göreceğim."

"Tanıklık etmezsen," dedim.

"Ne?"

"Bildiklerinizi anlatın. Huntington hastalığı hakkında gerçeği söyle."

ilaç ve hepatit aşısı. Hala hayat kurtarabilir, beyin hasarını önleyebilirsiniz."

Fowler sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi bana baktı. "Mutlu

Noeller, Fowler," dedim. Sonra SWAT onu .

Gözlerim sulanmaya başladı ve onları kolumun arkasına sildim. Belki de büyükannemin Noel hakkında her zaman söylediği şey doğrudu.

"İyi misin, Alex?" Nu sordu.

Kırık dökük arka kapıdan girmiş.

"Evet," dedim Fowler'ın gözden kayboluşunu izlerken. "Ben iyiyim."

McGoey'nin her şeyin başında olduğu oturma odasına gittik.

Olay yeri fotoğrafçıları çoktan kırık lambaları, parçalanmış hediyeleri ve kırılmış Noel ağacını çekmeye başlamıştı. Sosyal hizmet görevlileri çocuklarla konuşuyor, yüzlerini siliyor, meyve yediriyor, tuvalete götürüyorlardı. Sağlık görevlileri Dr. Nicholson'la ilgileniyordu.

Ön kapıdan bir sedye getirildi. İki acil yardım görevlisi ağır yaralı adamın altına bir tahta kaydırıldı. Onu dikkatlice sedyeye aldılar ve dışarı taşıdılar.

Diana sedyeyi takip etti. Bir an durdu ve bana döndü. "Tanrı sizi korusun, Dedektif."

"Sen de. Kocana, çocuklarına iyi bak," dedim ona. "Biri şu lanet

kapıyı kapatsın," diye bağırdı Nu. "Burası çok soğuk." "Evet, işin zor

Adam," dedim ona.

McGoey gülümsedi ve "Plan işe yaradı. Sen akıllı bir adamsın." "Ya işe yaramasaydı?" diye sordum. "O zaman ne derdin?" "Şöyle derdim: 'Sen Noel'de kendini vurduran aptalın tekisin.

sabah.'"

Üçümüz oturma odasına son bir kez baktık. Çatlamamış, parçalanmamış, kırılmamış ya da yırtılmamış pek bir şey olduğundan şüpheliydim.

"Tanrım," dedi McGoey. "Görünüşe göre burada müthiş bir parti varmış."

"Oh, ," dedim. "Cehennem gibi bir parti." Başımı salladım. Kendimi gülümsemeliydim. Ama yapamadım. Yapamadım işte.

Saatime baktım. Telefonumu çıkardım ve Bree'nin adını girdim.

"Hey," dedim. "Bana biraz tatlı domuz pastırması ayır. Eve geliyorum."

WASHINGTON, DC'DE KAR HER ZAMAN BİR FELAKETTİR. DÖRT İnçler Çevre Yolu'nda trafiği kilitleyebilir. Sekiz santim kesinlikle bir kaza kâbusu yaratacak ve trafik neredeyse kilitlenecektir. Ancak gerçek felç, kar kalınlığı on dört santimi aştığında ortaya çıkar ki bu nadir görülen bir durumdur.

Noel arifesinde saat on ile ertesi akşam saat on arasında, yaklaşık yirmi üç inç kar şehri kaplayacaktı. Havaalanını . Metro ve otobüs sistemini kapattı. Noel günü boyunca çok az araba hareket etti.

O Noel sabahı saat dokuz sularında sadece on beş santim kar vardı ama yine de arabamı hareket ettiremiyordum. Bir Metro devriye biriminin beni eve getirmesi gerekti. Memurla birlikte iki kez arabadan inip, Constitution Avenue'deki bir kayalıkta sıkışan aracı itmek zorunda kaldık. Nu'ya fazladan botlarını geri vermişim ve Beşinci Cadde'deki evimize ulaştığımda ayakkabılarım sıırıslam olmuş ve ayak parmaklarım uyuşmuştu.

Ailem ön kapının açıldığını duyduğunda neredeyse herkesin beni öpmek, sarılmak ve mutlu Noeller dilemek için koştuğunu söylemeye gerek yok. Bree'ye sıkıca sarıldım ve "Bu alabileceğim en güzel hediye" dedim.

Ama Nana sandalyesinde, küçük tahtında oturmaya devam etti.

"Vay, vay," dedi sonunda. "Oradaki benim torunum mu? Onu ziyarete getiren gerçekten özel bir durum olmalı. Oh, sanırım Noel'deyiz."

Sandalyesine doğru yürüdüm ve onu kaldırdım. Kollarımızı birbirimize dolayarak ayakta durduk ve o boyda bir kadının bu kadar güçlü olabileceğini asla hayal edemezdim. Neredeyse nefesimi kesecekti.

"Sana biraz tatlı pastırma yaptım," dedi.

"Tatlı pastırma ve şekerleme kulağa mükemmel geliyor," dedim.

ANNEANNEM BİLE NOEL ARIFESİNİ

Deli bir adamı ailesini öldürmemeye ikna etmek, saat on bir ayinine katılmamam için yeterli bir nedendi.

Bree beni yatırdı ve dört saat boyunca ölü gibi uyudum, ta ki Damon'ın alt katta tezahürat yaptığını duyana kadar. Hazırlık okulunda büyük bir hokey hayranı olmuştu ve Fenway Park'ın içinde kurulan bir pistte oynanan bir maçın televizyon yayını izliyordu.

Sersemlemiş bir şekilde aşağı, kızaran hindinin kokusunu aldım ve televizyona baktım. "Boston'da da kar yağıyor."

"Her yerde kar yağıyor," dedi Jannie. "Bu geceye kadar durmayacağını söylüyorlar. Bana sorarsanız biraz yazık."

"Nedenmiş o?"

"Eğer iki hafta olsaydı, okulu tatil ederlerdi."

"Muhabirler dün gece bir adamın hayatını kurtardığını söylüyorlar," dedi Damon. "Belki iki kişinin hayatını," diye cevap verdim.

"Bu oldukça havalı."

"Bir hediye, eğer düşünürseniz."

Öğleden sonranın geri kalanını çok fazla kurabiye yiyerek, maçı izleyerek, fırsat buldukça Bree'yi kucağıma alarak ve büyükannemin geçmiş Noeller hakkında anlattığı hikayeleri dinleyerek geçirdim; bir yandan da küçük şekerlemelerle yer elması, tatlı pastırma artıklarıyla brüksel lahanası ve tadına bakmak için neredeyse parmaklarımı riske attığım cevizli turta yaptı.

Nana sürekli "Uzak dur ondan," diyor ve elime vuruyordu. Saat beş gibi fırından çıkan hindiye kesmeyi Damon'a ben öğrettim. Tabağı ben taşıdım.

Diğer herkes en sevdiği yemeği getirdi.

Damon hatmi yer elması yedi. Bree patates çırpı. Ava kızılıklık sosu getirdi.

Jannie sanki bir alaydaymış gibi iç malzemelerini taşıdı.

Ve her yıl olduğu gibi, birinden brüksel lahanasını getirmesi istenmeliydi. O kişi ben olurum.

Kumaş peçeteler, iyi porselenler ve Noel şarabı için küçük bir kristalin bulunduğu masaya oturduk.

"Alex," dedi Nana. Bu benim sunmam için bir işaretti. Birbirimizin elini tuttuk. Bree benimkini o kadar sıkı tuttu ki hiç bırakmayacağını sandım.

Sonra ben konuştum. "Bu yemek için Tanrı'ya şükre delim. Ayrıca sağlığımız ve mutluluğumuz için de. Ve Noel Günü'nde böyle bir araya gelmiş iyi bir aile olduğumuz için."

Durakladım ve sonra şöyle dedim: "Şimdi sessizce kendi kişisel teşekkürlerimizi sunalım." "Babamın evde olmasına sevindim!" Damon dedi ve hepimiz gülümsedik.

"Ben de," dedim.

Sonra oda tamamen sessizliğe gömüldü. Saniyeler geçti. Şükredecek çok şeyim vardı: ailemin güvenliği, kendi hayatta kalışım, hayatta kalmanın sevinci-

Dua dolu sessizlik Ava tarafından bozuldu.

"Acıktım. Tanrı Noel'de olduğumuzu bilmiyor mu?"

Hepimiz güldük. Sonra kaseler ve yemek tabakları elden ele dolaştı. Tam yemeğe dalmaya başlamıştık ki cep telefonum çaldı.

TELEFON ÇALMADAN ÖNCE HERKES MUTLUYDU,

Sonunda sağ salım eve döndüğüm için çok mutluyum. Şimdi herkesin yüzü düştü.

Nana bana bir tereyağı bıçağı salladı. "Sakın buna cevap verme Alex. Sakın cevap verme."

Eve döndüğümde herkes iyi olsa da, rehine durumunun bana zarar verdiğini biliyordum. Sadece tehlikede değildim, aynı zamanda aile geleneklerimizi de kaçırmıştım. Noel arifesinde ilahiler söylemek ve çocukları yatırmak için evde değildim. Anneannemle birlikte çorapları doldurmak için şafak vakti kalkmamıştım. Çocuklarımın hediyelerini açmalarını izlemek için orada değildim ve tatlı pastırma yapmaya yardım etmek için etrafta değildim.

Arayanın kimliğine baktım, gülümsedim ve "Ben Ali" dedim.

Altı yaşındaki oğlum tatil için annesi Christine ile birlikteydi. Herkesin omuzları gevşedi. Bree sırtıttı, ayağa kalktı ve "O turtayı ısıtacağım" dedi.

"Mutlu Noeller," dedim telefonu açarken. "Tanrı hepimizi korusun!" Ali ağladı.

"*Scrooge*'u mu izliyorsun?" Ben sordum.

"Dün gece," dedi Ali. "Boks eldivenleri için teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Annem onları sevmiyor."

"O zaman onları eve getir." "Noel Baba bana bir Xbox verdi. Sana ne aldı?"

"On yedi inç kar ve dünyanın en iyi küçük çocuğu" diye cevap verdim.

Güldü ve "Parkta kızakla kaymaya gittim" diye böbürlendi.

"Eğlenceli mi?"

"Bir atlama inşa ettik."

"O zaman eğlenceli olmalı," dedim. "Nana'ya ve herkese merhaba demek ister misin?"

Öyle olduğunu söyledi ve ben de telefonu masadaki büyükanneme uzattım, onu dinlerken ışıldamasını izledim. "Tanrı hepimizi korusun, seni de küçük adam," dedi.

Omzumda bir el hissettim ve başımı kaldırdığımda Bree'nin mutfaktan döndüğünü gördüm, solmakta olan güne karşı siluet halindeydi. Karım gülümsedi ve beni yanağımdan öptü. Eğilip fısıldadığında harika kokuyordu, "Daha sonra özel bir hediye alacaksın."

Gülümsedim ve elini sıktım, en azından kısa bir süre için hiçbir şeyin hak edilmiş kutlamamızı bozamayacağını hissettim.

O NOEL ÖĞLEDEN SONRA SAAT 5:19'DA, BİR KADIN ELİNDE BİR Kendisini Philadelphiadan Julia Azizz olarak tanıtan ABD PASAPORTU, Diamond Taksi şoförüne kendisini korkunç hava koşullarında Arlington, Virginia'dan DC'ye kadar getirdiği için son derece iyi bir bahşış verdi. Daha sonra Capitol Hill'in kuzeyindeki Union Station'ın Massachusetts Avenue girişinde taksiden indi.

Azizz soğuk rüzgârda titredi ve işçilerin temizlemek için mücadele ettiği derin kara bastı. Işık azalıyordu ama Macy's'den aldığı büyük ve ağır bir alışveriş torbasını istasyonun kapısına doğru taşırken güneş gözlüklerini çıkarmadı.

Ufak tefek, fit ve son derece çekici bir kadın olan Azizz koyu renk yün bir palto, gri kaşmir atkı, koyu renk yün pantolon ve boğazlı kazak giymişti. Bir çift baldır yüksekliğinde siyah deri çizme tamamlıyordu; bu kıyafet onun Al Ayla Ailesi'nin fanatik bir üyesi yerine belki de şık bir kongre yardımcısı olduğunu düşündürüyordu.

Azizz'in gerçek adı Hala'ydı.

Döner kapılardan geçip tonozlu mermer Amtrak tesisine doğru ilerlerken, *başlarına bela* olsun, diye düşündü. Hala, şehre gelirken taksi radyosunda duyduklarının doğru olduğunu görmekten memnun oldu: her şey neredeyse durma noktasına gelmiş olsa da Amtrak trenleri çalışıyordu. Yine de fırtına yüzünden tren seferlerinde ciddi gecikmeler yaşanmıştı ve Union İstasyonu yolcularla doluydu.

Mükemmeldi. Planladığından bile daha iyiydi.

Aslında, birazdan gerçekleşecek olayların günün erken saatlerinde, on bir civarında, aşağı yukarı on dakika içinde gerçekleşmesi gerekiyordu. Ama fırtına işleri değiştirmiş, planının karmaşık zamanlamasını en azından beş saat kadar geciktirmişti, en son kontrol ettiğinde.

Botlarındaki karı tekmeleyerek ana salona baktı, Nat King Cole'un açık ateşte kestaneler hakkında mırıldandığı sesini duymazdan geldi, Noel ağaçlarına ve ışıklarına, göstermelik menoraya ve sağındaki ve solundaki karanlık dükkânlara etmedi. Sadece önündeki bilet gişelerindeki uzun kuyrukları ve banklarda oturan çok sayıda endişeli yolcuyu gördü

Bazıları Noel yemeğinden sersemlemiş ve evlerinin yolunu tutmaya hevesli, diğerleri ise korkunç fırtına yüzünden ailelerinden ayrı kaldıkları için tatil ziyafetlerine hala gidemedikleri için hüsrana uğramış ve aç bir şekilde yerde yatıyorlardı.

Hala onların hiçbirine acımıyordu. Ona göre onlar, kendi peygamberleri İsa'nın öğretilerini görmezden gelen domuzlardı; sadece satın alabildiklerine, içebildiklerine ya da koca boğazlarına tıkabildiklerine inanan domuzlardı.

Amerikalılar zayıftır. Fedakârlık ya da Tanrı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Kullanılmayan bir cep telefonunu çevirip açtı ve tekrar aramaya bastı. "Evet?" diye Arapça bir erkek sesi cevap verdi.

"Neden?" Hala sordu.

"Bir, dört ve sıfır," diye yanıtladı.

İstasyonun içindeki büyük saate baktı. Saat 5:25'ti. Hesapladı ve sonra "Yedi ve beş." dedi.

"İnşallah," diye cevap verdi adam ve kapattı.

Hala telefonu cebine soktu, *"Ve şimdi, nihayet başlıyor"* diye düşündü.

Güneş gözlüklerini ve atkısını çıkarmak için uzanmadan önce bu düşünceye neredeyse gülümsedi. Son zamanlarda saçlarını uzatmış ve kumrala boyamayı bırakmıştı. Şimdi gür, uzun ve neredeyse simsiyah olan saçları, olağanüstü kemik yapısına sahip yüzünün kâfir ve mümin herkes tarafından görülebilmesi için topuz haline getirilmişti.

Gerçekten de Hala böyle istiyordu. Bilet sırasına doğru ilerleyen genç bir aileye baktı.

Kendi çocukları Fahd ve Aamina'yı Suudi Arabistan'da, Hala Tanrı için savaşıp fedakârlık yaparken annesine terk edilmiş bir halde gözünün önüne getirdi. Şimdi zihninde küçük oğlunu ve kızını, onları son kez kocasının kollarında gören Hala, bir an çaresiz, neredeyse felç edici bir keder hissetti, ancak duyguyu hızla bölümlere ayırdı, kocasının ölümünü ve yakında çocuklarıyla arasındaki ebedi uçurumu öfkesini ve iradesini körüklemek için kullandı.

Başı hafif, hızlı ve dalgalı hissediyordu. Eşarbı ve güneş gözlüklerini Macy's çantasına tıktıran Hala, şehit olmanın, ruhunu Ebedi Olan'a teslim etmenin böyle bir şey olduğunu anladı.

Onunla barışıktı, hatta itaatkârdı.

Hala etrafına bakındı, istasyonun içinde çeşitli açılara doğrultulmuş güvenlik kameraları gördü. Yiyecek bir şeyler aramaya çıkmadan önce, bu kameraların her birinin önüne geçerek objektiflere baktı ve izleyenlere buz gibi bir gülümseme verdi.

VANILYALI DONDURMALI CEVİZLİ TURTADAN KISA BİR SÜRE SONRA

Anneanne, Kral James İncili'nden ve Aziz Luka İncili'nden yüksek sesle okumaya başladı: "O günlerde Sezar Augustus'un bütün dünyanın vergilendirilmesi için bir buyruğu çıktı. Herkes kendi kentine vergi vermeye gitti. Yusuf da Celile'den, Nasıra Kenti'nden Yahudiye'ye, Beytlehem denilen Davut Kenti'ne, hamile olan karısı Meryem'le birlikte vergilendirilmek üzere gitti."

Büyükannem, ben on yaşındayken onunla yaşamaya başladığımdan beri her Noel yemeğinden sonra Luka'nın İsa'nın doğumuyla ilgili anlatısını okur. İsa'nın doğum koşullarını anlatışını dinlerken ne kadar bitkin da, İncil'in sözleriyle kök saldıgımı ve Anneannemin dokunaklılığıyla bağlandığımı hissettim. Bree kucağımda oturuyordu, ona sarıldım ve başımı sırtına yasladım, kalp atışlarını dinledim ve çok mutlu bir adam olarak uykuya dalabileceğimi hissettim.

Ama sonra cep telefonum tekrar çaldı.

Nana Mama okumayı bıraktı ve bana alaycı bir bakış attı. Arayanın kimliğine baktım. İsim yoktu ama bu numarayı ya da bir varyasyonunu biliyordum. Telefon, eskiden suçlu profilcisi olarak çalıştığım Federal Soruşturma Bürosundan birinden geliyordu.

Alacağımı bildiğim tepki karşısında irkildim ama fısıldadım: "Benim Bunu almak için. Devam edin."

Stonily, Bree beni kaldırmak için ayağa kalktı. Stonily, Nana Mama ben odadan çıkarken sesini yükselterek okumaya devam etti ve ben mutfağa doğru giderken arkamdan seslendi: "Ve kadın ilk oğlunu doğurdu, onu kundağa sardı ve bir yemliğe yatırdı; çünkü handa onlar için yer yoktu."

"Alex Cross," dedim gözlerimin arasında büyüyen acıyı yoğurarak.

"Louisiana ve D Caddesi'ne ne kadar hızlı gidebilirsin?" diye sordu Ned Mahoney.

Eski bir arkadaşım ve Büro'da birlikte çalıştığım özel ajan. "Yarın," dedim esnememi bastırarak. "Belki ertesi gün." "Senin için bir araba gönderiyorum."

"Noel'deyiz."

"Noel olduğunu biliyorum," diye tersledi Mahoney. "İşte bu yüzden *sana* ihtiyacım var." "Ned, doksan küsur yaşında çok kızgın bir büyükannem var. Aziz Luka İncili'ni bana bağırarak okudu ve-"

Mahoney, "Hala Al Dossari olduğunu düşünüyöruz, Alex," dedi.

İçime bir ürperti ve beni kendime getirdi. "Dr. Al Dossari'nin Louisiana ve D'de olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha da kötüsü," dedi Mahoney. "Union İstasyonu'nun içinde. Ve çok büyük bir Macy's alışveriş çantası taşıyor."

"Kahretsin," dedim.

"Hı-hı," dedi Mahoney. "Size dört çeker bir araç gönderiyorum. girmenizi bekliyorum."

Sanki karşı bir şey yokmuş gibi telefonu kapattı.

Yemek odasında, büyükannem hâlâ okumaya devam ediyordu, hatta öncekinden daha yüksek sesle. "Ve melek onlara, 'Korkmayın, çünkü bakın' dedi."

Yemek odasına döndüm ve Nana Mama durdu, uzun bir beni inceledi, her şeyi vücut dilimden okudu. "Yine mi ihtiyacın var Alex?"

Karımınki de dahil olmak üzere yüzlerin bulutlandığını gördüm.

"Herkesin yeryüzünde barışa ve insanlara karşı iyi niyete inanmaması hayatın acı bir gerçeği," dedim. "FBI beni için bir araç gönderiyor."

NOEL GÜNÜ KARANLIK ÇÖKTÜĞÜNDE SADECE BEŞ KİŞİ VARDI

Union İstasyonu içinde yiyecek mekanları açıldı: Asma katta Pizzeria Uno; istasyonun kuzeydoğu ve kuzeybatı köşelerinde McDonald's ve Sbarro; ve alt katta, kuzeybatı tarafında Great Wraps ve Nothing But Doughnuts.

Hala Büyük Dürümcü'den bir döner aldı ve bunun son yemeği olabileceğini düşünerek mideye indirdi. Bununla bir sorunu yoktu. Sandviç en iyi ihtimalle vasat olsa da, baharatlı et ona evini ve Tarık'ın kızının ilk doğum günü kutlamasının bir parçası olarak evlerinin arkasında kuzu mangal yaptığını düşündürdü. Hayatının en güzel günlerinden biriydi ve yan masadaki Japon turist grubunun kalkıp yürüyen merdivenle cadde seviyesine çıkmasını beklerken bu anıya sarıldı. Hala, Macy's çantasını güvenlik kamerasının görmesini engelleyeceğini umduğu kadar alçakta taşıyarak aralarına karıştı.

Üst katta, istasyonun arka tarafında yolunu çizdi, kameraların onu sadece bir an görebilmesi için her adımını koreografiyle ayarladı.

Saat 17:47'ydi, yüzünü kameralara göstermesinin üzerinden yirmi iki dakika geçmişti. Polisin henüz varlığından haberdar olma ihtimalinin sıfır olduğunu düşündü. Bu da doğrudan bir müdahale için en az yirmi beş dakika geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kar yüzünden on, belki de on beş dakika daha ekledi ve kolluk kuvvetlerinin ilk belirtisini 6:25 civarında göreceğine karar verdi.

Hala istasyonun doğusuna doğru ilerledi, solundaki MARC banliyö demiryolu hatlarının karanlık girişini ve Amtrak'ın A'dan L'ye kadar olan kapılarına inen merdivenleri geçti. Bilet gişesinin arkası sağındayken, trenlerin yaklaşık varış ve kalkış saatlerini gösteren panoya tepeden baktı.

Kuzeydoğu Koridoru Acela Express 2166, New York ve Boston'a gitmek üzere on beş dakika sonra, yaklaşık dört saat gecikmeli olarak hareket edecekti. Bir sonraki Acela 6:50'de kalkacaktı, o da birkaç saat gecikecekti. Ancak güneye Atlanta ve New Orleans'a giden Crescent sadece otuz dakika gerideydi,

saat 7:30'da hareket etmesi planlanıyor.

Mükemmel.

Hala kalabalığın içine girip çıkarak yoluna devam etti ve tıklım tıklım olan McDonald's'a doğru ilerlerken diğer insanları kendine yakın tutmak için elinden geleni yaptı. Sipariş vermek için bekleyenleri atlatarak kalabalık restorana girdi ve birinin boş bir masaya bıraktığı küçük bir soda bardağını kaptı.

Fincanı sol eline aldı, bir an durakladı ve ardından sağ işaret parmağını dudaklarına götürdü, diliyle ıslattı ve ceketinin cebine uzandı. Parmağı tükürüğüne yapışan şeffaf bir ilaç kapsülü buldu. Soda tezgâhı kadar bekledi, sonra hızla ona doğru eğildi.

Hala fincanı sağ eline götürdü, kapsül hala parmağına yapışmıştı. Bardağı kola ağzına doğru tuttu, kola bastı ve bardağı yarısına kadar doldurdu. Arkasında kimsenin olmadığını hissetmekten memnun bir şekilde, sanki gazın oturmasını bekliyormuş gibi davrandı ve bardağı hafifçe sola hareket ettirerek sağ parmağının memenin altına erişmesini sağladı.

Hala kapsülü damlayan başlığın içine soktu, sıkıştığını hissetti ve elini hızla uzaklaştırdı. Su koluna bastı, tükürüğündeki enzimlerin kapsülü sızdırma ihtimaline karşı parmağını duruladı ve bir kez bile arkasına bakmadan sipariş vermek için bekleyen müşterilere doğru yöneldi.

Sıranın sonunda, tren istasyonunun çıkışına en yakın yerde durdu, zehrin memede eridiğini hayal etti, birinin kola aldığını hayal etti, birileri ölmeye, diğerleri çılgılık atmaya başlayana kadar ne kadar süre geçebileceğine karar vermeye çalıştı.

HALA AL DOSSARI'NIN WASHINGTON'A DÖNDÜĞÜNÜ DÜŞÜNDÜM.

Beni almaya gelen mavi Jeep Grand Cherokee'nin yolcu koltuğunda oturuyordum. Eğitim olarak doktor, seçim olarak cihatçı olan Hala, El Ayla'nın bir üyesiydi,

Suudi Arabistan Krallığı'nda tohumlanıp kök salan ve daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne nakledilen bir terör örgütü olan Aile. Şu anda Hala, FBI'nın en çok aranan on kişi listesinde altıncı sırada yer almakta, bir önceki yaz Washington DC'deki su kaynağının zehirlenmesiyle bağlantılı olarak aranmakta ve merhum kocası Tarık da dahil olmak üzere en az altı Suudi gurbetçinin öldürülmesinden şüphelenilmektedir.

Mahoney'nin beni neden aradığını anlamıştım. Su olayından sonra Al Dossari'yi yakalamak için birlikte çalışmıştık. Hatta onun kapsamlı bir profilinin oluşturulmasına bile yardım etmiştim.

Ama zihnim ayrıntıları çağırılmıyordu. Şehrin içinden geçerken pencereden dışarı baktım. Bu kadar çok kar olduğuna inanamıyordum. Washington'a çığ düşmüş gibiydi. Ama kapılarda hala çelenkler asılıydı ve Noel ağaçları hala pencereleri aydınlatıyordu. Görünüşe göre Bölge'deki herkes dışarı çıkmaktan vazgeçmiş ve tatlı bir gece için evlerine yerleşmişti. Herkes, tabii ki ben hariç.

Hayatın önüme çıkardığı krizlere tepki vermek yerine zaman hayır demeye başlayacağım? Ne zaman Alex Cross'un hayatını yaşamaya başlayacağım? Yani gerçekten yaşamaya. İşte buradaydım, harika çocuklarla ve yirmi yaşındaki biri kadar sağlıklı ve Sfenks kadar akıllı bir büyükanneyle kutsanmıştım. Bir de Bree mucizesi vardı. Tam da romantizmin beni başlangıç kapısında topal bıraktığını düşündüğüm anda beni sevecek harika birini bulmuştum.

Hayattan zevk alma şansına ne zaman sahip olacaktım?

Evi aradım, en azından Bree'ye böyle şeyler hissettiğimi söylemek istiyordum. Evimin telefonu çaldı. Sonra biraz daha çaldı. Ve biraz daha. Sonra lanet şey çalmaya devam etti. Zihnimde, o telefonun çaldığı evdeki sahneyi görebiliyor ve duyabiliyordum.

Nana Mama büyük olasılıkla şöyle bir şey söyleyecektir: "Eğer bileğine bir tokat yemek istemiyorsan, o zaman telefona cevap vermemeni tavsiye ederim."

"Ama nine," derdi Damon, "ya arayan babam değilse? Ya başka biriye?"

"Her kimse daha önce aramalıydı," diye cevap verirdi. "Ya acil bir durumsa?"

"911'i aramalılar."

Telefonu kapattım ve tekrar aramaya bastım. Tekrar almaya başladı ve Nananın soğukkanlılıkla "Acaba kim olabilir?" gibi bir şey söylediğini hayal ettim.

Telefonu kapattım ve suratsızca pencereden dışarı baktım. Ailem bir dedektifin hayatının nasıl olduğunu bilirdi. Kötü adamlar tatil yapmaz. Her zaman, her yerde ortaya çıkarlar. Sadece bir yaz günü öğleden sonra oturup it boyarken değil, bir Noel günü öğleden sonra oturup yemek yerken de.

Hepsi işimin doktorluk ya da itfaiyecilik gibi acil durum tipi iş olduğunu biliyordu. Üstelik zor bir içti. Ve bunun ötesinde...bunun ötesinde...şey, bunun ötesinde, birinin lanet telefona cevap vermesini diledim.

Çünkü onlar benim ailemdi ve onları gerçekten özlüyordum.

Bu zlem, Louisiana Caddesi'ni C Caddesi ile Massachusetts Caddesi arasındaki iki blok boyunca, aşağı Senato Parkı'nın büyük kısmı da dahil olmak üzere kapatan polis hatlarından geçerken de devam etti. Yolun her iki tarafı da çoktan sürülmüştü. Ancak Louisiana'nın o görülebilen tek araç, D Caddesi yakınlarında rölantide duran ve tekerlekleri kara gömülmüş iki siyah karavandı.

ARAÇLARI BİR ANDA TANIDIM. İKİSİ DE FBI'DAN

MOBİL komuta merkezleri, muhtemelen Pennsylvania Caddesi'ndeki J. Edgar Hoover Binası'nın altındaki getirilmişti. Cip ileri komuta merkezinin yanında durdu ve ben de dışarı çıktım.

Rüzgâr şiddetini artırarak üzerimdeki mavi polis parkasını ve Washington Redskins yün şapkasını delip geçiyordu ve ben de aceleyle mobil komuta merkezinin kapısına doğru ilerledim. Kapının altına bir göz attım ve orada neredeyse hiç kar olmadığını gördüm. Kapı bir vınlamayla açıldı ve dağıldı. Merdivenlerden yukarı ve Ned Mahoney'i beklerken buldum.

Zayıf, gergin, kendine özgü gri-mavi gözleri olan Mahoney bir zamanlar FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi'ni yönetmiş ve aynı zamanda Büro'nun yerel terörle mücadele birimi olarak görev yapmıştı. Mahoney yakın zamana kadar Doğu Yakası'ndaki ajanların özel eğitiminden sorumluydu; şimdi ise Büro'nun bunun gibi kriz anlarında devreye soktuğu yeni bir hızlı müdahale operasyonunu yönetiyordu. Onun arkasında Mahoney'den daha uzun boylu, otuzlu yaşlarının başında ve şu anda Doğu Yakası HRT lideri olan Bobby Sparks duruyordu. Her iki adam da rahat giyinmişti.

Onlarla el sıkıştım, "Orada olduğundan emin misin?" dedim.

Mahoney, "Eğer bu o değilse, ikizidir," dedi. "Ana salonda geçit töreni yaptı, kameralara bir gösteri sundu. O zamandan beri kameralar, konumları ve sınırlamaları konusunda oldukça sofistike bir anlayış gösterdi. Şu anda alt kattaki yemek salonunda."

Omzunun üzerinden bir dizi ekranda çalışan üç FBI ajanını işaret etti. "İstasyondaki tüm kameralara ve hafıza bankalarına bağlıyız."

Onu takip ettim ve ajanların arkasında durarak, biri alt yemek salonunda olmak üzere tren istasyonunun içindeki çeşitli sahneleri gösteren ekranlara baktım. "Nerede o?"

Bir ajan, kırpılmış kızıl saçlı bir kadın, yemek salonunun yayınına dokundu, "Oraya gitti, yürüyen merdivenin sağ tarafına, menzilin hemen dışına. Oradan çıkış yok ve herkesin önünde."

"Ne zamandır orada?"

Bobby Sparks, "En fazla beş dakika," dedi. "İçeride toplam yirmi üç."

"Ve siz zaten burada mısınız?" Ben sordum.

Mahoney bir an cevap vermedi. Bobby Sparks, "Hızlıyız," dedi.

Gözlerimi kıstım, dışarıda ne gördüğümü fark ettim. "Hayır, . Bu otobüsün altında kar yok, yani fırtına başlamadan önce buraya park edilmiş."

FBI ajanı sinirlenmiş görünüyordu. "Hiçbir şey seni atlatamıyor, değil mi?" "Nadiren," dedim. "Bana karşı dürüst olun beyler."

Sparks kararsız görünüyordu ama Mahoney ekranlarda çalışan ajanlardan birine, "Mokiri sorgusunu çağır. Çabuk."

AJAN BİRKAÇ KOMUT YAZDI VE GRENLI

GÖRÜNTÜLER ORTAYA ÇIKTI: Otuzlu yaşlarının sonlarında esmer bir adam bir sandalyeye bağlanmış ve sırtı bize dönük olan kot kıyafetli bir adama meydan okurcasına bakıyordu.

"Sandalyedeki adam Abdul Mokiri. Suriyeli, Tulane Üniversitesi'nde bir araştırma bursu için burada. Aynı zamanda Al Ayla'nın bir üyesi ve üç yıl önce Suudi Arabistan'da Hala Al Dossari ve eşiyle birlikte eğitim aldı."

"Nereye gitti? Ne yapıyor?" diye sordu sırtı kameraya dönük olan adam.
"Hala mı?"

"Bunu yapamazsınız," dedi Mokiri. "Benim vatandaşlık haklarım var."

"Sadece Amerika'daysanız haklarınız var," dedi göremediğimiz adam. "Ve sizi temin ederim ki Amerika'da değilsiniz Abdul ve bu nedenle Amerikan kurallarına göre oynamıyoruz."

Suriyeli sorgucuya tükürdü. Vücudunun üst kısmı ve yüzü gölgeler arasında kaybolan iri yarı biri Mokiri'nin sandalyesini ileri itti ve sorgucunun görüş alanını kapatan bir kart masasına yaklaştırdı. Aynı kişi teröristin sağ elini tuttu ve masanın üzerinde ilk anda tanıyamadığım bir şeye doğru uzattı. Mokiri kıvranmaya başladı ve "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

Sıcak plaka parlak kırmızıya döndü. Mokiri'nin eli bobinlere doğru indirildi.
"şunu," dedim.

Ajan yaptı. Mahoney ve Bobby Sparks'a tıpkı Suriyelinin sorgucusuna baktığı gibi dikkatle baktım. "Büro'nun işkenceye katıldığını bilmiyordum Ned."

"değil," diye karşılık verdi Mahoney. "Nereden geldiğini bilmiyorum Alex. geldiğini bilmek istemiyorum. Ama Mokiri'nin ne döktüğünü bildiğim için mutluyum."

"İşkence altında yapılan itiraflar ciddiye alınamaz," dedim. "Bunlar, işkence gören kişinin işkencecinin duymak istediğini düşündüğü şeylerle karıştırılmış yarı gerçeklerdir."

"Belki," dedi Bobby Sparks sert bir sesle. "Ama bizim bu kadar lüksümüz yoktu."

Mokiri, Hala'nın Noel sabahı Union İstasyonu'nu bombalamayı planladığını söylediğinde de böyle düşünüyordum."

"Biraz geç kaldı," dedim.

"Kar fırtınası," dedi Mahoney.

Gözlerimi kapattım. "Ama şimdi orada mı? Hiç şüphe yok mu?"

Mahoney ekranlarda çalışan bir başka ajana, "Ona karakola giriş görüntülerini göster," dedi.

Bir süre sonra, alt yayınlardan birkaçı Hala Al Dossari'nin ana salonun güney tarafında hareket ettiğini ve doğrudan kameralara baktığını gösterdi.

"O istasyona giren herkes üzerinde yüz tanıma yazılımı kullandığımızı biliyor olmalıydı," dedim.

Mahoney, "Hakkında çok şey yazıldı," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ve kesinlikle onu orada görmemizi istiyor gibiydi."

"Doğru, ama neden?"

"Bu konuda biraz fikir sahibi olabileceğinizi umuyorduk."

Omuz silktim, beynimin sağlıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. "Sizi oraya çekmeye çalışıyor olabilir, böylece bombayı patlatıp bir grup federal ajanı öldürebilir."

Bobby Sparks, "Bu bizim de aklımıza geldi," dedi.

"Pekâlâ. Bilmem gereken başka bir bilgi var mı?"

Mahoney başını salladı. "NSA dün öğleden beri istasyonu hedef alıyor ve tüm mobil yayınları tespit ediyor. Sadece bir tanesi uygun görünüyor."

Kızıl saçlı ajan bilgisayarına bir emir verdi. Komuta merkezinin içi Arapça olduğunu tahmin ettiğim fısıltılarla doldu, bir kadın bir erkekle konuşuyordu.

Bobby Sparks, "Bu onun yirmi beş dakika önceki hali, istasyona girdikten sonra. 'Neden' diye soruyor. Kimliği belirsiz erkek 'Bir, dört ve sıfır' diye cevap veriyor. Kadın, 'Yedi ve beş' diyor. Kimliği belirsiz erkek 'İnşallah' diye yanıtlıyor."

"Yani bir kod mu?" diye

sordum. "Tabii ki," dedi

Mahoney.

"Beni bırak Ned," dedim. "Burada dumanla çalışıyorum. Adamın cep telefonunun yerini bulabildin mi?"

Mahoney, "Kulelere sinyal gönderdik," diye cevap verdi. "Suitland-Silver Hill bölgesindeydi ama yerini daha iyi tespit etmek için yeterli zamanımız yoktu."

Ben bunu filtreleyemeden, Union İstasyonu'ndaki kameraları izleyen üçüncü ajan kulaklığına dokunarak, "Böldüğüm için üzgünüm ama McDonald's'ın içinde, cadde seviyesinde, istasyonun kuzeydoğu köşesinde ölü biri var" dedi.

ALTI DAKIKA ÖNCE, BEYAZ KÖPÜK

Onlu yaşlarının sonlarında, sivilceli yüzlü bir ev çocuğunun ağzı kasılırken ve insanlar yardım için bağırırmaya başlamışken Hala McDonald's'tan sıvışmış ve sırtını en yakın güvenlik kamerasına dönerek çaprazlama dört büyük, kolay adım atmıştı. Altı saniyeden kısa bir süre içinde kadınlar tuvaletine girmişti.

Üstündeki duvarda metal bir ızgara olan bir tanesini görene kadar tezgahlar boyunca yürüdü. Neyse ki kabin açıktı. İçeri girdi, hâlâ tuvaletin dışından gelen alarm seslerini duyuyordu, döndü ve işe koyuldu, zehirlenmenin DC polisini hemen bölgeye getireceğini çok iyi biliyordu, polis kısa süre sonra uyan bir şüphelinin, ev arkadaşı kolasını almadan birkaç dakika önce çeşmede olduğunu anlayacaktı. Ve böylece polis, muhtemelen FBI olmak üzere, zaten onu arayan diğerlerine katılacaktı.

Altı dakika. Kendine verdiği süre bu kadar.

Hala Macy's'in çantasını açtı göğsünde AMTRAK ve altında SEAN yazan bir yama dikili mavi bir işçi tulumu aldı. Ceketini yırttı, botlarını çıkardı ve tulumun içine girdi. Boynuna, kendisini acil durum tren tamir ekibinin bir üyesi olan Sean Belmont olarak tanıtan, Amtrak çalışan kartının oldukça iyi bir sahtesine bağlı bir zincir astı.

Dört dakika kalmıştı. Yüzünü, kirpiklerini ve kaşlarını tüm makyajdan arındırdı. İşçi çizmelerini giydi ve ardından saçlarını erkeksi kesimli kısa sarı saçları olan bir peruğun altına sıkıştırdı. Gözlerini maviye çeviren kontakt lensler taktı ve yüzünü ve ellerini soluk bir makyajla boyadı.

Doksan saniye . Hala tuvalette ayağa kalktı, metal ızgara yaklaşık omuz hizasındaydı. Izgaranın içinden yaklaşık on sekiz inç genişliğinde ve on üç inç yüksekliğinde bir hava kanalına bakabiliyordu. Her iki yanındaki kabinlere baktı ve boş olduklarını görünce yüreği ferahladı. Cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde, ızgarayı kanalın üzerinde tutan vidaları denedi ve gevşek olduklarını gördü. Otuz saniyeden kısa bir sürede ızgarayı çıkardı ve tuvaletin üzerinde dengede durdu.

Hala içeriye uzandı ve oraya bantlanmış ses bastırmalı tabancayı bulana kadar el yordamıyla aradı. Koli bandıyla birlikte yırttı, tuvaletten çıktı ve

silahı Macy'nin çantasındaki hırpalanmış kanvas alet çantasının içine attı. Alet çantasını aldı ve bir kenara koydu. Sonra çantanın dibine uzandı ve her biri büyük bir kahve fincanı , Noel kâğıdına sarılmış sekiz kutu çıkardı. Onları alet çantasının içine koydu. Ceket ve yüksek topuklu botlar Macy's çantasına gitti.

Kırk saniye.

Hala elinde Macy's çantasıyla tuvalete geri döndü. Poşeti kanalın içine sertçe iterek derine gönderdi ve ardından ızgarayı yeniden taktı.

On saniye. Tuvaletin kapısı açıldı. Bir kız "Aman Tanrım! Ağzından çıkan şeyi gördünüz mü?" diye bağırdı.

"Hasta olacağım, sürekli bundan bahsediyorsun," diye cevap verdi bir başka kız.

Hala alet çantasını kaptı, bölmeyi açtı ve onlara doğru ilerledi. "Üzgünüm genç bayanlar," dedi toplayabildiği en derin sesle. "Arkada bir sızıntı oldu. Artık tamamen sizindir."

OMG kızı öfkeyle, "Bir tabela falan asabilirdiniz," dedi.

Hala, sanki aralarında bir bağlantı varmış gibi, "Çok fazla kar var," dedi ve tuvaletten çıktı.

Hemen solundaki McDonald's'ın içinde ve dışında yaşanan kargaşayı görmezden gelerek keskin bir sağ dönüş yaptı. Batıya, Amtrak kapılarının girişine doğru kararlı bir şekilde yürüdü ve soluna sadece bir kez baktı, o sırada görüş alanında mavi MPD parkası giyen iri bir adam ve üzerinde FBI yazan yelekler giyen daha kısa boylu iki adam fark etti. Amtrak polisi üniforması giymiş terli bir adam üçünü McDonald's'a kadar takip etti.

Hala kendine belli belirsiz bir sırtış izni verdi. Bu onları dışarı çıkarmıştı, değil mi?

FBI ajanlarının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve terli adamın bu gece görevli Amtrak memuru olduğunu tahmin etti. Ama Başkan'ın kaçırılan çocuklarını bulan Alex Cross'u tamamen tanıdı. Bütün gazetelerde o vardı.

Garip bir şekilde, Hala onur duyduğunu hissetti.

PHILLIP LAMONTE'NİN CESEDİNİN ÜZERİNDE DİZ ÇÖKTÜM.

GANGSTA AMA kimliğinden Katolik Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olduğu anlaşılıyordu. Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'nda bir ev adresi vardı ve binmek üzere olan Acela'nın Penn İstasyonu biletini taşıyordu. Büyük boy bardak yanında yerde duruyordu. İçindeki buz henüz erimemişti.

Yüzümü ağzının etrafındaki köpüğün üzerine indirdim ve kokladım. Tanıdığım keskin bir koku aldım.

"Siyanür zehirlenmesi,"
dedim. "Hala mı?" Mahoney
söyledi.

"Öyle olmalı," diye cevap verdim. "Kocasını bu şekilde öldürdü,
değil mi?" Bobby Sparks, "Kocası böyle öldü," diye onayladı.

En yakın devriye memuruna baktım. "Bu adamın yanında biri var mıydı?"

Polis çenesiyle, 50 Cent ve Diddy ile parti yapmak için giyinmiş, onlu yaşlarının sonundaki sıska beyaz bir çocuğu işaret etti. "Adı Allen Kent."

Fincana baktım. "Phillip ölmeden önce bundan mı içiyordu?" Kent'e sordum.

Çocuk başını salladı ama belli ki şoktaydı. "O içkiye
yaklaşan başka biri var mı evlat?" diye sordum.

Kent başını salladı. "Phil onu çeşmeden kendisi aldı."

Nasıl yaptığını bilmiyordum ama Hala Al Dossari'nin bu üniversite öldürdüğünden emindim. Ve nasıl olduğu, neden olduğu kadar önemli görünmüyordu.

Mahoney ve Sparks'a baktım ve "Burayı ." dedim.

Amtrak polisinin vardiya komutanı Yüzbaşı Seymour Johnson, terli ve sağlıksız görünen bir adamdı, rengi daha da solmuştu. "Deli misiniz siz? Başkente giren ya da çıkan tek ulaşım aracı biziz. Tanrı aşkına, bu kadının hâlâ burada olmadığını bile bilmiyoruz."

"Belki de değildir," dedim. "Ama yerinizde her çıkışa onun resmini taşıyan adamlar koyardım. Kimse kimliği olmadan Union İstasyonu'ndan çıkamaz. Bu binmekte olan yolcular için de geçerli. Metro cinayet masasını ve devriyeyi de çağırın. Her yerde derin kar var. Eğer dışarı çıktıysa ve arabası yoksa, o zaman yaya ve görünür durumdadır."

Mahoney kabul etti ve telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Bobby Sparks da aynısını yaptı. Johnson da öyle. Etrafıma bakındım, otuzlu yaşlarının başında, chesterfield palto giymiş, etrafı izleyen bir adam gördüm. Elinde bir iPad vardı.

Ona gittim. "Ne olduğunu gördünüz mü Bay....?"

"Goldberg. Jared Goldberg. Ve hayır, ben bir şey görmedim. Çıglıkları duyunca geldim."

"Siz bir vatansever misiniz, Bay Goldberg?" diye sordum. Kaşları çatıldı.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Ona kartımı uzattım ve "Alex Cross" dedim. Metro DC Polisi'nde ve FBI'da danışman olarak çalışıyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?"

Goldberg kaşlarını çatı. "Vergi mahkemesinde katibim. Nasıl-" "iPad'in," dedim. "Şu 4G ağlarından birinde mi çalışıyor?" Başını salladı.

"Yedeklenmiş -ne diyorlardı ona- iCloud gibi bir şey mi?" Hukuk memuru kaşlarını çatı ama yine başını salladı.

"Güzel, kullanabilir miyim?" diye sordum. "Sana söz , geri vereceğim. Ve eğer kırarsam, daha iyisiyle değiştireceğim."

Goldberg acı çekmiş gibi görünüyordu, ama .

Elimde iPad'le döndüğümü gören Bobby Sparks, "Ne Cross?" diye sordu.

"Komuta merkezindeki şu adamlar," dedim. "İstasyonun bu ucundaki kameralardan gelen görüntüleri aktarabilirler mi?"

HRT komutanı düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bunu güvenli web sitelerimizden birine aktarmaları gerekecek ama olumlu, sanırım bunu yapabilirler."

TREN ISTASYONUNUN KARŞI UCUNDA, TREN ISTASYONUNUN İÇİNDE

ŞİMDİ ERKEKLER ODASI, Hala yine bir kanal ızgarası bulunan bir kabine girmişti. Kendisinininkine bitişik kabinler boşalana kadar bekledi ve ardından, son birkaç dakika içinde ikinci kez, zaten gevşemiş olan vidaları çıkardı. Izgarayı yana çevirdi ve kanalın derinliklerine doğru itti.

Yaşlı bir adam içeri girip çişini yaparken birkaç dakika orada durmak zorunda kaldı ama sonra adam gitti ve ortalık sessizleşti.

İnce Hala, küçükken oldukça rekabetçi bir jimnastikçiydi ve hâlâ çevikliğini ve esnekliğini koruyordu. Alet çantasını ızgaranın arkasına ittikten sonra, tuvaletin açıkta kalan borusunun üzerinde ayağa kalktı, her iki yanındaki durak duvarlarını kavradı, karnını sıktı ve ayak parmakları neredeyse tavana bakacak şekilde bacaklarını turna pozisyonuna getirdi.

Kalçalarının düşmek üzere olduğunu hissettiği anda topuklarını ve baldırlarını açık kanala doğru itti. Kıvrıla kıvrıla on saniye içinde tamamen havalandırma sisteminin içine girdi. Kıvrılmaya ve kaymaya devam etti, alet çantasını ve önündeki ızgarayı kanalın derinliklerine doğru itti.

Üç metre ileride dört kanalın kesiştiği bir yer vardı. Vücudunun üst kısmını sağ taraftaki geçide çevirdi, kendini tamamen içeri çekti ve sonra az önce terk ettiği geçide geri döndü. Sol elini biraz zorlaması ama ızgarayı geri almayı başardı.

Duvardaki açık delikten tuvalete doğru parlayan ışığa doğru baktı, geri çekildi ve sonra dışarı baktı. Bir çocuk babasıyla birlikte işiyordu. Hala kanalın karanlığından onlara baktı ve bunun Tarık'ın oğulları Fahd'la daha önce yaptığı bir şey olup olmadığını merak etti. Oğlu hiç bu kadar genç olmuş muydu?

Onlar gittikten sonra Hala pişmanlıklarını bir kenara bırakıp ızgarayı açık kanalın üzerine çekti ve bu amaçla yanında getirdiği sekiz inçlik bir resim çerçevesi teliyle sabitledi. İki dakika sonra kendini tekrar toparlamıştı ve solundan havalandırma sistemine akan Sbarro'da pişen pizzaların kokusunu duyarak ana kanaldan aşağı doğru ilerledi.

Midesinin guruldadığını hissetti, aldırmadı ve kıvranmaya devam etti. Yirmi beş metre daha ilerledikten sonra Hala kanalda ikinci bir kesişme noktasına ulaştı; kavis çizerek sağa kırılan ve kuzeye doğru giden kanala doğru ilerledi. Tamamen kanalın içine girdurdu, göğsü kabardı, işçi kıyafetinin cebinden tek kullanımlık hücreyi çıkardı ve Redial'a bastı.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Dört ve sıfır," diye erkek sesi.

Müttefikleri şu anda hedefe çok yakındı; sıradan bir günde oraya varmaları on iki dakikadan fazla sürmezdi ama kar her şeyi değiştirmişti. Yine de onun kararlarına güveniyordu.

"Allah'a emanet ol," dedi ve kapattı.

Cep telefonunu yerleştirdikten sonra, kanalın doksan derecelik bir sola dönüş yaptığı yere kadar on metre daha kaydı. Kuzey duvarında başka bir ızgara vardı. İçinden soğuk hava esiyordu. Hala ürperdi; ızgaradan bakmak için sadece bir saniye durdu, kendini loş ışıklı yükleme platformlarının ve banliyö demiryolu raylarında karanlıkta duran iki banliyö treninin üzerinde buldu.

Hala sürünerek üçüncü bir ızgaraya doğru ilerledi. Sanki bir keskin nişancının atışı için pozisyon alıyormuş gibi gizlice hareket etti, ki öyleydi. Son on adım yaklaşık on dakika sürmüştü ve rolünün kritik hale gelmesine yirmi sekiz dakika kalmıştı.

Bir yerlerden rahatsız edici bir Noel müziği geliyordu. Hala ızgaranın arkasından baktı. ABD Posta Servisi'ne ait bir yükleme platformunun doğu duvarının on beş metre yukarısındaydı. Hemen altında, içi posta dolu çuvalları taşıyan büyük kanvas sepetler duruyordu. Üç iskelet bir ekip rıhtımda çalışıyor, posta torbalarını bir vagonun arkasındaki açık bir bölmeye aktarıyordu.

Hala'nın gözünün önüne, çocuklar gelmeden önce Tarık'la birlikte çölde, çok daha genç olduğu bir an geldi. Tarık ona tabancayla nasıl ateş edileceğini öğretiyordu. Bir silahı nişan alıp ateşlemenin ona bu kadar doğal gelmesi ne kadar tuhaftı. Yine de ateş etmek tıp gibi hassas bir şeydi; tekniğe ve ayrıntılara gösterilen özen bir araya gelerek küçük bir mucize yaratıyordu. Ve mükemmel bir atış da bu değil miydi? Küçük bir mucize? Tanrı'dan bir hediye?

Hala öyle düşünüyordu. Alet çantasından susturuculu Glock'unu çıkardı ve ızgaranın çitalarından aşağıya, koyun etli şişman bir Latin adama nişan aldı. Kendisinden en uzakta, raylara en yakın olan oydu. Kaçma ihtimali en yüksek olan.

BOBBY SPARKS VE MAHONEY DİĞER

IPAD'ler dakikalar içinde ne görüyordu. Tabletler sayesinde aynı anda iki, üç ya da dört yerde olabiliyorduk. Tren istasyonunun kendisi bizim taşınabilir kriz merkezimiz haline gelmişti. Zamanı da manipüle edebiliyorduk -en azından geriye doğru.

İstasyonun kuzeydoğu ucundaki ve McDonald's'a en yakın olan üç kameradan gelen tüm yayınları Phillip LaMonte'nin yaklaşık olarak yere yığıldığı zamana kadar izledim. Bağırışları duydum ve Hala Al Dossari'nin kargaşanın içinde restoranın solundaki kadınlar tuvaletine doğru kayarak gözden kaybolduğunu gördüm. Kameraların hiçbiri doğrudan tuvalete bakmıyordu ama oraya gittiği açıktı.

Bobby Sparks, Amtrak polis komutanı Johnson'a "Önünü kesin," diye bağırdı. Sonra FBI rehine kurtarma lideri rozetini takıp silahını çıkararak içeri girdi, Mahoney ve ben de arkadan geliyorduk.

İçeride üç kadın bulduk. Biri seksen yaşlarındaydı, bana Nana'yı hatırlatan yaşlı bir kadındı ve daha genç, daha güzel bir kadındı ama yine de Bree'nin eline su dökemezdi. Üçüncüsü, Hala Al Dossari'nin zayıf olduğu yerde tombul, onlu yaşlarının sonlarında bir kızdı.

Onlar gittikten sonra tuvaleti baştan aradık. Tuvaletler fırtına öncesinden beri bakıma alınmamıştı. Lateks eldivenler giyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve her birinin içine baktım. Üçüncü tuvaletin zemininde beyaz bir leke gördüm.

Bir kalem çıkardım ve silgiyle dürttüm, bulaştığını gördüm.

"Elinde ne var, Alex?" Mahoney sordu.

"Makyaja benziyor," dedim.

"Kadınlar ," dedi Bobby Sparks. "Düşünebiliyor musunuz?"

Ayağa kalktım ve tuvaletin üstündeki ızgarayı fark ettim. Birinin bu kadar küçük bir alana nasıl girebileceğini anlamadım ama yine de ben altı iki boyundayım ve iki yüz kilodan fazlayım.

Tırnağımı vidalardan birine soktum ve gevşek olduğunu görünce ilgimi çekti. "El fenerin var mı?" diye sordum.

Mahoney mini bir Maglite ıkardı. Onu açtım, ıtalaların arasından parlattım ve yaklaşık altı metre ötede Hala Al Dossari'nin taşıdığı buruşuk Macy's çantasını gördüm.

MAHONEY'NİN BULDUĞU PASPAS SAPIYLA ÇANTAYI DIŞARI SÜRÜKLEDİM.

"Botları ve ceketi," dedim. "Ceplerinde bir şey yok."

" alacağım," dedi Mahoney. "Patlayıcı kalıntısı olup olmadığının kontrol edilmesini istiyorum." "On dakika içinde istasyondaki tüm kameraların görüntülerine ihtiyacımız var.

LaMonte öldükten sonra," dedim ve tuvaletten çıktım.

İki dakika sonra bir FBI teknisyeni Macy's'in çantasından örnek alıyordu ve ben de Union İstasyonu'nun kuzeydoğu ucunun uzun açılı görüntüsüne bakıyordum, tuvaletin etrafındaki alanı makul bir şekilde görebildiğimiz tek kameradan gelen görüntü. ve McDonald's'ın batısında yürüyen herkesi kontrol ettim.

"İşte buradayız," dedi Mahoney, McDonald's'a doğru aceleyle ilerlerken çekilmiş görüntüsünü işaret ederek.

Ama ben yanımdan geçerken bize bakan adama bakıyordum; üzerinde AMTRAK yazan bir işçi tulumu giyen ve kanvas bir alet çantası taşıyan, kum rengi saçlı, hafif yapılı bir adamdı bu.

"Bu kapalı," dedim. "Ne?"

Mahoney sordu.

"Şu alet çantası," dedim. "Eskiden tesisatçıların taşıdığı türden bir şey. Ya da duvarcılarının. Modern bir işçinin böyle bir şey taşıdığını görmedim."

Figür gözden kayboldu. "Nereye gidiyor?" Mahoney sordu.

O sırada tekrar ana salonda duruyorduk. Etrafıma bakındım, kendimi kameranın açısına göre ayarladım ve gözümün işçinin gittiği yönde ilerlemesine izin verdim; güvenlikten geçip Amtrak'ın A'dan L'ye kadar olan kapılarına giden merdivenlerden inen insanların oluşturduğu kuyruğun sonunu gördüm.

"Birazdan bir Acela kalkacak," dedim ve hatta doğru koşarken Mahoney Louisiana Caddesi'ndeki komuta merkezine seslenerek biniş için açıldığını beri güvenlik kapısının tüm görüntülerini istedi.

Otuz saniyeden daha kısa bir sürede yakaladık. Normal hızın dört katı hızda tekrar oynattım ve bez çantalı işçiyi hemen fark ettim. Ama içinde değildi.

Acela için sıraya girdi. Kapıdan geçti ve istasyonun diğer ucuna kadar yürüdü, orada erkekler tuvaletine girdi.

Koşmaya başladık. Telefonum çaldı. Bree.

"Alex?"

"Konuşamam," dedim. "Konuşmak istiyorum. çok daha fazla, ama yapamıyorum." "Neler oluyor?"

"Tek söyleyebileceğim, Union İstasyonu'nda çok ama çok kötü biri olduğu."

"Bana harika bir Noel hediyesi ver. Ondan uzak dur."

"O bir kadın ve sana söz deneyeceğim."

HALA YAVAŞ, DERİN BİR NEFES ALDI, GERGINLIĞI BIRAKTI

Omuzlarından kalktı ve bastırılmış tabancanın namlusundan gördüğü görüş içine daldı. İri yarı Hispanik posta memuru açık vagondan döndü ve tetiğe basmadan önce iki adım attı.

Bastırılmış silahın çıkardığı patlama sesi kanalın içinde ona yüksek geldi. Ancak diğer iki posta çalışanı da, Muttonchops dizlerinin üzerine düşene ve elleriyle kadının soluk borusuna açtığı delikten fışkıran kanı durdurmaya çalışana kadar tepki vermedi.

İkinci posta çalışanı keldi. Solgun kafatası bir sonraki atış için kolay bir hedef oluşturdu ve kafasının arkasından girdi. Üçüncü işçi, zayıf, siyah bir adam, sıranın kendisine geldiğini anlamış gibiydi çünkü eğildi ve yardım çığlıkları atarak yükleme alanında zikzaklar çizerek koşmaya başladı.

Hiçbir şey alamadı. Ana posta binasına çıkan merdivenleri tırmanmaya çalışırken Hala'nın üçüncü kurşunu leğen kemiğini parçaladı. Bacakları büküldü ve onu dibinde inler halde bıraktı. Dördüncü kurşunu göğsüne isabet etti ve öne doğru sarktı.

Hala tabancayı alet çantasına geri koydu ve tungsten kaplı bir matkap ucuyla donatılmış elektrikli tornavidayı çıkardı. İki dakikadan kısa bir süre içinde, dört vidayı tutan bağlantıları oydu ve ızgarayı çıtalardan kavradı.

Izgaranın duvardan kurtulduğunu hissetti, yerinden oynattı ve sonra sertçe sağına doğru itti. Izgara tangırdayarak yere düştü. Alet çantasını kaptıktan sonra kollarını ve omuzlarını kanaldan kurtardı, hemen altına baktı ve yanında getirdiği ince ipe ihtiyacı olmayacağını fark etti.

Hala alet çantasını soluna doğru fırlattı ve posta sepetlerinden birinin içine düştüğünü gördü. Tam on beş metre altındaki sepete odaklandı ve kalçalarının üstüne kadar delikten kurtuldu, sonra sırtı duvara dönük olacak şekilde döndü. Kendini aşağı sarkıttı, kalçalarının ve bacaklarının kanaldan kurtulmaya başladığını hissetti.

Hala kenarın baldırlarının sıyırdığını hissettiği anda omurgasını kavislendirdi, karnını öne doğru itti ve sonra tüm gerginliğini bir anda bıraktı.

koparma hareketi. Bacakları onu dışarı ve kanalın üzerine savurdu. Düşerken, sanki çocukluğunun denge iniyormuş gibi bacaklarını döndürdü; sol kalçasında keskin bir şey çeken sarsıcı bir çömelmeye inmeden önce başı duvara çarptı.

Hala homurdandı, acıyla savaştı, sepetin çerçevesinin metal kenarından yuvarlandı ve yere düştü. Bir dakika sonra alet çantasını aldı. Ölü posta işçilerinin yanından geçerken yüzünü buruşturdu, yırtık bir kası telafi etmeye çalışıyordu; psoas ya da iliacus kası.

Bu yaramayacaktı. Durdu, çantayı Muttonchops'un yanına bıraktı, cebini kazarak içine hap doldurduğu poşeti aradı. On miligramlık bir OxyContin tableti ve sekiz yüz miligramlık bir ibuprofen buldu. Biri ağrı için. Biri şişlik için.

Yükleme iskelesinin kenarına ulaştığında kalçasına yayılan ateş hissi azalmamıştı. Aşağı inerken irkildi ve sonra rıhtımın kenarından geriye doğru süründü, soğuk gece esintisi yanaklarındaydı, sadece üç fit düşmenin ne kadar acı vereceğini biliyordu.

Ne hissettiğimin bir önemi yok, diye düşündü iterken.

Ancak posta vagonunun yanına indiğinde, acıyı saplanmış bir bıçak gibi hissetti. Hala nefes nefese kaldı ve tökezledi, bez çantasını düşürdü, gözlerini sıkarak kapattı ve çılgınlık atmamak için dudağını ısırıldı.

ERKEKLER TUVALETINE KOŞTUK.

KILIK DEĞİŞTİRMIŞTİ. yarısında Mahoney kulaklığında bir şey duydu ve yavaşlayarak durdu, bana ve Bobby Sparks'a elini kaldırdı.

"Yaklaşık on bir dakika önce bir arama yaptı," dedi istasyon duvarındaki saate bakarak. Saat 6:36'ydı, yani arama 6:25'te yapılmıştı.

Bobby Sparks, "On bir dakikamızı aldı-" diye homurdandı.

Mahoney, "Ulusal Güvenlik Ajansı'nı kontrol edemem," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Görüşmede kimliği belirsiz bir kadın Arapça olarak 'Neden' diye sordu." Şüpheli erkek Arapça olarak 'Dört ve sıfır' diye cevap verdi.

Konuşma bitmiştir. Şüpheli erkeğin yeri hakkında kabaca bir fikrimiz var: Suitland Parkway'in Anacostia Otoyolu'yla birleştiği yerden çok uzakta değil."

"Bize doğru geliyor olabilir," dedim saate bakarak. "Muhtemelen," diye onayladı Mahoney ve tekrar hareket etmeye başladı.

"'Dört ve sıfır,' dedim. "Şüpheli erkek ilk seferinde ne demişti?" "Bir, dört ve sıfır," diye yanıtladı Bobby Sparks.

" ne kadar zaman önceydi?"

"Karakola girdikten hemen sonra," dedi Mahoney. "Saat beş yirmi beşti."

"Yani bir tanesini düşürdüler ve bir saat geçti," dedim. Her iki FBI ajanı da yavaşladı. "Yine," dedi Bobby Sparks.

"Beş yirmi bir saat kırk dakika yedi buçuktur," dedim. "Altı yirmi beşten kırk dakika sonra yedi buçuk. Sanırım onların zaman çizelgesini bulduk."

Mahoney'nin rengi soldu. "Bu da onu bulmak için yirmi dokuz dakikadan az vaktimiz olduğu anlamına geliyor."

HALA'NIN BUNU YAPABİLMESİ YIRMI SANİYE KADAR SÜRDÜ.

KASLARININ gevşemesini ve gözlerinin açılmasını sağladı. Etrafına bakarken kalçasındaki yakıcı acıya dişlerini sıktı.

Solunda ve rayların aşağısında, terminalin karla kaplı ağzına kadar aralıklarla kırmızı ışıklar parlıyordu. Hala, yaklaşık elli metre ilerisinde, banliyö MARC trenlerinin karanlık gövdelerini . Dizel egzoz kokusunu aldı ve Acela'nın motorlarının ısınan gürültüsünü ve New York'a giden trene binen son birkaç minnettar yolcunun konuşmalarını duydu.

Hala telefonunu çıkarıp saate baktı: 18:47. Pozisyonunu alıp hazırlanmak için on sekiz dakikası vardı. Karanlık banliyö treninin en ucuna doğru ilerlerken, Acela'nın tekerleklerinin raylar üzerinde gıcırdarak kuzeye doğru ilerlemeye başladığını duydu.

Karanlık gölgelerin arasında durmuş, Noel hediyelerinin ilkinin trenin terminalden ayrılışını izlerken ağrı kesicilerin etkisinin içine sızmaya başladığını hissediyordu. Aydınlatılmış pencerelerden yorgun yolcular görünüyordu.

Hala, bu tren yolcularının o gün geriye dönüp baktıklarında, 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'nde işe geç kalan insanların hissettiği gibi hissedip hissetmeyeceklerini merak : hayatta kalmalarına olan rastgele koşullar yüzünden kafaları karışmış ve akılları karışmıştı.

ERKEKLER TUVALETİNDEKİ BÖLMENİN ÜSTÜNDEKİ IZGARANIN TUVALETİ DUVARA BAĞLAYAN VİDALAR YOKTU, tuvalete ve çekiştirdim. Saat tam olarak 6:57'ydi. Tuvaleti temizlememiz ve aramamız o kadar uzun sürmüştü.

Izgara yerinden . Mahoney'nin el fenerini kullandım ve ona, Bobby Sparks'a ve Yüzbaşı Johnson'a bakmadan önce çıtaların arasından geçirdim. "Bu kanallar nereye gidiyor?" Johnson'a sordum.

Amtrak polisi şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana baktı. "Sence oraya girmiş midir?" "Izgaranın kablolarla kapatılmış olmasını başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. içeride. Peki nereye gidiyorlar?"

Johnson'ın kafası karışmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Ve bakım bölümünden bize bunu söyleyebilecek kimse olduğunu da sanmıyorum-"

"Bekle, bunu neden bilmiyorsun?" Bobby Sparks kuşkuyla sordu. "Geçit alanlarını ve rayları biz kontrol ediyoruz," diye karşılık verdi Amtrak polisi hararetle.

"İstasyonun içi Virginia'daki özel bir yönetim firmasının sorumluluğunda ama oradaki herkes bu gece izinli. Tanrı aşkına, bugün Noel."

Öfkeyle kanalı işaret ettim. "Nereye gidebilir? Ya da daha iyisi, bu kanallar hangi yerleri havalandırıyor olabilir?"

Yüzbaşı Johnson bir an düşündü ve "Sbarro, şu köşedeki pizzacı ve sonra da ABD Posta Servisi tesisi sanırım" dedi.

"Ne kadar büyük bu?" Bobby Sparks sordu.

"Capitol Hill'den, Meclis ve Senato tarafından ve buradaki tüm federal kurumlardan gelen her şeyi idare edebilecek kadar büyük."

Mahoney, "ABD Posta Servisi'nden kimsenin Noel' çalışma ihtimali yok," dedi.

Johnson, "bakarsanız, şu anda orada iskelet bir ekip var," dedi. "Onları yükleme rıhtımında gördüm. Saat 10'a kadar çalışıyorlar."

Bunu bir an düşündüm ve sonra "Yükleme rıhtımı Birinci Cadde'ye mi yoksa terminale mi bakıyor?" diye sordum.

"İkisi de," dedi Amtrak görevlisi. "Karşıya bakan tek bir çelik açılır kapı var.

ve raylara erişimi sağlayan bir çift."

Kapıya doğru ilerleyerek, "Ya sokağa kaçıyor ya da trenlere ulaşmaya çalışıyor," dedim. "Terminalin batı ucuna, içeriye ve dışarıya adam gönderin. Onlara erkek gibi giyindiğini, Amtrak çalışanı olduğunu ve silahlı ve tehlikeli olarak görülmesi gerektiğini söyleyin."

Kaptan Johnson telsizinden emirler yağdırırken yeniden terlemeye başlamıştı. Mahoney, Bobby Sparks ve ben de terminale, yükleme platformlarına ve tren raylarına inen güvenlik girişine doğru koşarken terledik.

DÖRT MILDEN DAHA AZ GÜNEYDE, NEHRİN KARŞISINDA ANACOSTIA'DA, üzerinde CSX TRANSIT SUPPORT yazan beyaz bir panelvan karda ilerleyerek On Birinci Cadde köprüsüne doğru ilerledi ve Washington'ın kuzeyine doğru yol aldı.

Şoförün üzerinde iş botları, mavi tek parça iş elbisesi ve Hala'nın giydiğinin aynısı ve koyu mavi, yalıtımlı bir Carhartt mont. Montun göğsünde CSX BAKIM HİZMETLERİ yazan bir yama vardı. Bu yamanın altına HERB ismi işlenmişti.

Gerçek adı Omar Nazad'dı ama Maryland ehliyetini ve Falls Church, Virginia'dan Herbert Montenegro'nun çalışan kimliğini taşıyordu. Mağripli olmaktan çok Doğu Avrupalı gibi görünen bir Tunuslu olan Nazad, Purdue Üniversitesi'nde kimya mühendisliği doktorası yapmak üzere öğrenci vizesiyle ABD'ye giriş yapmıştı. Ancak okulu hemen terk etmiş, Al Ayla ve Hala Al Dossari'nin izniyle bu yeni kimliğe bürünerek ortadan kaybolmuştu.

Altı ay önce Syracuse Üniversitesi'nde bir tiyatro bölümü öğrencisi tarafından işletilen güvenli bir evde tanışmışlardı. Hala, Nazad'dan neredeyse on yaş büyüktü ama güzelliği ve davaya olan tutkusuyla onu büyülemişti. Bu plan onların fikriydi; uzun ve yağışlı New York baharında tasarlanmış, yaz boyunca ve sonbaharın başlarında genişletilmiş ve rafine edilmişti. Bu gece ve diğerleri, sonuçları ne olursa olsun bunu gerçekleştireceklerdi.

"Abi?" diye bir erkek sesi geldi Nazad' arkasından, bir bilgisayar ekranının ışıltısı dışında karanlık olan minibüsün içinden.

"Seni duyuyorum kardeşim," diye verdi Nazad. "Altı dakika," diye cevap verdi adam.

"Biz sadece-" Nazad durdu, küfretti. "Sorun nedir?"

"Polis ileride. Köprüye giden sol şeridi kapattılar. Şimdi sessiz olun."

Nazad ön koltukları minibüsün arka kısmından ayıran koyu renk perdeleri çekti. Elinde fener sallayan bir polis memurunun yanından yavaşça geçti.

"Memur bey," diye seslendi. "12. Cadde'nin çıkışı sürülmüş mü? Elimde

tünele girerken izleri kontrol etmek için."

Memur, "Çıkış sürülmüş ama ötesinde bir şey yok," diye cevap verdi.
"Umarım zincirleriniz vardır. Aşağısı tam bir karmaşa."

"Şansımı denerim," dedi Nazad ve yoluna devam etti.

AĞRI KESICILER ETKISINI GÖSTERMİŞTİ. HALA MAKARAYI CEBINE KOYDU

İNCE, ultra güçlü sinek balıkçılığı ipinden bir ip aldı, alet çantasını aldı ve banliyö MARC trenlerinin diğer tarafındaki karanlık gölgelerde topallayarak, devasa terminalin ortasında ölü gibi duran ve zar zor aydınlatılan iki uzun Amtrak trenine doğru ilerledi.

İstasyonun doğu ucundan gelen gıcırta ve gürültüleri duydu. Bir yük treni Capitol Hill'in altından CSX raylarına ve Donanma Tersanesi'ne doğru uzanan First Street tüneline çıkıyordu. Kar gecikmesi olsun ya da olmasın, her şeyin plana göre ilerleyebileceği düşüncesiyle içinde bir heyecan hissetti.

Hala, ilk ölü Amtrak treninin en kuzey ucuna, ABD Posta Servisi yükleme iskelesinden yüz elli metreden daha uzağa varmayı başardı. Bir an için devasa lokomotifin burnuna yaslandı ve yük trenindeki son birkaç vagonun terminal ağzından geçerek karlı karanlıkta bir yerlerde bulunan Ivy City Yard'a doğru kayboluşunu izledi. Şimdi başka bir tren istasyona yaklaşıyordu.

Atlanta ve Big Easy'ye giden Crescent, diye düşündü Hala, narkotik bir vızıltının yükseldiğini hissederek ve cazın doğduğu yeri asla için bir an pişmanlık duyarak. Yine de, güneye giden trenin farına yakalanmamak için lokomotiflerden birinin altına girmesi gerektiğini bilecek kadar uyanıktı.

Telefonuna göre 7:02:46'da Hala, yaklaşan trenin gürültüsü arasında bir şey duyduğunu sandı. Sağına doğru sürünerek peron boyunca baktı, güvenlik kapılarına doğru giden silahlı adamların görüntülerini yakaladı, belki on , hepsi de bulunduğu yerin doğusuna ve batısına doğru yayılmış ve hareket ediyorlardı. Cross da onlarla birlikte miydi? Bundan emin olamıyordu. Onun peşindeler miydi? Öyle olmalıydılar. MARC trenlerine ve posta tesisine doğru gidiyorlardı.

Saat şimdi 7:03:10'du.

Güneye giden Crescent, F ve G yükleme platformları arasındaki bölmeye gıcırdayarak girdi. Vagonlarda neredeyse hiç insan yoktu, en azından arka vagonlarda. Ama ne de olsa Noel gecesiydi.

Hala sürünerek alet çantasına geri döndü ve yırtık Noel kâğıdının içinde yumurta gibi duran yedi el bombasından ikisini çıkardı. Onları tuttu, başının üzerindeki dev çelik çatı desteklerine baktı ve kâfirlerin zamanı gelmeden bubi tuzaklarından birini patlatmamaları için dua etti.

ABD POSTA HİZMETLERİ YÜKLEME İSKELESİNE ULAŞTIK

Bir dakikadan biraz zaman kalmıştı. Bobby Sparks üç cesede şöyle bir baktı ve adamlarına tekrar dağılmalarını, terminalden kuzeye ve doğuya doğru ilerlemelerini ve avlanmaya başlamalarını işaret etti.

Cesetlerin görüntüsüyle sarsılan Yüzbaşı Johnson telsizden adamlarına, FBI ekibi işe koyulurken arka platformu korumalarını söyledi.

Mahoney ve ben yükleme iskelesine tırmandık. Devrilmiş bir sandığın üzerinde, muhtemelen posta çalışanlarından birine ait taşınabilir bir cihaz olan küçük bir televizyon duruyordu. Lions futbol maçı nedeniyle geciken yerel haberleri veriyordu ve yayında Georgetown'daki rehine krizinin bir özeti vardı.

Videoda Henry Fowler'ın kelepçeli ve bacakları zincirli olduğu görülüyor. Fowler'ın eski karısı yeni kocasıyla birlikte ambulansın arkasına tırmanıyordu. Bir haberci kadınla röportaj yapıyordum. Altımda şöyle yazıyordu:

DC DEDEKTİF ALEX CROSS GEORGETOWN REHİNE-KRİZ KAHRAMANI

Televizyonu , sonra penceredeki yansımanı fark ettim. Bir kahraman gibi görünmediğim kesindi. Saçlarım ıslaktı ve yüzümde çirkin bir kirli sakal vardı. Giysilerim terden sırlıklam olmuştu ve gözlerim yorgunluktan kızarmıştı.

Haber bülteninde ellerimin biraz titrediğini ve konuşurken sürekli yutkundüğümü fark etmiştim. Ayrıca hoş olmayan bir şekilde zayıf görünüyordum - sağlıklı bir insanın zayıflığı değil, hayatı çok zor yaşayan bir adamın cılız, bitkin görünümü.

Fowler olayı on iki saatten daha kısa bir süre önce sona ermişti. O anda bana sanki otuz yıl önce olmuş gibi geldi. Bu gece çok ama çok daha büyük bir kâbusa dönüşüyordu. Bu, ölen posta çalışanlarının cesetleri kadar açıktı. Cesetlerin yatış şeklini görmek beni düşüncelerimden kopardı. Hızlı bir yörünge hesaplaması yaptım ve sonra doğu duvarına baktım ve havalandırma sisteminin açık deliğini gördüm.

Nasıl oldu da-?

Mahoney bana saatini gösterdi: 7:04:50. Mahoney dedi ki, "Biz"

Sağ tarafta, posta işçilerinin doldurmakta vagonun çok ötesinde, parlak bir parıltı ve ardından çarpıcı bir patlama yakaladım. Şok dalgaları bana çarptı, sıcak metal başımın yanından vızıldayarak geçti ve yere atladım.

ON SANIYE ÇOK ERKEN, AMA BİR FELAKET DEĞİL, BİR OYUN DEĞİL

HALA patlamayı duyduktan sonra, yükleme rıhtımındaki vagonun ön tarafına en yakın yere yerleştirdiği bombanın *DEĞİŞTİRİCİ* olduğunu düşündü.

Hala, el bombasının emniyet mekanizmasından geçen çelik şarjörü ısırırken insanların bağırışlarını duydu. Cihazı kendisinden uzaklaştırdı, şarjörü tükürdü ve ateşleme kolunu sıkıca tuttu. Onları terminalin batı ucundan saldırdığına mümkün olduğunca inandırmak isteyen Hala, arkasına yaslandı ve bombasını en yakındaki MARC treninin üzerine fırlattı; arka platformun çok gerisinde çarptığını ve takırdadığını duydu.

Lokomotifin ön tarafının arkasına eğildi, başını eğerek kulaklarını ve gözlerini terminali sarsan patlamadan korudu. Uçuşan enkazın yere düşmesi için dörde kadar saydı ve ardından karanlık banliyö treninin motoruna doğru ikinci bir el bombası fırlattı. Çatıya düştü.

El bombası patladığında Hala doğuya, Hilal'e doğru koşmaya başlamıştı bile. Bir elinde silah, diğerinde alet çantası, akan adrenalinle doyumsuzca besleniyor, kalçasındaki yırtık kası neredeyse hiç hissetmiyordu.

"SENDİKA TERMİNALİ SALDIRI ALTINDA" KAPTANI DUYDUM
JOHNSON ilk patlamadan sonra telsizinden **bağırıyor**. "Gelen tüm trafiği durdurun. Tekrar ediyorum, civardaki tüm demiryolu trafiğini kapatın-"

Başka bir ses "Adam vuruldu!" diye bağırdı. Ayağa fırladım ve yükleme rıhtımının kapısından dışarı baktım. Özel Ajan Bobby Sparks rayların arasında kanlar içinde ve kıpırdamadan yatıyordu. İki adamı onunla ilgilenmeye başlamıştı bile.

"Nerede lan bu kız?" Mahoney ikinci patlamadan hemen önce, sağımızda, en yakın banliyö treninin diğer tarafında tısladı. Üçüncü bir patlama lokomotiflerden birinin tepesinde parladı ve gürledi.

Bobby Sparks ve üzerinde çalışan adamların ötesinde, iki HRT operatörü çömelmiş ve otomatik silahları önde olmak üzere son patlamaya doğru koşuyorlardı. Üç Amtrak polisi de tabancalarını çekmiş, arka platformdan ayrılarak kuzeye, MARC trenlerinin arasındaki yükleme platformuna doğru ilerleyerek onlara eşlik etti.

Düşen HRT liderine bakıyor, Hala'nın bombasını nereden atmış olabileceğini merak ediyordum ki Mahoney bir şeyler sezmiş gibiydi. "Tuzak."

"Ne?"

"Bubi tuzakları," dedi. "Çiziyor..." Telsizinden bağırdı: "HRT, ayağa kalk-"

Banliyö trenine en yakın rehine kurtarma operatörü hassas bir olta ipini kopararak dördüncü el bombasını patlattı. Amtrak polis memurlarının gittiği iki banliyö treni arasında beşinci bombanın patlamasından bir saniye önce kendisi anında ölmüş, ortağı ise ağır yaralanmıştır.

İLK EL BOMBASI İÇERİDE PATLAMADAN İKİ DAKİKA ÖNCE

UNION İSTASYONU terminalinde Omar Nazad, On İkinci Cadde'yi tıkayan derin ve ıslak karda minibüsle balıklama atlayarak Water Caddesi'ni geçti ve M Caddesi'ne doğru alçalmaya başladı.

Tunuslu bölgeye daha önce yaptığı gezilerden, hemen solundaki yükseltilmiş otoyolun altında bir inşaat alanı, sağında devlet üniversitesi dersliklerinin bulunduğu bir ofis binası ve onun ötesinde, M Caddesi'nde, bir tür deniz mühendisliği şirketinin merkezi olan ikinci bir ofis binası olduğunu biliyordu. Ama şimdi her şey tamamen farklı görünüyordu, karla örtülmüştü, binalar karanlık ve ıssızdı. Burası şehrin kar küreme aracı gören son yerlerinden biri olacaktı.

Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Rampanın dibinde kar o kadar derine sürüklenmişti ki minibüs battı ve adamları arkadan atlayıp itmek zorunda kaldı.

"Bir dakika elli!" diye seslendi suç ortaklarından biri minibüsün arkasından. "Allahın izniyle başaracağız kardeşim," dedi Nazad gıcırdayan dişlerinin arasından

Tekerleri yakalanıp yeniden hareket etmeye başladıklarında daha sıkı sıkı.

Mühendislik firmasına yaklaşırken neredeyse yine sıkışıyorlardı, ama o minibüsü düşük vitesle takıp hareket ettirdi ve M Caddesi'ne yanlamasına kaydılar. Tunuslu sağında hiçbir şey göremiyordu ama karanlığın içinde bir yerlerde, sonunda On Birinci Cadde köprüsünü Güneydoğu Otoyolu'na bağlayacak olan rampanın tamamlanmamış altyapısının olduğunu biliyordu. Altında her türlü hafriyat ekipmanı, vinçler ve benzerleri vardı.

Nazad'ın oraya, o inşaat alanına gitmesi gerekiyordu, cesaret edebildiği kadar derine. Ama orası on yedi santim kar altında kalmıştı ve M'nin üzerine park ederse minibüsü büyük olasılıkla görülecekti.

Ve sorgulanacaklardı. Ve bu işe yaramaz. "Bir dakika!"

Nazad dikiz aynasından baktı, hiç araba görmedi; ön camından dışarı baktı ve yağın karın üzerindeki sokak lambalarının parıltısından başka bir şey görmedi. Hala'nın bir zamanlar söylediği bir şey zihninde yankılandı: *Kriz zamanlarında Allah cesur olanları ödüllendirir.*

İşte o zaman olması gereken yere nasıl yaklaşabileceğini gördü. "Elli saniye!"

Tunuslu minibüsü sertçe sola, neredeyse şehrin o bölgesindeki M Caddesi'ni ikiye bölen refüje doğru çekti. Sonra aracı geri vitese taktı, perdeleri yırttı ve görebilmek için adamlarına arka kapıyı açmaları için bağırdı. Kapı açılır açılmaz gaza bastı.

Aracın arkasındaki tüm ağırlık birleşince minibüs Nazad'ın düşündüğünden çok daha hızlı ivmelendi. Otoyol inşaatçılarının kaldırımında açtığı bir yarıktan geçerek inşaat alanına geri dönen yükseltilmiş toprak yola fırladı. Rüzgâr burada karı epeyce savurmuş, makinelere doğru sürüklenmesine neden olmuştu: iki beko, bir damperli kamyon ve bir buldozer. Ancak toprak yolda santimden biraz fazla kar vardı.

Allah'a şükürler olsun! diye düşündü Tunuslu, arazinin derinliklerine doğru ilerlerken, Güneydoğu Otoyolu'ndaki birkaç ışığı görebilecek kadar yaklaşmışlardı ve sonra daha güçlü bir ışık daha yaklaştı. Minibüs durdu.

"Yirmi beş saniye!"

Nazad farlarını söndürdü ve bir süre öylece oturdu, hâlâ minibüsün açık arka kapılarından dışarı bakıyordu. Tunuslu, nefes , alnından terler boşanarak ve piyango kazanmış gibi gülümseyerek, bir tren düdüğünün çaldığını duydu ve dik bir bankın aşağısında, tel örgülerin diğer tarafında, First Street'te sağa kıvrılan ve Capitol Hill'in altından Union İstasyonu'na ve kuzeye doğru uzanan bir tünelin girişine doğru uzun bir vagon hattını çeken bir lokomotifin farlarını gördü.

"Say onları!" diye emretti.

Adamlarının vagonları geçerken saydıklarını duydu. Nazad yirmi dokuzuncu vagonu, yeşil bir C. Itoh nakliye konteynerini, karlı gece fren sesleri ve raylar üzerindeki çelik tekerleklerin gıcirtısıyla kesilmeden hemen önce gördü. Tüm tren yavaş ve kederli bir şekilde durdu.

Yeşil konteyner arabası yüz metreden daha az bir .

Tunuslu'nun yüzü bir kez daha neşeli bir sırıtışa büründü ve arabanın direksiyonuna vurmaya başladı. Başardı! Şu çılgın Hala başarmıştı!

"Dışarı!" diye bağırdı minibüsün arkasındaki adamlara. "Herkes dışarı!"

"ABD POSTA SERVİSİ YÜKLEMESİNE AMBULANS GÖNDERİN BİRİNCİ CADDEDEKİ RIHTIM," diye bağırdı Mahoney telsizinden. "Yedi ölü, üç yaralı var. Şüpheli, bubi tuzağı kurulmuş olan Amtrak terminalinin içinde serbest durumda. Buranın etrafının sarılmasını ve toplayabildiğiniz kadar bomba imha ekibi istiyorum. Bu arada, hiç kimse -tekrar ediyorum, hiç kimse- benim iznim olmadan buraya girip çıkmayacak."

O gece eski dostumu kıskanmamıştım. Mahoney yirmi dört saatten fazla bir süredir tam bir HRT ekibiyle Union İstasyonu'nda bekliyordu. O ve Bobby Sparks'ın Hala Al Dossari'nin istasyonu bombalamasını engellemesi gerekiyordu ve şimdi FBI'ın en iyi eğitilmiş ajanlarından biri ölmüştü.

Sonra Hala Al Dossari ile ilgili dosyada okuduğum bir şeyi hatırladım.

Mahoney'e "Köpekler," dedim. "K-Nine devriyelerini çağırıyorum."

FBI ajanı başıyla onayladı. "İyi fikir. Botları ve ceketini elimizde. Bunları onu yakalamak için yeterli."

"Onları başka bir nedenden dolayı da istiyorum. Hala onlardan korkuyor. Belli ki onlardan patolojik olarak korkuyor."

Amtrak ve Metro polisi ölümlerin etrafında koruma hatları oluştururken, rastgele zehirlenmelerin, yükleme rıhtımındaki silahlı saldırıların ve beş patlamanın saldırının tüm boyutunu oluşturup oluşturmayacağını merak ettim. Hepsi bu kadar mıydı, yoksa daha fazlası, henüz görmediğimiz daha büyük bir silah var mıydı?

Bu olasılığı değerlendiremeden, yıpranmış dikkatim, güçlü farlar ve el fenerleri kullanarak yakın çevrede başka tuzak telleri aramakta olan diğer FBI HRT operatörlerine yöneldi.

Esnerken, kafein için yanıp tutuşurken, *Hala'nın istediği bu mu* diye düşündüm. *Onu avlayan insanların kendilerini avlanmış gibi hissetmelerini sağlamak mı?*

Fikrin gerçekten de bu olduğundan ya da en azından bir kısmının olduğundan oldukça emindim.

Ama içimden bir ses, eğer kadın tamamen intihar etmeye karar vermediyse, bir şeyleri kaçırdığımızı, bu işin siyanür, mermi ve bombalara erişimi olan fanatik bir kadından daha fazlası olduğunu söylüyordu.

İNSANLARIN ÇILGINA DÖNDÜĞÜ İSTASYONA GITTİM,
Görevlilerin onları sakinleştirme çabalarına rağmen. Patlamalar duymuşlardı.
Beş kişiydiler ve dışarı çıkmak istiyorlardı. Onları suçlamadım. Benim de bir ,
çok büyük bir parçam dışarı çıkmak istiyordu.

Yirmili yaşlarının başında iki iri yarı adam, Birinci Cadde'nin yanındaki
çıkışı koruyan polis memurlarından birini itmeye başladı. Polisler adamları
omuzlarından tutarak yumuşak bir sesle konuştular ve sakinleştirdiler.

Siyah kaşmir palto giyen orta yaşlı bir adam bana yaklaştı. "Dedektif Alex
Cross'sunuz, değil mi?" Bu soruyu sanki
beni bir şeyle suçluyorlardı.

"Evet, ben Alex Cross."

"Benim kim olduğumu biliyor musun acaba?"

"Evet, efendim. Ben biliyorum. Delaware Kongre Üyesi Richard Holt."

"Bu doğru," dedi. Sonra sesi, yeniden seçilmek için yarışan bir adamın fazla
dostane tonuna dönüştü: "Önümüzdeki otuz dakika içinde istasyondan çıkmam
gerçekten gerekli. Bunu ayarlayabilir misiniz?"

"Sayın Kongre Üyesi, eğer ayarlayabilseydim, sizi ve diğer herkesi otuz
saniye içinde buradan çıkarırdım ve ben de evimde, karımın sevgi dolu
kollarında olurum."

"Mükemmel," dedi kongre üyesi. "Ne kadar ?" Tipik
bir politikacı. Sadece kendini dinledi.

"Bay Holt," dedim. "Dudaklarımı okuyun. Önümüzdeki yarım saat içinde
sizi buradan çıkarmak istiyorum, ama bu gerçekleşeceği anlamına gelmiyor."

Holt standart bir aday gülümsemesiyle, "Bunu yapabilecek biri varsa o da
sensin. Ne de olsa sen Alex Cross'sun."

"Bugünlerde pek çok insanı etkiliyor gibi görünmüyor," dedim arkamı dönüp
uzaklaşırken.

Evet, ben Alex Cross'tum... olmadan, ipucu olmadan, Hala olmadan.

Baktığım her yerde ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan öfkeli ve korkmuş
insanlar vardı:

"Küçük oğlumun alması gereken ilaçlar var."

"Cep telefonum hiç çekmiyor. Ne bu, Nazi Almanyası mı?"

"Bu tam da Metro polisinden beklediğim türden bir saçmalık. Siz siyahlardan nefret ediyorsunuz. Bizden nefret ediyorsunuz."

"Sakin ol canım. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu hep senin aptalca tavsiyen, Barbara. Sakin ol. Sadece sakin ol."

Şakaklarımı ovuşturdum, tekrar evim diyebileceğim sessiz bir yer, bir anlık akıl sağlığı bulmaya çalıştım.

Nana ilk zilde telefonu açtı. "Eve geliyor musun, Alex?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

"İyi misin?"

"Öyleyim. Sadece hepinizin istedim. Bree orada mı?"

"O ve Jannie süt ve yumurta almak için köşeye gittiler." "Cep telefonunu arayacağım."

"Artık güvende olursun," dedi büyükannem. Durakladı ve sonra endişeli bir ses tonuyla ekledi, "Alex, yaptığın şey hakkında kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bugünlerde imgelemler mi görüyorsun?"

"Sana ne hissettiğimi söylüyorum," dedi incinmiş bir halde. "Hepimizin hissettiği şeyi."

Tereddüt ettim, elimdeki görevin ötesinde çok fazla düşünme tuzağına düşmemek için kendimi zorladım. Birisi el bombası fırlatırken, en yakınınızdaki insanlara zarar verse bile tek fikirli olmak istersiniz.

"Sana söz veriyorum, güvende olacağım nine," dedim sonunda. "Ve bu işi bitirip eve döndüğümde seni tekrar arayacağım."

"Lütfen bunu yap, Alex. Yani, eve gel." "Her zaman," dedim ve telefonu kapattım.

NAZAD'IN ADAMLARINDAN BİRİ YOLA ÇIKARKEN KAR YENİDEN YAĞMAYA BAŞLADI.

Kendilerini tren raylarından ayıran zincir bağlantı çitinin tüm bir bölümünü kestikten sonra CIVATA KESİCİLERİNİ İNDİRDİ. O ve Ailenin diğer iki üyesi, liderleriyle aynı sahte CSX tamirci üniformalarını giyiyorlardı.

Nazad "Yedek varilleri getirin," diye tısladı ve üçüncüsüne "Tankı getirin," dedi.

Tunuslu, dizlerine kadar inen karda dik banktan aşağıya doğru ilerlerken, taneler kalınlaşıyor ve daha hızlı düşüyordu; öyle ki sanki kâfirlerin çok sevdiği, kendisinin ise nefret ettiği Noel filmlerinden birinde gibiydi. Neredeyse varmak üzereyken, yük vagonları boyunca soluna baktı. Yük treninin başındaki iki lokomotif göremiyordu ki bu iyi bir şeydi: Onların tünelin derinliklerinde, yirmi dokuz vagon geride olacaklardan habersiz olmalarını istiyordu.

Yeşil C. Itoh konteyner vagonuna ulaştı ve kilitli olan arka kapılarına gitti. Yükün bütünlüğünü sağlamak için, aracı yükleyen kişi kilitleri ağır çelik kablolar ve üzerinde kapıların kapatıldığı tarih ve saatin yazılı olduğu kıvrımlı metal plakalarla kapatmıştı.

Nazad'ın adamlarından biri elinde tüplü tanka benzeyen bir şeyle ortaya çıktı. Nazad ceketinin içine uzandı ve iki lastik hortum, pirinç bir konektör ve bir asetilen meşalesinin ince boynu ve başlığından oluşan bir aparat çıkardı.

Saniyeler içinde takmışlardı. Nazad kuzey kıyısından otoyola doğru baktı. Onları burada kimse göremezdi. Böyle çılgın bir fırtınada kim yoldan başka bir yere bakardı ki?

Çakmaktaşıdan bir çakmaktaşı çıkardı, gazı açtı ve mantar patlamasına benzer bir ses çıkararak meşaleyi yaktı. Üç yavaş ve kasıtlı kesikle kabloları sızdırmazlık plakalarından ayırdı. Kablolar tıslayarak ayaklarının dibindeki karın içine düştü.

Nazad meşaleyi kapatıp yardımcısına uzattı, o da bir kenara karda tırmanarak tamir aracına doğru ilerlemeye başladı.

Nazad mühür plakalarını aldı ve cebine koydu. Çok sert kar yağıyordu.

Şimdi kapıyı açarken gözlerini cehennem tanelerine kırıştırmaya devam ediyordu. Adamlarından birinin soluk soluğa, "Kardeşim," dediğini duydu. "Bu çok fazla!"

Tunuslu yüzünü buruşturdu, kapının etrafına baktı ve yanındaki diğer iki adamı bankın dibinde, aralarında yarıya kadar kara batmış mavi elli beş galonluk bir bidonla gördü.

"Kaldıramayız!" dedi diğer adam. "Kar olmadan, evet, çekiciyi kullanabiliriz, ama bu çok fazla."

Nazad kaybetti. Öfkelenerek onlara doğru koştu, oluşmaya başlayan patikadan aşağı indi. "Çok mu fazla?" dedi, önce bir adamı sonra diğerini tokatlayarak. "Altı varili karda yüz metre ilerletmek sizin için çok fazla da, Hala'nın sizin için bu treni durdurmak için hayatını tehlikeye atması çok mu fazla? Onun nerede olduğunu düşünün, kardeşlerim. Şu anda sizin için ve Allah için ne yaptığını düşünün."

HALA RAHATSIZ BİR ŞEKİLDE KİPİRDANDI. KALÇASI ZONKLUYORDU.

TEKRAR, VE Crescent'ın arka yolcu vagonunun dingil muhafazasının üzerinde kalabilmek için inanılmaz derecede garip bir pozisyon almak zorunda kaldığı için bir ağrı kesici daha almıştı.

Eriyen kar ve su damlıyordu. Aksın kendisi yağlı ve kaygandı ve yağ kokuyordu. Ama metal şaşırtıcı derecede sıcaktı ve aksın üzerine çıkabildi, silahı ve alet çantası üstündeki bir flanşa tıklmıştı. Frenin bir parçası gibi görünen şeye sıkıca tutundu.

Gelip ışıklarını her arabanın altına tutabilirler, diye düşündü. Ama bu biraz zaman alacaktı, kesinlikle Nazad ve adamlarının görevin kendilerine düşen kısmını tamamlamalarına yetecek kadar uzun bir süre. Alex Cross ve FBI adamlarının, "Buraya bubi tuzağı kurmuş" diye düşündüklerini duyar gibiydi. Kim bilir kaç tane düzenek kurmuştur?

Şimdi yavaş ve metodik davranacaklardı. Hala gözlerini kapadı, Nazad ve adamlarının yeterli zamanı olması için dua etti.

NAZAD VE DİĞER ÜÇ ADAM, İKİ

Kamyondan inen ikinci varilin etrafına naylon kayışlar sardı. Ağır ve hantal yükü, etraflarına yağmaya devam eden kar tanelerine rağmen gittikçe yumuşayan ve daha gezilebilir hale gelen kar üzerinde çektiler.

Homurdanarak son bir hamle yaptılar, varili yeşil vagona doğru kaydıldılar ve dik konuma getirdiler. En az üç yüz pound ağırlığında olmalıydı.

Tunuslu, tren vagonlarını bir arada tutan tokaların üzerine tırmanırken ve ardından kış aynalıktan konteynerin içine girerken soluk soluğa, " üçüncüsü çıkar," dedi. Bir far yaktı ve kapıya getirdiği ikamelere neredeyse tıpatıp benzeyen üç mavi varil gördü. Bir paletin üzerinde oturuyorlardı.

Her varilin yan tarafına, üreticisinin Pinkler Industries, içeriğinin de organofosfat olduğunu belirten belgelerin bulunduğu plastik bir kılıf yapıştırılmıştı. Nazad en sağdaki varilin üzerindeki etiketi dikkatlice söküp bir kenara koydu ve adamlarıyla birlikte varili kapıya doğru itti. Naylon taşıma kayışlarını varilin altına sardılar ve ardından iki adam kayışları tutarak, iki adam da varili aşağı indirerek varili konteyner vagonundan çıkardılar.

Konteynerin yanına dik bir şekilde oturduklarında Nazad, "Acele edin. İşimiz bittiğinde dinleniriz."

Saniyeler içinde minibüsteki ilk yedek varilin altına kayışları geçirdiler ve sonra işlemi tersine çevirip onu içeri yüklediler. Soğuk havaya rağmen kıyafetlerini terden sıırılsıklam gibi hisseden Tunuslu yine de ilerledi ve yedek varili paletteki iki varilin yanına yerleştirdi. Yapıştırıcıyı çıkarıp plastik kılıfın arkasına sürdü ve kılıfı yedek namluya yapıştırdı.

Nazad ve adamları organofosfat yüklü her bir varili vagondan çıkarıp yerine kumla dolu benzer bir koydular. Konteynırlara iliştırilmiş konşimento belgeleri sayesinde, çok geç olana kadar kimse organofosfatların kayıp olduğunu anlamayacaktı.

Nazad paletin arkasındaki karton kutuyu işaret etti ve "Bunu da al. Sonra kapıyı kilitleyip gideceğiz."

Adamlardan biri homurdanarak onu aldı ve paytak adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Tunuslu saatini kontrol etti. Neredeyse bir buçuk saattir hiç durmadan çalışıyorlardı. *Hala imkânsızı başarmıştı*, diye düşündü. *Hala Tanrı için ayağa kalkmıştı ve Tanrı onu cesaretinden dolayı ödüllendirdi, hepsini cesaretlerinden dolayı ödüllendirdi. Amaçları açıkça kutsaldı-*

Işık onu neredeyse kör ediyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu bir erkek sesi İngilizce. "Ve sen de kimsin?"

" GIRDİĞİMİZDE ONU KONUŞTURABİLİR MİSİN?" I

Diye sordu JENNIFER Carstensen, kocaman beyaz bir Alman kurdu olan Jasper'ı idare eden memur. Jasper, insan eşleriyle birlikte çağırma yanıt veren üç polis köpeğinden biriydi; memurlar Noel'de evlerini ve ailelerini terk ederek bir teröristin izini sürmemize yardım etmişlerdi.

Terminale inen merdivenlerdeydik. Üstümüzde, bir saat önce bilet almak için çılgınca sırada bekleyen insanlar şimdi istasyondan çıkmak için çılgınca sırada bekliyorlardı.

Memur Carstensen, "Jasper'ın konuşmasını kesinlikle sağlayabiliriz," diye yanıtladı. "Ona bir uyarı havlaması, bir saldırı havlaması ve bir toplanma uluması seslendirmesi öğretildi.

Hangisini istiyorsun?"

Jasper heyecandan nefes nefese kalmıştı. Bir avın başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Köpeğin aldığı her nefeste güçlü omuz ve boyun kasları dalgalanıyordu. Jasper gibi bir köpeklerden ölesiye korkan birinin üzerine salmak neredeyse haksızlık gibi geliyordu.

Ama Hala Al Dossari ikisi FBI HRT uzmanı olmak üzere yedi kişiyi öldürmüştü. *Adaletsizlik*, onu yakalamak ve adaletle yüzleşmesini sağlamak için kat edeceğimiz yolu tarif etmeye yetmezdi. Terminali kuşatmıştık. Ayrıca Ivy City Yard ve First Street tünelinin girişini de kapatmıştık. Biri Metro DC Polisi, diğeri FBI olmak üzere iki bomba ekibimiz de hazırды. Ve Jasper ve iki hevesli arkadaşı vardı.

Memur Carstensen'e "Ulumasını istiyorum" dedim. "Zamanı geldiğinde üçünün de kurt sürüsü gibi ulumasını istiyorum."

"Hazır ve bekliyor, Alex," dedi ve Jasper'a bir ödöl maması uzattı.

"Al Dossari gerçekten de köpeklerden bu kadar korkuyor mu?"

Mahoney sordu.

"Buna güveniyorum," dedim.

Yüzünde ironik bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun Alex, yapmak üzere olduğun şey psikolojik baskı olarak yorumlanabilir."

"İşkence mi?" Şüpheyile cevap verdim. "Hayır. Bu sadece onu daha çabuk ortaya çıkarmanın ve daha fazla kan dökülmesini önlemenin bir yolu."

"Kesinlikle," dedi Mahoney.

Bu tartışamayacak kadar yorgundum. "Hazır mıyız Ned?"

"Beş dakika," dedi Mahoney. "Bomba imha ekipleri terminalin doğu ve batı uçlarında son pozisyonlarını alıyorlar."

Saatime baktım. Sekiz buçuk. şansım yaver giderse her şey yolunda gidecek ve Bree başörtüsünü, ben de kasketimi takıp ikimiz de uzun bir kış uykusuna yatmadan önce karıma iyi geceler öpücüğü vermek için eve zamanında varacaktım.

PARLAK IŞIĞIN PARLADIĞI BİR SANİYE İÇİN

GÖZLERİ VE göremediği bir yabancıнын buyurgan sesi kulaklarında çınlarken, Ömer Nazad kendini şaşkın, engellenmiş, belki de bir hiç uğruna şehit olmuş hissetti.

Bu adam gelmişti? Kimdi o adam? Polis miydi?

Sonra eğitim devreye girdi. O ve Hala, trenin içinde veya çevresinde görülmek de dahil olmak üzere neredeyse her senaryoyu oynamışlardı.

"CSX Nashville bu sevkiyatı kontrol etmemizi istedi," dedi Nazad, ışığı engellemek için elini kaldırdığında kapı aralığında duran iri yarı bir adamın silüetini gördü. "Şunu indirebilir misiniz?"

Işık aşağıya yönelmişti ve Tunuslu kırklı sonlarında, karlı bir CSX paltosu giyen sakallı bir erkek gördü. Demiryolu işçisinin bir elinde el feneri, diğerinde telsiz vardı.

Adam kaşlarını çatarak, "Sevkiyat kontrolü hakkında bir telefon almadık," dedi. "Fırtına," dedi Nazad, ona doğru rahatça yürüyerek.

"Fırtına

Herkes. Her şeyi. Bizi bu bokun içinde çalıştırdıklarına inanabiliyor musun?" Adam rahatlamış gibiydi, "Nereden çıktın?" diye sordu.

"Benning Yard," dedi Nazad, yerel CSX demiryolu bakım tesisine atıfta bulunarak. Adamın arkasındaki ayak izlerine baktı ve trenin karşı tarafından, tünel yönünden geldiğini gördü.

Gerçek CSX çalışanı burnunu kıvırdı. "Kargo kontrolü için bir tamirci mi gönderdiler?"

Tunuslu sanki müttefikmişler gibi gülümsedi. "Kriz zamanlarında, dostum, herkes üzerine düşeni yapmalıdır. Bu doğru değil mi?"

CSX'teki adam sakalını kaşdı ve şöyle dedi: "Sanırım öyle. Kar fırtınasının ortasında seni dışarı çıkaran şeyin ne var?"

"Potansiyel olarak kararsız bir kimyasal," dedi Nazad. "Ama sevkiyatı kontrol ettim. Her şey yolunda. Oldukça kararlı."

Adamın gözleri Tunuslu'dan ayrılıp konteynerin zemininde gezindi ve ahşap paletin üzerindeki üç varili bir arada tutan kesik plastik çembere odaklandı.

"Sorun değil. Şunu kontrol edeyim. Adın ne senin?"

"Herb," dedi Nazad. "Herb Montenegro."

Adam başını salladı, telsizini kaldırdı, Ver tuşuna bastı ve Nazad'ın çizmesinin çelik burnu nefes borusuna şiddetle çarpıp ezmeden önce "Tony, kanalda mısın?" demeyi başardı.

Demiryolu işçisi boğuldu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, ve el fenerini bıraktı, boğazına uzandı ve sonra elleri ve dizleri üzerine çökerek hava almak için mücadele etti. Nazad konteynırdan atladı, adamın sırtına indi ve yüzüstü derin kara çakarak bir daha asla kanalın yanında olamayacağından emin oldu.

Tunuslu, boğulmakta olan adamın yanındaki karın içinden Boston aksanlı bir sesin "Ben Tony. Orası nasıl görünüyor?"

HALA HALA VAGONUN DINGILINE TUTUNUYORDU. THE

Trenin altından gelen damlalar neredeyse kesilmişti ama Ivy City Yard'dan terminale gelen kuzey esintisi ve altında soğuyan yağlı çeliğe karşı titriyordu. El ve ayak parmakları acısa da soğuk için minnettardı; pelvisine nüfuz etmiş ve kalçasını ilaçlar kadar sakinleştirmişti.

Ama kalırsa kaçabilecek miydi? zorunda kalırsa?

Uyuşturucuya rağmen Hala zihinsel olarak hâlâ savaşabilecek durumda olduğunu biliyordu ve hâlâ üç el bombası ve tabancası için yirmi beş mermisi daha vardı. Ama eğer-

Arkasından, istasyonda, terminalin arka rıhtımında bir yerlerden ulumalar yükseldi: bir, iki ve sonra üç; sol, sağ ve orta. Ulumalar, Hala'yı tepeden tırnağa saran ve anında zamanda geriye savuran istemsiz bir ürpertiye tetikledi.

Kendisini dört yaşındayken, büyükbabasının çöldeki evinde, çitin dışına çıkmış yavru bir keçiyi parçalayan bir vahşi köpek sürüsü karşısında taş kesilmiş olarak gördü. Dehşete kapılan ve öfkelenen Hala keçiyeye yardım etmeye gitmişti. Köpekler ona saldırmış, bacaklarını ve kollarını parçalamış, onu öldürmeye çalışmışlardı.

Yirmi dokuz yıl sonra, trenin altında saklanırken ve polis köpeklerinin ulumalarını dinlerken Hala, Suudi Arabistan'daki sürünün onu lime lime etmeye çalıştığında hissettiği dehşetin aynısıyla sarmalanmıştı. Şimdi titriyor, terliyor, kendini yere yığılmaktan ve cenin pozisyonunda kıvrılmaktan korumak için tüm gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Hala'nın zihnindeki bir ses, rahmetli kocasının sesi, ona savaşması gerektiğini söylüyordu. İlk köpeği ve belki de ilk köpeğin bakıcısını öldürebilirdi. Ama onları takip eden polisi? Ya ikinci köpek? Ya üçüncüyü?

Tarık'ın Hala'ya odaklanmasını ve köpeklerden kaçıp Nazad'a katılmanın bir yolunu bulmasını emreden sesine rağmen, o yavru keçiyi, sürü etrafında dönüp bacaklarına saldırırken korku içinde nasıl melediğini düşünmeye devam etti. Köpeklerin ona doğru döndüğünü görüyor, dişlerinin derisini parçaladığını hissediyordu.

Hala kusma isteğiyle savaştı ve ilkel ve içgüdüsel hissettiren bir korkuyu yenmek için kendini zorlayarak başını salladı.

Uğultu kesildi. Nefes nefese kaldı, içinde bir eziklik hissetti ve Allah'ın şehit olması için tasarladığı yönteme biraz öfkelen-di.

En büyük korkum kurbanım mı oluyor? Kurtuluşum mu?

"Hala Al Dossari." Terminalde yankılanan bir ses, tepedeki genel seslendirme sisteminden geldi. "Ben Metro DC Polisi'nden Alex Cross. Etrafınız sarıldı. Kaçma şansınız yok. Havalandırma kanalından ceketinizi ve botlarınızı aldık. Silahlarınızı bırakmanız ve kendinizi göstermeniz için bir dakikanız var." Uzun bir duraklama. "Yoksa köpekleri salacağız."

Köşeye sıkışmış, duvara dayanmış bir halde, Nazad ve diğerlerinin görevlerini tamamlayabilmeleri ve Al Ayla'yı, Aileyi, büyük Şeytan'a karşı savaşın en önüne koyabilmeleri için pes etmeyi, teslim olmayı düşündü. Kutsanmış deneyimi paylaşamayabilirdi ama bu harika şeyleri duymak için yaşayacaktı. Tanrı'nın yeryüzündeki iradesine sevinmek için yaşayacaktı.

Ya da Nazad'a daha fazla zaman kazandırabilirdi. Henüz transferin tamamlandığını söylemek için onu aramamış ya da mesaj atmamıştı. Ve hâlâ kar yağıyordu, değil mi? Kar yağıyordu. Onun görevi, onun yükümlülüğü, genel görev-di.

Hala kendini dingilden aşağı kaydır-dı, dört yaşında olduğu ve köpeklerin onu öldürmeye çalıştığı o güne bir kez daha dönmeye zorladı. Zihninde, saldırının kasetini geri sardı, küçük kız halini yavru keçinin ölümünü izlerken buldu ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir adaletsizlik ve öfkenin kaynamaya başladığını hissetti.

Eğer köpekleri gönderirlerse, diye düşündü, o zaman köpekler ölecek.

"ROBBY? KANALIN YANINDA MISIN?"

Nazad telaşla demiryolu işçisinin etrafındaki karı kazdı.

"Robby?"

"Kardeşim?"

Tunuslu arkasına baktı ve cesedi görünce gözleri fal taşı gibi açılan diğer üç Aile üyesini gördü. "Şimdi olmaz," diye bağırdı, karda bir şey hissederek.

Bir anten!

Tunuslu elini kaldırdı, telsizi dudaklarına götürdü, Ver tuşuna bastı, öksürdü, burnunu çekti ve şöyle dedi: "Lanet olası telsizi karda düşürdüm ve sanırım soğuk algınlığına yakalandım. Geri gel."

"Lokomotif kabininde Nyquil ve başka şeyler var. Raylarda mı var?"

"Endişelenecek şey yok," dedi Nazad.

"O zaman bu tarafa doğru gitmeye başlasanız iyi olur," dedi Tony. "Union Station bir noktada buradan ilerleyebileceğimizi söylüyor."

"olduğunu söylüyorlar?"

"Karakolda bir kaçık var ama peşine köpek takıyorlar."

Köpekler mi? Nazad, Hala'ya parladı, Allah'a ona merhamet etmesi için yalvardı ve sonra cevap verdi, "Hemen geliyorum. Bu karda ne kadar hızlı gidebilirim."

Tunuslu telsizi ceketinin içine soktu ve üç adama baktı. Biri, "Her şey minibüste kardeşim. İyi miyiz?"

Nazad bunu düşündü, başını salladı, önce diğer iki adamı sonra da cesedi işaret etti. "Bunu rayların öbür tarafındaki kara gömün, eridiğinde otoyoldan görünmeyeceği bir yere."

Tekrar üçüncü adama baktı. "Sen benimle gel, Aman." "Nereye gidiyoruz kardeşim?" Aman kafası karışmış bir halde sordu.

Nazad, "Arkadaşını aramaya gelmeden önce treni kullanan Tony'yi görmek için" dedi.

SAATIMIN SANİYE İBRESİ ON İKİYİ GEÇTİ. A DAKİKA GEÇTİ.

"Onun çağrısı," dedim ve sonra Mahoney'e başımla işaret ettim, o da telsiziyle konuşarak uzak batı ucundaki köpek ekibine kızın kokusunu almalarını emretti.

Arka platformun ortasında, Crescent treninin lokomotifine dönük pozisyonumdan, Jasper'ın beyaz olduğu kadar koyu renkli bir rottweiler'ın tasmayla posta yükleme iskelesinden gördüm. Bakıcısı, Hala'nın havalandırma kanalında bıraktığı ceketini ve botlarını koklamasına izin verdi.

FBI HRT personeli üçer üçer kuşatılan köpek kuzeybatıya doğru başladı ve hızla gözden kayboldu. Jasper'ın başını okşayan Memur Carstensen'e baktım.

"Kokuyu aldığında anlayacak mıyız?" Ben sordum.

Cevap vermeye fırsat bulamadan heyecanlı bir uluma yükseldi ve ardından böğürmeye başladı.

Carstensen, "Pablo iyi bir köpek," dedi.

Beni terminalin genel seslendirme sistemine bağlayan mikrofonu elime aldım ve "Onu duyabiliyor musun Hala? Adı Pablo. alıyor. Onu henüz göremiyorsun ama o köpeğin ağzı sulanıyor, seni takip etme fikriyle çıldırıyor. Diğerleri de öyle. Yanımda Jasper adında canavar bir köpek var. O da seninle tanışmak için can atıyor."

Mahoney eğlenerek bana baktı. "Bu hoşuna gidiyor Alex."

Omuz silkтім. "Hep söylersin, bir şey yapacaksan doğru yap diye." "Şimdi mi?" Carstensen söyledi.

"sonra seni takip edeceğiz," diye cevap verdim.

K-9 memuru iz süren köpeğin havlamasını dinledi ve ardından hayvan partnerine anlamadığım bir emir verdi. Ama Jasper kesinlikle anladı. Eğer köpek bir futbolcu olsaydı, ayak parmaklarının ucunda, tetikte, heyecanlı, her yöne koşmaya hazır bir güvenlik görevlisi olurdu. Jasper'ın kulakları dimdikti, mini uydu antenleri gibi dönüyordu. Başını kaldırıp indirdi, durdu, titredi ve sonra tasmaya karşı koyup havladı.

Carstensen, "Bir şeyler duyuyor," dedi.

"Gitmesine izin verecek misin?"

"Bubi tuzakları olabileceğini söylememiş miydin?" Başımı salladım.

Jasper'ın tasmaını iki eliyle kavrayarak, "O zaman bir görüntü elde edene kadar onu tutacağım," dedi. Köpeğin kaçmak istediğı belliydi. Carstensen'in köpeğı buna izin vermeyecek kadar çok sevdiği de anlaşılıyordu. Onu takip ederek F peronuna doğru ilerledik, Crescent solumuzdaydı. Amtrak, köpeklerin her vagonu koklayarak kontrol edebilmesi için terminaldeki tüm trenlerin kapılarını açmıştı.

Dört ya da beş vagon ilerledikten sonra Jasper durdu ve terminaldeki diğer iki köpeğin havlama sesini dinledi. Sonra altıncı vagonun çıkışına doğru burnunu soktu ve daha hızlı bir tempoyla ilerlemeye başladı, sanki önemsiz olduğunu bildiğı şeyleri görmezden geliyor, kendi müziğıyle hareket ediyordu.

Bu mantıklı mı bilmiyorum ama Jasper kendinden o kadar emin görünüyordu ki Hala Al Dossari'nin zapt edildiğinden, kelepçelendiğinden ve İskenderiye'de nehrin karşısındaki federal hapishaneye doğru yola çıktığından emindim.

Ne düşünüyordum ki ben?

OMAR NAZAD, SİLAHLARIN ARASINDAKİ BOŞLUKTA KOLAYCA HAREKET ETTİ

YÜK VE tünel duvarı, botlarının altındaki kaba çakılların kuru çıtırtısını dinliyordu, kardan çok farklıydı. Aman'ın ayak seslerinin yumuşak yankıları trenin diğer tarafından ona doğru geliyordu. Aman yumuşak kırmızı renkte parlayan bir far takıyordu, sadece önünü görmesine yetiyordu ama dikkat çekecek kadar güçlü değildi.

Ancak Tunuslu, Robby'nin el fenerini taşıyor ve ölü demiryolu işçisinin şapkasını ve paltosunu giyyordu. Dikkat çekmek istiyordu. Lokomotif kabinindeki makinist olduğunu düşündüğü Tony'nin kendisine ve ne kadar rahat görüldüğüne odaklanmasını istiyordu.

Nazad'ın bu konuda başka seçeneği yoktu. Orijinal plan treni olduğu gibi bırakmayı ve makinistlerin yükün kaçırılıp değiştirildiğinden haberi olmadan kuzeye doğru ilerlemesine izin vermeyi öngörüyordu. Ama ölen demiryolu işçisi her şeyi değiştirmişti. Doğaçlama yapmaları, yük treninin kuzeye devam ettiğinden emin olmaları gerekiyordu.

Aman'la birlikte tünelde ilerliyor, arabaların arasından geçerken birbirlerine uyum sağlıyorlardı. Sonunda Nazad kabinden fırlayan ışık halesini gördü. Hiç tereddüt etmeden doğruca merdivene gitti ve gürültüyle lokomotifin yan tarafından kapının yanındaki dar çelik platforma tırmanmaya başladı. Kapının üstünde ve solunda metal bir koruyucu muhafaza içinde yumuşak bir ışık parlıyordu.

Ölen demiryolu işçisinin cebinde bir anahtar kartı vardı ve Nazad onu Aman'a vermişti. Aptal Türk'ün sessizce tırmanıyor olması için dua etti. Pencerenin altında kalarak vagon kapısının sol tarafına geçti. Nazad yukarı uzandı, ampulü kararttı ve sonra kapıyı çaldı.

"Tanrı aşkına anahtarını kullan Robby," bağırdı bir ses. "Burada bize biraz bayram içkisi dolduruyorum."

Tunuslu parmak eklemlerini tekrar cama vurdu.

"Tanrı aşkına Robby, seni seviyorum ama bazen embesil gibi davranıyorsun."

Bir gıcırta sesi duydu ve beyaz gömlekli, Noel yeşili jartiyerli ve Noel Baba şapkalı turta suratlı bir adam kapının penceresinde belirmeden önce bir gölge gördüğünü sandı. Elinde bir kahve fincanı ve bir beşlik vardı.

Johnnie Walker, bir düğmeyi çevirmeden ya da bir tuşa basmadan önce şaşkınlıkla dışarı baktı.

Kapı bir iç çekişle geri kaydı. Nazad Maglite'ı açtı ve silahla birlikte kapıya doğru çevirdi, namlunun diğer ucunda Tony'yi bulmayı bekliyordu. Ama bir sonraki anda mühendisin geri çekilip sağa döndüğünü fark etti.

Tunuslu ayrıca kabinde, modern bir jet uçağının gösterge paneline benzeyen bir şeyin önünde oturan ikinci bir adam olduğunu gördü. İçgüdüler devreye girdi. Nazad tabancayı Tony'ye doğru çevirmeye başladı, "Yere yat-" diye bağırdı.

Ama mühendis onun için çok hızlıydı. Tony bileğinin bir hareketiyle Nazad'ın yüzüne kaynar kahve fırlattı.

Bir gözü kör olan Tunuslu çılgılık attı ve silahını düşürdü. Acı dayanılmazdı, karnına yediği dizden ve sırtına darbeden çok daha kötüydü. Tony'nin şöyle dediğini duydu: "Birliği ara, Pete. Onlara burada kendi kaçığımızın olduğunu söyle. Ve bir adamımız kayıp."

Bir vınlama. "Silahını bırak, yoksa beynini !" Aman bağırdı.

Nazad bir silahın yere düştüğünü duydu. Başını kaldırdı, sağlam gözüyle etrafına bakındı. Aman kapı aralığında durmuş, tepeden tırnağa titriyor, tabancasını bir demiryolu işçisinden diğerine sallayarak, "Ve kimse kimseyi aramasın!" diye bağıırıyordu.

HILALDEKİ SON ARABANIN ALTINDA, HALA DINLEDİ

KÖPEKLERİN BAYILTISINA. Cross'un onun tek zayıf noktasını ne kadar çabuk tespit edip saldırdığını düşündü. Ona doğru gelen farklı havlamaları duydu; sanki onu üçgen içine alıyorlardı. Zihninde onların peşinden geldiği, derisini parçaladığı görüntüler canlandı ve tamamen paniğe kapıldı, merhamet ve kurtuluş için Tanrı'ya yakardı ama hiçbirini bulamadı.

Çocuklar.

Hala, Tarık'ın sesinin yine kendisine seslendiğini duyduğuna yemin etti.

Onlar için savaşmalısın Hala.

Tarık'ın sesiydi. Ölü kocası mezarın onunla konuşuyordu. *Çocuklarımız için savaş, Hala.*

Uyuşturulmuş ve dehşete düşmüş zihninde oğlunun ve kızının görüntüsü canlandı. Çocuklarının köpekler tarafından tehdit edildiğini gördü. Hala bir anda tüm korkunun ve acının içinden çekilip hissetti; sanki ruhu bir şekilde bedenine geri girmiş gibi titriyor, gözlerini kırptırıyordu.

Köpeklerin havlaması artık daha yakındı. Özgürlüğe giden tek yol dümdüz ilerlemek, terminalin kuzey ucuna ve Ivy City Yard'a doğru gitmekti. Ama açıkta kalacağını ve muhtemelen orada da köpeklerle ve silah sesleriyle karşılaşacağını biliyordu. Bu yalnız bir şehidin intiharı olacaktı.

Hala bunun kaderi olmasına izin vermeyecekti. Eğer ölecekse, Tanrı düşmanlarının da onunla birlikte ölmesini istiyordu. Kutsal bir savaşçının ölümü buydu. İsteddiği son buydu.

Köpekleri görmezden gelen Hala, vagonun altından sürünerek çıktı, sırtını yasladı, bir el bombasını mavi tulumunun açık üst kısmına soktu ve kalan ikisinin pimlerini çekti. Batıya doğru ilerleyen farları gördü. İz sürücüler neredeyse peşindeydi. Sağ omzunun üzerinden bir havlama sesi duydu, en fazla elli, altmış metre arkasındaydı.

Hala iki el bombasını el altından, biri sola, biri sağa, her ikisi de bulunduğu yere doksan derecelik açı yapacak şekilde, rottweiler'a ve yükseltilmiş yükleme platformuna doğru fırlattı. Yüzünü tren vagonunun arkasına dayayıp tabancayı ve kalan el bombasını çıkaran Hala, kendini dışarıda hissetti,

ruhu, artık bedeninin kabuğuna bağlı değil, cennetin intikam aracı.

Bombalar bir saniye arayla patladı, etrafa toz ve moloz saçtı, havada yakıcı bir koku bıraktı ve o kadar sağır edici bir ses çıkardı ki Hala bir an için ilk bombanın patlamasından hemen önce gelen köpek havlamasının yankısından başka bir şey duymadı.

Köpek onun solundaydı. Beklediğinden daha yakındı. Neredeyse geliyordu.

Dövüş, Hala.

Kendisini sopayla köpeklerin peşinden giden o küçük kız olarak gördü, tüm sahneyi sanki etrafındaki ekranlarda oynuyormuş gibi gördü.

Hala aniden kendini sola, yükleme platformuna ve dizlerinin üzerine attı, tabanca sol elinde, el bombası sağ elindeydi.

st başı toz içinde olan bir kadın polis memuru, yan tarafında giderek büyüyen kırmızı bir leke olan, sızlanan beyaz bir Alman kurdunun yanına diz çöktü. Hala'nın içgüdüsü polisi ve köpeği vurmak ve el bombasını çok düşmanın canını almak için saklamaktı. Ama sonra kadın polisin ve köpeğin arkasında, tozun içinde çömelmiş iri bir fiğr gördü.

Alex Cross ona bir tabanca doğrultmuştu.

"Bırak onu Hala!" diye kükredi.

"Yakala Cross," dedi Hala ve el bombasını ona doğru fırlattı.

EL BOMBASININ HALA'NIN ELINDEN ÇIKTIĞINI GÖRDÜM.

UÇTAN UCA, EMNİYET kolu çevrildi ve benimle ilgili her şey bitmiş gibiydi.

Hayatım gözümün önünden geçmedi. Bree'yi, çocukları, ninemi, arkadaşlarımı ya da Rabbimi ve Kurtarıcımı görmedim. Sadece el bombası ve bana doğru takla atarak gelen her şeyin sonu vardı.

Vücudumun o anda neden böyle davrandığını asla bilemeyeceğim. Hiçbir düşünce yoktu, belirli bir şekilde hareket etmem için bana bağırان bir ses yoktu. Tek açıklamam, bilinçaltımın çevremden aşırı haberdar olduğu ve bilinçli benliğimin görmediği şeyleri gördüğüdür. Kontrolü ele aldı ve bana sadece bir kez, Sampson'ın birkaç yıl önce Atlantic City'de beni sürüklediği bir jai alai oyununda gördüğüm bir harekete yakın bir şey yaptırdı.

Her şey ağır çekimde olmuş gibiydi; el bombasını kırılğan bir yumurtayı yakalar gibi sağ elimle tutuşum, ayaklarımın sertçe sola dönmesi, bacaklarımın çözülerek vücudumun üst kısmını Hala'dan, Memur Carstensen'den ve yaralı köpekten uzağa fırlatışım. Sağ kolum ters döndü. Parmaklarım serbest kaldı. El bombası tren vagonunun açık kapısına doğru on beş metre uçtu. Kendimi beton platformun üzerine attım, kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Patlama Crescent'in her iki tarafındaki pencereleri havaya uçurmadan önce bir silah sesi duydum, ses neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Cam parçalarının kafa derimi ve ellerimi kestiğini hissettim ama patlamanın şiddetinden kurtulduğumu biliyordum. Vücudumdaki adrenalin tekrar yükselmeden önce orada bir vuruştan fazla yatmadım ve beylik tabancam önde, yüzümden ve kaygan ellerimden damlayan küçük kan akışlarını görmezden gelerek kendimi oturma pozisyonuna getirdim.

Hala gitmişti.

Memur Carstensen sağ omzundan vurulmuş halde kanlar içinde yatıyordu. Sersemlemiş bir halde bana baktı, Jasper'ı tuttuğu yerden bıraktı ve konuşmaya çalışırken sol eliyle zayıf bir işaret yaptı. Duyamadım ama anladım. Hala platformdan geriye doğru yuvarlanmıştı, aynı şekilde yuvarlanmıştı.

Jasper bakıcısının gömleğindeki kanı kokladı, tüyleri diken diken olarak ayağa kalktı ve Carstensen'den uzaklaşmak için hamle yaptı. Yaralı köpek iki adım attıktan sonra yükleme platformundan aşağı atladı.

Ses bana geri dönmeye başladı, donuk bir uğultu, sonra çınlama ve ardından bir başka silah sesinin gümbürtüsü, korkunç derecede yakın. Jasper'ın acı içinde bağırma sesini, o güne kadar duyduğum en dehşet verici çığlıklar izledi.

Tüm bunlar beni ayağa kaldırdı. Yükleme platformunun ucundan atladım, silahımı çekmiştim, iz süren köpeği ve HRT operatörlerini bize doğru hızla ilerlerken gördüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Maglite ışığını vagonun altına tutarak çığlıkların kaynağını aradım. Jasper yine vurulmuştu, bu sefer arka bacağından. Kırık kemiği ve yırtık siniri görebiliyordum.

Ama Hala'yı sağ tarafına sıkıştırmıştı ve Hala Arapça çığlıklar atıyordu. Jasper sol pazılarını derinlemesine ısırmış ve sanki kolunu yuvasından koparmaya çalışıyormuş gibi onu .

OMAR NAZAD ANTİBİYOTİK KREM VE BANDAJ BULDU

Yük treninin ilk yardım çantası. Ve Hala'nın herkesin yanında taşıması için ısrar ettiği haplardan birkaç tane yemişti, böylece yüzü ve kör olan gözü daha az zonkluyordu.

Aslında Tunuslu, makinistin üzerine oturup adamın sırtını ve omuzlarını kabinin zeminine sabitlerken, bir kez daha her şeyin tepesinde olduğunu, Allah'ın işini yaptığını hissediyordu. Aman da yerdeydi, Tony'nin başını dizlerinin arasına almış ve silahını makinistin şakağına dayamıştı.

Tunuslu yerden bir fincan kahve aldı. Taze ve kaynar sıcaktı; kabinin arkasındaki mikrodalga fırından yeni çıkarmıştı. Sağ eliyle tuttu, mühendisin dehşete düşmüş yüzüne doğru uzanırken sıcak ve bulanık hissediyordu.

"Hayır! Ne yapıyorsun?" Tony bağırdı.

Nazad gülümsedi. "Eski Ahit'teki o söz neydi? Göze göz mü?"

"Hayır! Lütfen!" Tunuslu sağ göz kapağını kaldırırken Tony çığlık attı.

Nazad, "Ya bu ya da ölüm, kafır," dedi ve kaynar suyu Tony'nin üzerine döktü.

sıcak kahveyi mühendisin gözüne döktü, Tony delirip Tanrı'ya ve annesine yalvarıp çığlıklar atarken gözünün önce griye, sonra da süte dönüştüğünü gördü.

Tunuslu artık tek gözünün görmemesi konusunda kendini daha iyi hissediyordu ve makinistin üzerinden kalktı. Tony yuvarlandı, elleriyle yaralı gözünü kapattı.

Şok içinde olanları izleyen diğer mühendis Pete, "Hastaneye gitmesi gerek," dedi. "Senin de öyle."

"Sadece Tanrı'nın ihtiyacım var," diye hırladı Nazad. "Yolculuğunuz bittiğinde onu hastaneye götürün."

"Ne?" Pete söyledi.

Tunuslu, "Gideceğiniz yer neresi?" diye sordu.

"New Jersey. Hudson'ın batı yakasındaki yük sahası."

"Oraya vardığında arkadaşını hastaneye götürebilirsin," dedi Nazad ve sonra Aman'a baktı.

Arapça olarak, "Bu senin kaderin kardeşim. New Jersey'e ulaşana kadar trende kalacak ve sonra kaçacaksınız. Syracuse'a git.

ev."

Üzülen Türk, "Ama plan bu değil. Darbenin vurulduğunu görmek için orada olmayacağım."

"Ve vurulan darbeyi görmek için bir gözümü kaybediyorum," diye tersledi Nazad. "Bunlar Tanrı'nın iradesi kardeşim. Tanrı'nın iradesi."

Üçüncü Kitap

HIZLI BIR TRENLE AYRILMAK

MEMUR CARSTENSEN VE JASPER'I ACELEYLE DIŞARI ÇIKARDILAR.

Union İstasyonu terminalinden **sedyelerle**. Hala Al Dossari'yi de o Noel gecesi bir sedyeyle Yüzbaşı Johnson'ın ofisine götürdüler. Plastik bağlarla el ve ayak bilekleri bağlanmıştı. Kayışlar onu düz bir şekilde tahtaya sabitledi. Federallerin onu nakletmesi için yollar açılana kadar Johnson'ın ofisinde tutulacaktı.

Sağlık görevlileri kesiklerimi temizlemeye çalışırken evi aradım. Bree açtı.

"Selam," dedim. "Bitti. Ben iyiyim. Birkaç çentik var ama iyi. Şey, bir sürü çentikler var ama yine de iyi."

Karımın hafifçe nefes verdiğini duydum. "Bu bütün gün duyduğum en iyi haber Alex. Ne zaman evde olacaksın?"

"Gece yarısından önce," diye söz verdim. "Şimdi halletmem gereken birkaç şey var." "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Tam açıklama," dedim. "Yemekte bana bahsettiğin hediye açtıktan sonra."

"Hmm," dedi biraz şüpheyle. "Bir süpermen değilsen, bu gece böyle bir şeyi açmaya hazır olacağını ya da açabileceğini sanmıyorum."

"Her zaman yarın vardır."

"Şimdi de Boxing Day'i mi kutluyoruz?"

"O da var. Noel'in on iki günü var, biliyorsun."

Güldü ve "Seni seviyorum" dedi.

"Ben de seni seviyorum. Sen farkına bile varmadan, yatakta senin yanında horluyor olacağım." "Mükemmel," dedi ve telefonu kapattı.

Sonunda, acil yardım görevlileri kesiklerimi temizlemeyi ve bandajlamayı bitirdi. Yaralarımın bir doktor tarafından kontrol edilmesi için hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Onun yerine Yüzbaşı Johnson'ın ofisine gittim. Hala muhtemelen hala oradaydı, ama yakında yollar onun nakledilmesi için yeterince iyi olacaktı; İskenderiye gözaltı merkezine götürülecek ve federal mahkemedeki duruşmasına kadar orada tutulacaktı.

Ben onu koruyan FBI ajanına ulaşmadan ofis kapısı açıldı. Mahoney odadan çıktı, yüzü kızarmıştı. "Bir şey söylemeyecek.

İngilizce, Alex, ve tüm durumu gülünç buluyor gibi görünüyor. Bu doğru değil. Böyle birinin aklı başında değildir."

"Bence bu konuda hiç şüphe yok," dedim.

"Öyle mi?" Mahoney dedi ki. "Onun doğru düşünmesini sağlayabilecek bir fikrim var. Gidip bazı önemli insanları uyandırmalıyım."

"Bu arada onunla konuşmayı denesem sorun olur mu?"

"Beş dakika içinde transfere başlayacaklar," dedi Mahoney, dikkati dağılmış bir halde. "Ama tabii, devam et, keyfine bak Alex."

"KUZEYE GIDEN CSX NAVLUN, O TÜNELİ AÇMALIYIZ.

TEMİZLENDİ, YANİ ilk siz çıkacaksınız," dedi Union İstasyonu telsiz memuru, sesi lokomotifin ön paneline yerleştirilmiş hoparlörden geliyordu. "Beş dakika içinde yola çıkabilirsiniz."

Aman tabancasının namlusunu mühendis Pete'in şakağına dayadı. Pete titreyen eliyle el mikrofonunu çalıştırdı ve "Minnettarım. Yukarıda herkes güvende mi?"

"Köpekleri onun üzerine saldılar; sürtüğü yakaladılar." "Tanrı'ya şükür," dedi Pete.

Ömer Nazad da Pete'in gözüne kaynar kahve dökmek istedi ama kendini tuttu. Hala için artık planı uygulamaktan, büyük darbeyi kendisi yapmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Ben gidiyorum o zaman," dedi Aman'ın sırtını sıvazlayarak. "Tanrı'nın yanına git kardeşim."

"Ve sen, kardeşim," dedi Aman.

Tunuslu, ağlayan gözlerini köşede oturmuş acıdan inleyen diğer mühendise çevirme zahmetine katlanmadı.

Tünelden gelen soğuk rüzgâr Nazad'ın yanıklara yeni bir ateş gibi çarpıyordu ama bandaj gözüne çarpmasını engelliyordu. Dizel motorlar egzoz bacalarından siyah dumanlar çıkarırken Nazad kabinden indi. Lokomotif gürlemeye başladı.

Nazad yere uzandı, bir ağrı daha yedi ve Maglite'ı yaktı. Yük treni inleyerek hareket etmeye başladığında, Tunuslu ters yönde, tünel ağzına doğru koşmaya başladı ve adamlarıyla birlikte Hala Al Dossari adına yakında tüm Amerikalılara verecekleri hediyekeyi keyifle düşündü.

YÜZBAŞI JOHNSON'IN OFISINE GIRDIM, İKİ FBI AJANI GÖRDÜM.

Tanımadığım ajanlar Dr. Al Dossari'nin sedyesinin iki yanında, terminale ve raylara bakan bir pencerenin yanında duruyordu. Hala bana baktı, küçümseme ve ilginin bir karışımını hissediyor gibiydi. İnançları ve eylemleri benim için neredeyse anlaşılmaz olan, solgunluğun ötesinde yaşayan bu kadınla yüzleşirken, ben de onun hakkında hemen hemen aynı şeyi hissettim.

"Bir doktora ihtiyacım var Cross," dedi. "Sen bir doktorsun," diye cevap verdim.

"Duymadın mı? İnsan kendi kendini iyileştiremez."

"Bunu duymuştum. Anlamadığım şey bir doktorun nasıl terörist olduğu."

"Ama bir doktorun nasıl asker olduğunu anlarsınız?"

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden, raylar üzerindeki tren tekerleklerinin artık tanıdık gelen sesini duydum ve bir yük treninin istasyonun doğu ucundaki bir tünelden çıkıp Ivy City Yard'a ve kuzeye doğru izledim. Acımasız bir teröristle konuşuyor olmama rağmen, Union İstasyonu'na bir dereceye kadar normalliğin geri döndüğünü düşünmeden

"Bütün bunlar da ?" Pencereden dışarıyı işaret ederek sordum. "Yani, anlık bir şey miydi? Yoksa daha büyük bir şeyin parçası mıydı?"

Beni inceledi ve gözlerinin cam gibi olduğunu ve göz bebeklerinin nokta gibi olduğunu fark ettim.

"Anlık bir şeydi. Buralardaydım, inanmadığım bir tatilde canım sıkıldı ve dışarı çıkıp karda oynamaya karar verdim."

Ajanlardan biri kulaklığına bastırdı ve ardından "İçeri alın." dedi.

Dört ABD'li polis memuru ofise gelerek gerekli evrakları imzaladı ve Hala'yı gözaltına aldı.

"Hoşça kal Cross," dedi onu dışarı çıkarırlarken. "Umarım tekrar görüşürüz."

"Muhtemelen er ya da geç," dedim ve gidişini izledim.

Dizel motorların çalıştığını duydum, pencereden dışarı baktım ve Hilal'in aydınlandığını gördüm.

"Dr. Cross?"

Yüzbaşı Johnson'bulmak için döndüm, pencerenin yanına gelmişti.

Ben. "Sana teŖekkür etmek istedim. Senin cesaretin olmadan-" "Seninki de dahil olmak üzere pek çok insanın cesareti olmadan."

"Evet, sanırım," dedi, terminali ve trenleri işaret ederken gözleri yaşarıyordu. "Ama ya buraya büyük bir Ŗey baŖardıysa? Ya patlasaydı?"

Yük treninin son vagonu gözden kaybolurken, "Bu tür Ŗeyleri ancak tahmin edebiliriz, Kaptan," dedim. "Ama Ŗimdilik Noel devam ediyor."

EĞER DAHA HIZLI HAREKET ETSEYDİM, HALA AL DOSSARI VE ONU TAKIP ETSEYDİM

Union İstasyonu'ndan silahlı muhafızlar çıksaydı, beni aileme götürecek bir taksi ya da devriye arabası bulsaydım, gece yarısından önce eve varabilirdim.

Ama Mahoney beni ana koridoru geçerken yakaladı. "Sana ihtiyacım var, Alex." "Hayır," dedim. "Uyumam gerek Ned. Ben bir zombiyim, kimseye faydam yok." Mahoney, "Sana bir B-on iki atışı ayarlayacağım," dedi.

"Belki bir de kafein ve sodyum benzoat."

"Ne?"

"Büro'dayken hiç ilaç almadınız mı?" "Hayır. Hiç almadım."

"Çok işe yarıyor," dedi Mahoney, sesi sanki on saat uyumuş gibi çıkıyordu. "Seninle ilgileneceğiz. İskenderiye'ye gidip Hala Al Dossari ile bir kez daha konuşacağız."

"Yakın zamanda konuşacağını sanmıyorum. Hücrede geçireceği zaman onu . Dinlenmem ve yarın öğleden sonra size katılmam için fazlasıyla yeterli bir süre."

"Söz hakkı yok Alex," diye yakındı Mahoney. "Küçük bir gösteri ayarladım, sanırım artık onu açacak bir şey."

"Tamam, o zaman git şovunu yap. Benim orada olmama gerek yok."

"Aslında sen . Çok ileri gidersek bunu bana sen söyleyeceksin."

OMAR NAZAD FENERİ KAPATTI VE ORTAYA ÇIKTI

TÜNELİN AĞZINDAN fırtınanın biraz hafıflediğini gördü; şimdi sadece birkaç rastgele pul vardı. Karın içine doğru yürüdü, gözü bandajın arkasından ağılıyordu, yanmış derisi donmuş pullarla her temasında seğiriyordu.

Üstündeki yükseltilmiş otoyolda daha fazla araba hareket ediyordu, bu da daha fazla cadde ve şeridin sürüldüğü anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi. Bu kutsanmış bir şeydi. Trafik arttıkça onlar da trafiğe karışacak ve-

Çölün çağrısı olan yumuşak bir ses duydu; gülümsedi ve hemen verdi. Son iki adamı, Saamad ve Mustapha, güney Cezayir'in engebeli ve kuru dağlarından gelen korkusuz Bedeviler, ne olursa olsun onu terk etmeyecek Tanrı savaşçılarıydı.

Tunuslu, tek gözüyle bile kıyıda duran silah arkadaşlarını fark etti ve karların arasından onlara doğru ilerledi.

"Sana ne oldu kardeşim?" Saamad sordu. "Aman nerede? Hala?"

"Allah gözümü aldı," diye cevap verdi Nazad, sesindeki hafif tonu duyarak. "Ama onu davamız için seve seve veririm. Hala yakalandı ama bundan yirmi altı gün sonra ortaya çıkaracağımız şey hakkında asla konuşmayacak. Aman da trende ve kaçmadan önce trenin buradan çok uzaklara gitmesini sağlayacak."

"*Allahu Ekber*," dedi Mustafa.

"Tanrı büyüktür," diye kabul etti Nazad. "Şimdi buradan gidelim kardeşlerim."

SABANLAR SON BİRKAÇ SAATTIR MEŞGULDÜ.

Ülkenin başkentinin birçok ana güzergahında yollar açıktı. Ancak araba yollarını yolları kapatan ve arabaları gömen devasa kar yığınları, bazı caddelerin garip şekilli iglolarla kaplı gibi görünmesine neden oldu.

Sağ kış yanağım B₁₂ iğnesinden dolayı ağrıyordu ama Mahoney'nin söz verdiği gibi, neredeyse kırk saat boyunca çok az uyumama rağmen kendimi uyanık hissediyordum. Mahoney, Güneydoğu Otoyolu'ndan 295'e çıkan ve On Birinci Cadde köprüsünden Virginia'ya giden bir sabanı takip ederek arabayı sürdü. Yavaş ilerliyorduk ama o gece bulabileceğimiz en iyi sürüş yüzeyine sahiptik.

"Neden bir daha onunla temas kurmaya çalışmadığını merak ediyorum," dedim. "Kimle?"

"Aradığı adam. Bu köprünün diğer ucuna yakın bir yerde olan adam."

"Bilmiyorum. Ama birkaç dakika içinde ona sorma şansınız olacak."

Hala sabanı takip ederek köprüden ayrıldık ve güneye doğru Shepherd Parkway, 495, Alexandria ve Hala Al Dossari'yi sorgulanmak ve mahkemeye çıkarılmayı beklemek üzere götürdükleri gözaltı merkezine doğru.

Saatimi kontrol ettim. Saat 10:30'u gösteriyordu. Dün gece bu saatlerde Georgetown'daki bir malikânenin önünde, bir psikopatın telefona cevap vermesini sağlamaya çalışıyordum. Şimdi de Mahoney'nin bir sosyopati sorgulamasını izlemeye gidiyordum. O anda mesleğimden bıktığımı hissettim, değişmenin, dengesiz insanlarla yüz yüze gelmeye tamamen bir son vermenin, iyi, akli başında insanları ve sadece iyi, akli başında insanları aramaya başlamanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Bu da Bree'yi düşünmeme ve arayıp olası gecikmemden haberdar etsem mi diye düşünmeme neden oldu. Ama ne anlamı vardı ki? Şimdiye kadar neredeyse bunu bekliyor olmalıydı. Sorun şuydu ki, hayatımdaki diğer kadınlar nihayet benim yokluğumu beklemeye başladıklarında, bunu kalıcı hale getirmeye devam etmişlerdi, Bree ile böyle bir şey olmayacağına kararlıyım.

"Bu kesinlikle şimdi olmak zorunda mı?" Esnerken sordum.

Mahoney başını salladı. O zamana kadar, bana ne yaptığını söylemeye istekli değildi.

Hala Al Dossari için ama şimdi, "Yorgun, kafası karışık, gözaltında, hayatının mahvolduğunu anlıyor ve ağrı kesicileri bırakıyor. Kan tahlillerine göre Oxy'ye benziyor."

Gözlerimi kısıtım. "Onun bir cihatçı ve keş olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Mahoney. "Ama yanında Oxy, antibiyotikler ve kas gevşeticiler de dahil olmak üzere bir sürü hap vardı."

"Sanki yaralanmayı bekliyormuş gibi."

Mahoney, "Ya da sadece hazırlıklı bir doktor olmaktı," dedi.

MINİBÜSÜN ARKA TEKERLEKLERİ KARDA DÖNEREK

Neredeyse anında buzla kaplanan DERİN VE DAHA DERİN çukurlar.

Ömer Nazad öfkeyle direksiyona vuruyordu; bu duygu, kör olan gözünün etrafında aniden başlayan ağrı ve seğirmelerle birleşip cinayete varan bir öfkeye dönüşmüştü. Son bir saattir dikkat çekmeden minibüsü serbest bırakmaya çalışıyorlardı. M Caddesi'ne seksen, belki de doksan metre kalmıştı. Gelirken bıraktıkları karla kaplı izleri görebiliyordunuz. Ama minibüs tünelden döndüğünden beri o yönde altı adımdan fazla ilerlememişti.

Saamad ve Mustapha bitkin düşmüşlerdi. Onlara Hala'nın verdiği haplardan biraz almalarını ve tekrar denemelerini söyledi. Ama bu bile yardımcı olmamıştı. Gerçekten yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Minibüsten atladı, aracı kapattı, arka tarafa doğru yürüdü ve "Yolumuzu kazıyoruz" dedi.

"Neyle?" Mustafa homurdandı. "Ellerimizle mi?"

"Burası bir inşaat alanı," dedi Saamad. "Kürekler bulduk!" "Kürekler mi?"

Nazad küçümseyerek söyledi. "Ben buldozer ya da beko umuyorum."

Tunuslu şantiyeyi dolaşıp John Deere kazıcı yükleyicilerin ve Cat D6K buldozerin kabinlerine bakmış ama anahtar . Ancak ikinci bekoloderden inerken Cezayirliler ellerinde aletlerle çıkageldi. Şantiyenin arka tarafındaki bir barakaya girmişler ve kürekler ile kazmalar bulmuşlardı.

Saat on ikiye çeyrek kala, özgürlüğe giden yetmiş metrelik yolu kazmaya başladılar.

ALEXANDRIA GÖZALTI MERKEZİ, İSKENDERUN'UN HEMEN BATISINDA YER ALMAKTADIR.

495 FREEWAY, ABD federal mahkemesine ve teröristlerin genellikle tutuklanmayı ya da yargılanmayı beklerken tutulduğu bu hapishaneyi izleyen Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği'nin yerel ofisine birkaç mil uzaklıkta.

ABD Marshals Service, şüpheli teröristleri gözaltında tutmak için Alexandria şerif ofisi ile anlaştı ve bunu inanılmaz derecede iyi yapıyorlar. Şimdiye kadar ziyaret ettiğim en temiz, en insancıl hapishanelerden .

Hala Al Dossari'yi ayak bileklerinden bir sandalyeye zincirlenmiş olarak, gerekli formika kaplı masanın ve arkasında bir gözlem kabini bulunan tek yönlü aynanın bir sorgu odasında bulduk. Bu kabinde oturan bir tercüman Hala'nın Arapça söylediği her şeyi tercüme ediyor ve taktığımız kulaklıklar aracılığıyla bize bildiriyordu. Hala temizlenmişti. Yaraları tedavi edilmişti. Kıyafetleri işlem için alınmıştı. Arkasında FEDERAL turuncu bir hapishane tulumu giymişti. Sol kolu askıdaydı.

Hala'nın ABD polisleri tarafından gözaltına alındığından beri kavgacı bir tavır sergilediği görülmektedir. Yaralarına rağmen doktorlarla ya da hapishane personeliyle işbirliği yapmayı reddetmiştir. Tıbbi muayene ve tedavi sırasında ve daha sonra girişinde yapılan vücut ve boşluk aramasında onu zorla kaldırmak ve hareket ettirmek zorunda kalmışlardı. Yemek ve su vermeyi reddetmiş ve Old Dominion'da savunma oyuncusu olarak görev yapmış iki şerif yardımcısı tarafından sorgu odasına taşınmak zorunda kalmıştı.

Mahoney'i görmezden geldi ve ne şaşkınlığı ne de korkuyu belli eden bir ifadeyle bana odaklandı.

"Yine karşılaştık Cross," dedi. "Bu kadar çabuk mu konuşmak istiyorsun? Bunu yapmanın benim için akıllıca olduğunu sanmıyorum. Avukatımı istiyorum."

Mahoney memnuniyetle, "Federal kamu avukatı yolda," dedi. "Ama biraz zaman alabilir. Kar fırtınası, biliyorsunuz."

"Zaten sana bir şey söylemiyorum. git, bütün gece burada kalalım."

Mahoney plastik bir gülümsemeyle, "Bunu ayarlayacağım," dedi ve bana yapacağını söylediği şeyi yaparak odadan çıktı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece oturdum ve onun beni izlemesini izledim. Hâlâ zordu.

Bu kadar zeki, eğitimli ve klasik güzelliğe sahip birinin bu kadar acımasız ve soğukkanlı olabileceğine inanmak benim için çok zordu.

Sessizlik, beklediğim gibi, sonunda onu sinirlendirdi. "Sen iyi polis misin?" "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, Dr. Al Dossari," dedim. "En azından adil olan."

"Adil," dedi sanki kelimeyi tükürür gibi. "Üzerimde köpekleri kullandın."

Omuz silktilim. "Köpeklerin seni korkuttuğunu biliyordum. Onu kullandım. Sen de aynı şeyi yapardın."

Bana ters ters baktı.

"Kocanı neden öldürdün?"

"Onu ben öldürmedim. Deli bir adamın emriyle kendini öldürdü." "Siz de kimi öldürdünüz?"

Hala hiçbir şey söylemedi.

"Dosyanız ilginç bir okuma yapıyor. Suudi Büyükelçiliği de sizinle ilgili elindeki her şeyi göndereceğine söz verdi."

"Yani?"

"Orada başka şeyler de bulacağım, kafanın içine girmenin yollarını."

Çenesi kalktı ve sanki o soylu bir aileden geliyormuş da ben bir köleymişim gibi burnunun ucuyla bana baktı. "Hayatının geri kalan her gününü beni inceleyerek geçersen de Cross, kim olduğumu anlamaya yaklaşamazsın."

"Bazı insanlar açıklanamaz," diye kabul ettim. "Ama siz değilsiniz, Doktor. Açıklanması kolay birisiniz. Bektan çocukluğunuz ya da sizi Aile'ye iten şey hakkında daha fazla bilgi olmasa bile, eninde sonunda fanatizminizle tanımlanacağınızı biliyorum. İnsanlar sizi böyle anlayacak ve böyle mahkum edecekler: deli bir doktor, kendi sapkın amaçları uğruna masum insanları zehirlemeye ve bombalamaya istekli bir terörist olarak."

HALA'NIN BANA VERDİĞİ GÜLÜMSEME TÜYLERİMİ DİKEN DİKEN ETTİ.

BOYNUMUN ARKASI ve neredeyse titrememe neden oluyordu. "Bununla yaşayabilirim," dedi. "Çünkü her hikâyenin iki tarafı olduğunu biliyorum. Ve sana söz Cross, senin inanan her Amerikalıya karşılık, benim anlattıklarımı kabul eden beş Müslüman : derin ve köklü bir inançla, Peygamberimin sözlerini yaşamaya ve kafirlere karşı kendi güç merkezlerinde silahlanmaya karar verdim. Ben deli miyim? Yoksa dahi mi? Dürüst olmak gerekirse, her iki yorum da umurumda değil."

Yapmadı. Yüz ifadesinden ve sesinin soğuk tonundan bunu açıkça görebiliyordum. Hala Al Dossari şimdiye kadar karşılaştığım en rahatsız edici suçlulardan biriydi, süper zekiydi ama ölüm kalım meseleleri söz konusu olduğunda neredeyse sürüngendi, bir insanı bir böcek kadar kolay öldürebilirdi, yeter ki bunu Tanrı adına yapmış olsun.

"Son on aydır neredeydin?" diye sordum. "Eski arkadaşlarımı ziyaret ediyordum," dedi. "Seni mi?"

Soruyu duymazdan geldim. "İzin verirseniz yardım "

Hala küçümseyerek güldü. "Benim için ne yapabilirsin Cross?"

"Işığı görmeni sağlayabilirim," diye cevap verdim.

"Ben zaten ışığı gördüm."

"Evet, güneşi görmemenin sizin için bu kadar zayıflatıcı olmasının nedeni de bu," dedim. "Güçlü güneş ışığı altında geçen bir hayata alışkınsınız, Dr. Al Dossari.

yerde güneş ışığı olmayacak ve sonunda serotonin etkileyecek ve hayatınızın geri kalanında kalacağınız bir umutsuzluğa düşeceksiniz."

Gözlerini kırıştıtarak ama ifadesiz bir şekilde bana baktı. "Yoksa?"

"Bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle," dedim. "Union İstasyonu'nda gerçekten ne yapıyordun?"

Hala başını eğdi, "Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor Cross? Allah için savaşıyordum. Bu kadar basit-"

Sorgu odasının kapısı açıldı. Mahoney elinde on yedi inç ekranlı bir dizüstü bilgisayarla döndü ve yanıma oturdu. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Biraz karşılıklı anlayış tesis ediyoruz," dedim.

"Başka bir deyişle, hayır," dedi Mahoney. "Üzgünüm Alex, ama burada sorgulamayı benim devralmam gerekiyor."

"Hepsi senin olsun," dedim ve gibi yaptım.

Mahoney elini koluma koydu, ben de sandalyeye geri yerleştim. Hala kendi koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Anladığım kadarıyla acı çekiyorsun?" Mahoney söyledi. Kadın başını salladı. "Öyleyim."

Ceketinin cebini karıştırdı ve bir yüzünde oc, diğer yüzünde 10 yazan iki küçük beyaz hap çıkardı. Onları masanın üzerine, kadının görebileceği ama ulaşamayacağı bir yere koydu.

HALA HAPLARA BAKTI VE BACAĞINI HİSSEDEBİLİYORDUM

Masanın diğer tarafına geçti. "Ne yani? Ben konuşayım diye tıbbi tedaviyi mi esirgiyorsun? Sanırım ACLU'nuz bunu duymak isteyecektir."

Mahoney gülümsedi. "Tedaviyi engellemekten kim söz etti?" Tabletleri onun önüne doğru kaydırıldı. "Biz burada çölden çıkmış bir nesil kabile vahşileri değiliz."

Hala ona kaşlarını çattı ama tabletlerden birini aldı. Plastik bir su şişesini masaya doğru ittim. Ağrı kesiciyi yuttu ama sonra "Bu haplar yüzünden konuşacağımı sanıyorsan beni tanıımıyorsun demektir" dedi.

"Hey," dedi Mahoney, kollarını açarak: Bay İyi Adam. "Sizi tanımak istiyoruz, Doktor. Savunmanızda neler söyleyeceğinizi duymak istiyoruz."

"Kendimi savunmak için hiçbir şey söylemiyorum. Avukatı bekleyeceğim."

FBI ajanı, sanki sigorta bilgilerini alan bir memur gibi, "Doğrulanabilir birkaç şeyi kontrol edelim," dedi. "Suudi Arabistan'da nerede yaşıyorsunuz?"

Hala cevap vermedi ama onu yakından izledi.

Mahoney tuş takımında bir şeyler yazdı, alt dudağını parmaklarının arasında yuvarladı, "Al Hariq mi? Hayır, doğduğun yer orası, tam orada, kum denizinin kenarında, değil mi?"

Adam ona baktı. "Korkunç güzellikte bir yer." dedi.

"Köpeklerden korkmaya başladığın yer mi?" dedim.

Bana ekşi bir şekilde gülümsedi. "Bunun geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hep oradaydı."

"Yine de zekisin," diye gözlemledi Mahoney, dikkatini ekrana geri vererek. "Bir yıl Kral Suud Üniversitesi'nde okuduktan sonra Suudi kraliyet ailesinin izniyle Penn'de dört yıl okudun. Etkileyici. Dubai'den tıp diploması. Çocuklar. Bir kariyer. Ve sonra ani bir radikalleşme. Ama Tanrı sizinle konuştuğunda böyle olur, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi, bana gözlerini devirdi.

"Şimdi," dedi Mahoney. "Suudi Arabistan'da nerede yaşıyorsunuz?"

"Ben Suudi Arabistan'da yaşamıyorum."

"Ve muhtemelen bir daha asla olmayacak," dedi FBI ajanı parlak bir sesle, hâlâ ekranına bakarak. "Sanırım sormak istediğim şey... ah, burada. Fahîq. Riyad'ın hemen dışında, Mekke yolu üzerinde."

Hala'yla konuştuğumuzdan beri ilk kez yüz ifadesinde endişeye benzer bir şey gördüm, sadece bir anlık bir şey ve sonra bir kez daha taş kesildi.

Mahoney'e baktım, kendinden o kadar emin görünüyordu *ki, Ned'in elinde ne var* diye düşündüm. *Fahîq'in nesi onu kırabilir?*

"ARTIK FAKİK'TE YAŞAMIYORUZ," DEDİ HALA. "BİZ ONU SATTIK EV YILLAR önce, biz buraya gelmeden çok önce-"

"Bir mülk devri söz konusuydu," diye kabul etti Mahoney. "Ama bu bir satış değil, Gabir Salmann'a bir hediye idi, sanırım o senin amcan, annen Shada'nın ağabeyi?"

Hala'nın içinde bir şeyler değişti. Soğukkanlılık gitmişti. FBI ajanını bir şahin gibi inceledi ve cevap vermedi.

"Elçiliğin kuryeyle gönderme nezaketinde bulunduğu Suudi kayıtları burada," dedi. "Görmek ister misiniz?"

Cevap yok.

"Duyduklarınızın aksine Doktor, Suudi kraliyet ailesi genel olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin hevesli müttefikleridir," diye devam etti Mahoney. "Neden mi? Tüm petrol onlarda olabilir ama tüm silahlar bizde ve kim bilir kaç kat daha fazla askerimiz var. Her halükarda Suudi kraliyet ailesi, kendi vatandaşlarından birinin yoldan çıkıp ülkenin en iyi müşterileri ve dostlarından bazılarını öldürmeye başlamasını utanç verici buluyor."

Durdu ve bana baktı, neredeyse neşeliydi. "Suudiler çok işbirlikçi." Mahoney elini kaldırdı, indirdi ve Hala'ya baktı. "Memlekette pek fazla siyasi özgürlük yok, değil mi?"

Hala hiçbir şey söylemedi.

"Suudi Arabistan'daki yargı sisteminde pek fazla esneklik yok, değil mi? Şeriat hukuku? Gizli polis?"

Mahoney öne doğru eğildi ve daha yüksek sesle konuşmaya başladı: "Medeni haklar ve insani muamele konusunda anayasal güvence yok. Suudi kraliyet ailesi kendi halkından ne isterse onu alıyor. Haksız mıyım, Dr. Al Dossari?"

"Ne olmuş yani?" Hala tersledi. "Ülkemde değilim ve hükümetinizin beni iade etme ihtimalinin sıfır olduğunu düşünüyorum."

Mahoney, "Anavatanınızda olmadığınızı ve yakın zamanda da olamayacağınızı kabul ediyorum," diye cevap verdi. Durakladı, bana baktı ve sonra ona "Ama çocukların orada" dedi.

Solunum düzeninde hemen bir değişiklik gördüm: Solunumları

daha sığ, daha hızlı oldu. Sandalyesinde doğruldu.

"İsimleri ne?" Mahoney sordu. "Oh, burada: Fahd, on yaşında ve Aamina, yedi yaşında. Yakışıklı çocuklar." Ona gülümsedi. "Onlarla en son ne zaman konuştunuz?"

Hala hiçbir şey söylemedi.

"On, on bir ay olmalı." Mahoney tekrar yazmaya başlarken bu cümleyi havada bıraktı. "Skype kullanıyor musunuz, Dr. Al Dossari?"

"Hayır."

"İnanılmaz bir şey," dedi Return'e basarak. "Dünyanın öbür ucundaki bir yerleşkenin içine bakabiliyorsunuz."

Bilgisayarı sol tarafına, hepimizin görebileceği yere kaydırđı.

Hala bir bakış attı ve Mahoney'e doğru hamle yaptı. Zincirler onu yakaladı ama o zincirlere karşı direndi ve tıslamadan önce ona tükürdü, "Allah seni bunun için cehennemde görecek. Avukatlarım da seninle mahkemede görüşecek."

MAHONEY ELİNİ KALDIRDI VE DEDİ Kİ, "BENİ ASLA GÖREMEYECEKSİN.

MAHKEMEDE çünkü tanık olmak üzere olduğunuz şeyle ilgili hiçbir kanıt olmayacak, Dr. Al Dossari. Ben de şansımı Allah'tan yana kullanmak zorunda kalacağım."

Tedirginliğim hızla dehşete dönüşürken ekranı inceledim: bir teras ve mor ve kırmızı anemonların geniş bir çimenlikte boy atıp sarktığı güzel bir bahçenin bir kısmı. Ön planda, üzerinde bir tabak hamur işi ve buz gibi bir sürahi su ya da belki de limonata olan bir masa vardı. Arka planda, bahçenin sağında beyaz badanalı yüksek bir duvar vardı. Elllerinde AK-47'ler tutan kapüşonlu iki adam, duvara yaslanmış üç ferforje sandalyenin yanında, kameraya doğru bakıyordu.

Geleneksel Arap kıyafetleri giymiş yaşlı bir kadın, kolları ve bacakları bağlı bir şekilde orta koltukta peçesiz oturuyordu. Ağzı bağlanmıştı ve taşlaşmış gibi görünüyordu. Solunda genç bir kız, sağında daha büyük bir oğlan oturuyordu, her biri sandalyeye bağlanmış ve ağızları da tıkanmıştı.

Hala bana ters ters baktı. "Adilden bahsediyorsun!" diye bağırdı. "Anneme bunu yapmasına izin mi verdin? Çocuklarıma?"

Mahoney'ye dönerek, "Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim. "Kes şunu Ned. Bunun bir parçası olmayacağım."

FBI ajanı "de durduramam," diye cevap verdi. "Bu bizim göz yumduğumuz bir şey değil. Aradığımız bir şey de değil."

"Yalancı!" Hala çığlık attı. "Bunu durdurabilirsin."

Mahoney başını salladı. "El Kaide'nin kendi adamlarını *Wall Street Journal* muhabirinin kafasını kesmekten alıkoyamayacağından daha fazla değil. Bunların Suudi gizli polisleri olduğuna inanmak için nedenlerim var. Emir aldıkları tek kişiler besin zincirinin çok daha yukarısında yer alan, akıl almaz güce sahip adamlar."

"Koridorda, şimdi, yoksa benim katılımımı unutabilirsin," dedim; ayağa kalktım ve kapıdan çıktım.

Mahoney beni takip etti.

"Bu çocuklara işkence mi yapılacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi eski dostum. "Bu benim olan bir şey değil."

"Bunu sen istedin!" Bağırdım. "Uyandıracağını söylemiştin

Tanrı aşkına, biri kalksın!"

Mahoney, "Görünüşe göre çoğu *çoktan* kalkmış," diye karşılık verdi. "Tam da iyi doktor Union İstasyonu'na girdiği sırada Suudi hükümeti onlarla temasa geçmiş. Suudiler bugün erken saatlerde Aile'nin iki üst düzey üyesinden gelen şifreli bir e-postayı ele geçirmişler. Şimdiye kadar sadece üç kelimeyi deşifre : *Dossari, tren ve gaz.*"

"ARABA GAZI' GIBI GAZ MI YOKSA SINIR GAZI' GIBI GAZ MI?"

"Ben de tam olarak bunu öğrenmek üzereyim Alex," dedi Mahoney soğuk bir sesle. "Suudiler bu yüzden orada küçük bir televizyon yayını yapmayı teklif ettiler."

"Ned, hala işkenceye göz yumamazsın-"

Mahoney sert bir şekilde, "Eğer Aile Amerika Birleşik Devletleri'nde bir tür gaz saldırısı planlıyorsa, bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Bu, vatandaşlarına aynı hakları vermeyen bir rejimden yardım kabul etmeyi de içeriyor mu? Evet. Bir Amerikalı'nın bile hayatını kurtarabilirsem bununla yaşayabilirim. Şimdi geri gelip bana yardım edebilirsin, böylece bu iş bir yere kadar gider ya da çekip gider ve yüzlerce, belki de binlerce insanın ölümünden kısmen sorumlu olma riskini alırsın."

"Bu saçmalık ve haksızlık," dedim.

"Bu gibi durumlarda, hayat saçmalık ve adaletsizdir!" Mahoney bağırdı ve sonra sesini alçalttı. "Sana ihtiyacım var Alex. Onu çözmeme yardım etmelisin ki planladığı şeyi durdurabilelim."

Başımı salladım. Burada doğru bir cevap yoktu; hiçbir pozisyon diğerinden daha asil değildi. Sevgili Kurtarıcımın doğumunun ertesi günü işkenceden yana mı yoksa toplu katliamdan yana mı olacaktım?

Ben karar veremedim sorgu odasından bir çılgılık duyduk. Mahoney benden uzaklaştı ve içeri girdi. Hala'nın "Hayır, lütfen!" diye bağırdığını duyunca tereddüt ettim.

Odaya girdiğimde kendimi zombi gibi hissediyordum, yorgunluktan aklım başımdan gitmişti ve gece bitmeden ruhumun kalıcı olarak lekelenmesinden korkuyordum. Ekranda neler olduğunu gördüğümde bu his daha da yoğunlaştı.

Kapüşonlu adamlar Hala'nın annesini olduğu yerde bırakmış, ağzını bağlamış ve duvara dayalı sandalyeye . Ancak çocukların sandalyelerini masaya yaklaştırmışlardı ve burada kameraya vahşi gözlerle bakıyorlardı.

Gizli polisler çocukların arkasında duruyordu. Biri, bağlantı kablolarına bağlanmış ağır hizmet tipi bir deniz aküsüne benzeyen bir şey taşıyordu. Siyah negatif kelepçenin ucu Hala'nın oğlunun oturduğu metal sandalyeye takılmıştı bile. İkinci adam kırmızı kısıpacı onun üzerinde tutuyordu.

Hala bana öfkeyle baktı. "Bunu yapamazsın! O bir çocuk!"

"Su kaynağını zehirlemeye çalıştığınızda burada, başkentte bir sürü çocuk vardı," dedim. "Ama bunun olmasına gerek yok, Doktor. Bize gaz saldırısından bahsedin, biz de çocuklarınızın ve annenizin hayatlarına siz olmadan devam etmelerine izin verelim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

adam kısaça oğlunun metal sandalyesinin arkasını zar zor sıyırdı. Çocuğun tüm vücudu sertçe sarsıldı ve çığlık atıp ağlamaya başladı.

"Fahd!" Hala bağırdı. "Cesur ol!"

Çocuk onu duymuş gibiydi ama bu onu daha da üzdü. Bacağı kırılmış bir hayvan gibi kıvranmaya ve sesler çıkarmaya başladı. Adamlardan biri çocuğun ağzını açtı ve çocuk Arapça çığlıklar atmaya başladı.

Çevirmen şöyle dedi: "'Anne! Anne, bunu bana neden yapıyorlar?'"

MIDEM EKŞİDİ VE DÖNDÜ. TÜM DÜZEN DUYGUSU

BEYNİM allak bullak olmuştu. Bu durumda oğlum Ali'yi düşündüm ve kusmak istedim.

Hala'nın kırılmasını bekledim. Bir hıçkırık. Bir gözyaşı. Herhangi bir şey. Arkasını döndü ve duvara baktı, çenesi sabitti.

Mahoney , bilgisayarın sessiz düğmesine bastı ve "Bize gazdan bahsedersen bu iş hemen bitebilir" dedi.

Hiçbir şey söylemedi.

"Kamerayı bize çevir," dedim. "Fahd bizi ve onu görsün."

Mahoney birkaç tuşa dokundu ve ekranın bir köşesinde sorgu odasının küçük bir görüntüsü belirdi. "Fahd?" "Fahd?" dedim. "Beni duyabiliyor musun? Anneni görebiliyor musun?"

Hala ekrana bakmamaya çalışıyordu. Çocuğun histeri nöbetleri yavaşlamıştı ama annesini görünce yeniden başladı. "Evin her yerindeler." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Erkekler ve kadınlar her yerde. Tuvaletlerde, kilerde ve hizmetçilerin odalarında."

Hala onunla soğuk bir şekilde konuştu. "İşte bu yüzden de her zaman hayattaki en önemli şeyin cesaret olduğunu öğrettim."

"Dinle Fahd," dedim. "Bazen cesaretin silahlarla, acıyla ya da kurşunlarla ilgisi yoktur. Bazen cesaret sadece doğru olanı yapmaktır. Ve şu anda doğru olan şey bize yardım etmektir, böylece biz de sana yardım edebiliriz. Lütfen annenden bize bilmemiz gerekenleri söylemesini iste ki herkesi güvende tutabilelim ve sonra oradaki insanlar evlerine dönebilsinler."

Başımı bana nefretle bakan Hala'ya doğru çevirdim. Adamlardan biri kızının ağzındaki bağı çözdü. Batarya ve kablolarla arkasına geçmişlerdi.

"Onlara ne istediklerini söyle anne," dedi Fahd. "Söyle onlara, yoksa Aamina'ya zarar verecekler."

Kız kıvranmaya başladı ve adamların ne yaptığını görmek için omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalıştı. Siyah kelepçeyi çoktan kızın arkasına takmışlardı.

Kırmızı kelepçenin ona katılmasına birkaç santim kalmıştı.

Hala oğluna, "Onlara sırlarımı söyleyemem... çünkü onlar kötü adamlar," dedi.

"Anne, lütfen yardım et, lütfen!" Aamina ağladı.

Kapüşonlu adam kırmızı kelepçeyi metal sandalyeye geçirdi ve kız kaskatı kesilip kameraya doğru eğildi, yüzündeki tüm kaslar gerildi, çığlık atmak istedi ama bunu kesinlikle yapamadı. Kardeşi onun için çığlık atıyordu, adamların ona geri döneceklerinden korkuyordu. Kelepçeyi sandalyeden çıkardıklarında ve kız histerik bir şekilde yere yığıldığında ağlamak istedim.

Ter Hala'nın hapishane tulumunun koltuk altlarını ıslatmıştı. Üst dudağında da ter oluşmaya başlamıştı. Ama bunun dışında hiçbir şey belli etmeyen o savaşı ifadesine geri dönmüştü.

"Anne?" Fahd söyledi. Hıçkırdı. "Lütfen bize yardım edin." "Onlara yardım edin, Doktor," dedi Mahoney.

Kukuletalı adamlar oğlunun arkasına geçtiler, oğlunun boynunu çevirip inlemeye başladılar ve negatif hattı sandalyesine ikinci kez bağlarken onu esir alanlara durmaları için yalvardılar.

Çocuk kaybolmuş ve şaşkın bir halde kameraya baktı ve Arapça aynı kelimeleri tekrar tekrar . Eğer yumruk olsalardı, nakavt olurlardı. Hala'nın yüz ifadesindeki şok tam ve yıkıcıydı. Fahd aynı kelimeleri tekrarlayıp durdukça Hala sandalyesinde büzülmeye, ağzını açmaya ama konuşamamaya başladı.

Kulaklığındaki tercüman tercüme etti. "'Anne? Neden bizi sevmiyorsun?'"

HALA'NIN YANAĞI SANKI ORASI KESILMIŞ GIBI TITREDİ.

SONRA soğukkanlılığı buruştu ve bir nehir kıyısındaki toprak gibi kayıp gitti.

Hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladı, Arapça "Annen seni seviyor! Annem ikinizi de dünyadaki her şeyden daha çok seviyor."

"Hayır," dedi kızı ve tekrar ağlamaya başladı. ". "Aamina! Lütfen, daha çok gençsin-"

Kapüşonlu adam kırmızı kelepçeyi sıktı. Fahd ılık attı, "Anne, eğer bizi seviyorsan, lütfen onlara söyle!"

Kelepçe , neredeyse temas edecekti.

Dr. Al Dossari gözyaşları içinde titreyerek onu izledi ve sonra "Dur! Dur!" diye bağırdı. Hayatımda sadece bir kez, o da otuz yıldan fazla bir süre önce Kuzey Carolina'da gördüğüm bir ifadeyle bana baktı; bu ifade, on yaşındaki kızının sırtından eski bir cipin ön tarafını kaldırabilecek kadar sevgi dolu bir annenin yüzündeydi.

"Sana söyleyeceğim," dedi Hala acıyla. "Onları durdur." "Akıllıca bir seçim," dedi Mahoney yumuşak bir sesle.

Başımı öne eğdim ve utandım, suçluluk duydum, taraf olduğum şeyden tiksindim. Henry Fowler'ı, bir ömür önce tüm ailesini öldürmekten vazgeçirdiğim adamı düşündüm ve o davaları kazandığında böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. İsteddiği sonuca ulaşmak için yanlış bir şey yapan bir adamın kendinden nasıl nefret açıkça görebiliyordum.

"Dr. Al Dossari," dedi Mahoney. "İşimizi bitirdiğimizde, onlarla son bir kez konuşmanıza izin vereceğim."

Bizim görüntümüzü gösteren kamerayı kapattı ama ekranı açık tuttu, böylece çocuklarının bağlarından kurtulup büyükannelerine gidişini izleyebildi.

"Bize gazdan bahset," dedim.

Hala gözlerini sildi. "Sinir gazı. Bir saldırıda kullanılacak."

OMAR NAZAD DAHA ÖNCE HİÇ BÖYLE BİR ŞEY YAŞADIĞINI HATIRLAMİYORDU

Tüm hayatı boyunca bu kadar yorulmamıştı. Başkentte hava sıcaklığı sıfırın altında beş dereceye kadar düştüğü için gittikçe devasa bir buz kütesine dönüşen yirmi santim ıslak karda bir buçuk saatten fazla bir süredir kazıyor ve küreyorlardı.

Neredeyse bir metre genişliğinde ve altmış beş metre uzunluğunda bir yol açmışlardı.

Mustafa Arapça, "Devam edemem," diye sızlandı. "İçmeliyim kardeşim."

"Beş metre," dedi Nazad, aradaki kısa mesafeyi işaret ederek Sürülmemiş ama raylarla kesişen M Caddesi'nden geçiyorlardı. "Bizi ayıran tek şey bu, kardeşim. Sırtını bu işe ver ve edelim. Bırakırsan her şey boşa gider."

Saamad terden sırlıslık olmuştü ama kazmasını kaldırıp kalan karı kesmeye başladı, önce Nazad'ın sonra da Mustafa'nın kürekle yoldan kaldırdığı büyük kar parçalarını kopardı. Üçüncü kürek dolusundan sonra Tunuslu'nun kafasına başka bir yol, daha iyi bir yol olduğu dank etti.

"Dur," dedi. "İşimiz bitti. Minibüsü deli gibi çalıştırıp içinden geçeceğiz."

"Ya yine sıkışsak?" Saamad sordu.

"Yapmayacağız," dedi Nazad. "Sıkışıp kalmamıza izin vermeyeceğim." "Ama ya takılırsak?" Mustafa ısrar etti.

"Kazarak çıkaracağız!" Nazad küreğiyle adamın beynini dağıtmak istercesine bağırdı. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Bir dakika sonra hepsi minibüsteydi, yoldan görünmemesi için bıraktıkları yere geri dönmüşlerdi. Tunuslu farlarını açıp açmamayı tartıştı, sadece ileriye görmeye yetecek kadar far yakmayı tercih etti.

Gaza yavaşça bastı, lastiklerin dönerken çıkardığı o korkunç vınlamayı duydu, sonra dişler birbirine yapıştı ve önce sürünerek, sonra daha hızlı ilerlemeye başladılar.

"İşte " Nazad sağlam gözüyle görebilmek için başını eğdi.

"Abi! Dur!" Saamad sol taraflarını, M Caddesi'ni ve yanıp sönen kırmızı ve sarı ışıkların kendilerine doğru geldiğini işaret ederek bağırdı.

Nazad frene bastı ve farları kapattı.

İki kar küreme aracı, biri diğerini takip ederek caddenin onların tarafına doğru ilerledi ve iki şeritteki tüm karı onlara doğru fırlatarak altı metre yüksekliğinde ve on beş metre derinliğinde sıkıştırılmış bir kar ve buz duvarı bıraktı.

"KONUŞUN DOKTOR," DEDİM. "O ADAMLAR HALA AAMINA VE FAHD'IN YANINDA."

"Bana onların güvenliğini garanti etmelisiniz-" diye başladı.

Mahoney onun çenesini tuttu. "Söyleyeceklerinizi duyana kadar size hiçbir şey garanti ."

Çenesini salladı, bana ters ters baktı.

"Sinir gazı nerede?" Ben talep ettim. "Nereye gidiyor?"

Hala duraksadı, bilgisayar ekranına ve annesiyle çocuklarına baktı. "Kuzeye giden bir trende." dedi.

Hala konuşmaya başladığında, binlerce kişiyi öldürmek ve New Yorkta bir kez daha panik yaratmak için tasarlanmış cüretkâr bir plana verdiğimiz tepkilerden hoşlanmış görünüyordu. Al Ayla'ya sadık adamların Güney Carolina'da bir kimyasal üretim şirketi olan Pinkler Industries'de temizlik hizmetlerinde çalıştığını söyledi.

Aile üyeleri Pinkler'in organofosfat kimyasal ailesine ait radikal yeni bir bileşik geliştirdiğini keşfetti.

"Tüm modern pestisitlerin ve sarin ve VX gibi sinir gazlarının temeli," dedi Mahoney öne doğru oturarak.

Hala başını salladı. "Yeni bileşik, bir tarladaki tek bir böcek türünü ortadan kaldırırken diğerlerinin yaşamasına izin verecek kadar hassas bir şekilde işlenebilir. Ama aynı zamanda sarin ya da VX'ten çok daha ölümcül bir gaz yaratmak için de kullanılabilir. New York'taki bir pestisit üretim tesisine üç varil organofosfat sevkiyatı yapılacağını öğrendik. Noel arifesinde kuzeye giden bir olacağını, Union İstasyonu'ndan geçeceğini ve Hudson Nehri'nin batı kıyısındaki bir yük tesisinde son bulacağını öğrendik. Davamıza sadık biri, tümünün Manhattan'a giden bir mavnaya görecekti."

Kaşlarımı çattım, hikâyeye inanıp inanmadığımdan emin değildim. "Bir saniye geri çekil. Ne oldu? İşin mi?"

"Treni durdurdum."

Mahoney'e baktım, ilk baştaki şaşkınlığı yerini anlayışa bırakmıştı. "Bütün bunlar sadece treni durdurmak için miydi?"

"Evet."

"Nerede?"

Hala omuz silkti ve "Capitol Hill'in altından geçip Union Station'dan Ivy City Yard'a gitmeden önce First Street tünelinin dışında yerde" dedi.

Tam olarak nereden biliyordum. delikanlılar olarak, Sampson ve ben çitlere tırmanmış ve trenin bize doğru geldiğini duymadan önce birkaç yüz metre tünele girmiştik. O zamana kadar koştuğum en hızlı koşu değil miydi?

Mahoney, "Ne yani, treni birinin varilleri çalmasına yetecek kadar uzun süre mi durdurdunuz?" diye sordu.

biraz fazla hızlı salladı ve "Kimya alanında doktora yapan bir öğrencinin, tetiklendiğinde bileşiği sinir gazına dönüştürecek zaman ayarlı bir sistem kurmasına yetecek kadar durdurdum" dedi.

"Ve?" Ben sordum. "Bunu kim tetikleyecek?"

Hala omuz silkti. "Yarın öğleden sonra yük mavnasını karşılaması gereken minibüste her kim varsa."

"Sürücünün adı?" Mahoney sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Bilmeme gerek yoktu. daha iyi." "Yani minibüs şoförü yük mavnasıyla buluşuyor ve sonra ne oluyor?" diye sordum.

Gülümsedi. "Varilleri minibüsüne yerleştiriyor, sistemi tetikliyor, gaz maskesi takıyor ve piyasalar kapandıktan hemen sonra Wall Street'ten başlayarak gazın kaçmasına izin vererek şehirde dolaşıyor."

Hala yakalandıktan sonra o tünelden çıkıp Ivy City Yard'a doğru ilerlerken gördüğüm yük treni gözümün önüne geldi ve Union İstasyonu'na bir nebze de olsa normalliğin geri döndüğünü düşünmeme neden olduğunu hatırladım.

Aslında herkesin burnunun dibinden geçen bir kimyasal silahı izliyordum.

SAATIMI KONTROL ETTİM: 12:31. NOEL GELMİŞTİ VE

Kaybedecek bir şeyim kaldığını bilmediğim masumiyetimle birlikte Bree'ye verdiğim söz **de gitmişti**. Ama elbette, bu konuda tanıklıklar duymuş, kanıtlar toplamış olsam da, daha önce çocuklara işkence edildiğini hiç görmemiştim.

Yük treni en az üç saatlik bir avantaj elde etmişti. Ama New York'a doğru gelen bir poyrazın ardından ilerliyordu. Treni yakalayıp durduracak ve tetikleyici cihazı etkisiz hale getirecektik.

Mahoney de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Kalktı ve treni durdurmak için planlar Kritik Olay Müdahale Grubu'nun harekete geçmesini sağlamak üzere odadan çıktı.

Hala'yı inceledim, sanki bu konumda olduğuna inanamıyormuş gibi masaya bakıyordu: davasına ihanet eden biri.

"Bu organofosfatları hangi yük vagonu taşıyor?" diye sordum.

Hala sanki oynayacak son bir kartı varmış gibi bana baktı. "Motorun arkasında yirmi dokuzuncu," dedi. "Üzerinde CSX ve C. Itoh işaretleri olan yeşil bir vagon. Gözden kaçıramazsın."

ON BEŞ DAKIKA SONRA, SAAT BİRE ÇEYREK KALA

SABAH, Ned Mahoney ile birlikte gözaltı merkezinin çatısında karda oturmuş, Quantico'dan gelen ve Kritik Olaylara Müdahale Grubu üyeleriyle dolu bir ABD Deniz Kuvvetleri helikopterini bekliyorduk.

"Trende bir yer bulduk," dedi Mahoney. "Neredeyse Trenton'a varmak üzere. Oradan kuzeyde, kırsal bir yerde durduracağız." "Ya bubi tuzağı varsa?" Ben sordum.

Mahoney, "İnanın bana, tam HAZMAT giyiyor olacağız," dedi. "Kulağa sportif geliyor, değil mi? Bu işin sonunu görmek için orada olmak istemediğine inanamıyorum."

Mahoney'i yaklaşık on beş yıldır tanıyordum, bu yılların birçoğunda onunla yan yana çalışmıştım, sayılamayacak kadar çok kez evine gitmiştim, karısının ve çocuklarının tüm yaptıklarını biliyordum. Yine de o anda bana bir yabancı gibi göründü.

"O odada olanlardan hoşlanmadım Ned," dedim. "Öyle mi düşünüyorsun Alex?" diye karşılık verdi.

"Bu bize yakışmaz."

"Öyle," diye kabul etti, yüzüne acı yayılıyordu. "Böyle insanlarla kendi bölgelerinde, kendi kurallarını kullanarak karşılaşmanız gerektiğini gösteriyor. Söylemesi üzücü ama gerçek."

"Onlar çocuktu."

"Çılgınca bir plana karşı kozları vardı."

Helikopterin gümbürdeyerek geldiğini duydum, göbeğindeki spot ışığını gördüm. "Ya avukatı öğrenirse Ned? Sorgunun görmek ister. Hala'nın bize söylediği her şey zehirli ağacın meyvesi olacak, mahkemede kabul edilmeyecek."

Mahoney soğuk bir tavırla, "Her şey mahkemede bitmek zorunda değil," diye cevap verdi. "Ayrıca, başlamadan hemen önce elimi kaldırdığımda, gözlem kabinindeki kameranın pil takımı gizemli bir şekilde düştü. Bunun ötesinde olan her şey Dr. Al Dossari'nin temelsiz söylentileri, onun sözüne karşı bizim sözümüz ve bir yargıç kime güvenecek, Alex'e mi? Yirmi yıllık bir emektar

FBI ve efsanevi Dr. Alex Cross'un mu yoksa Manhattan'a sinir gazı göndermek isteyen çılgın bir kadının mı?"

Sanki gözlerimin önünde dönüşüyormuş, karakterinde yeni boyutlar görüyormuş gibi ona baktım. "Seni hiç usta bir stratejist olarak görmemiştim Ned."

Helikopterin savurduğu karı engellemek için kolunu kaldırdı ve bağırdı: "Benim de zamanım var. Araba kullanmakta iyiysen arabamı eve götürebilirsin."

", " dedim ve helikopter karın içine anahtarları aldım. "Ned?"

"O ne Alex?"

"Dikkatli ol," dedim. "Geri dönmen gereken bir sürü insan var."

Mahoney benimle bakışlarını kilitledi, anlayışlıydı. Elimi sıktı.

"Teşekkürler Alex. Bunun anlamı çok büyük."

ERTESİ GÜN SABAHIN IKISINDE EVE GELEBILDIM.

NOEL. Herkes uyumuştı, ama ağacın ışıkları hâlâ ön pencerede parlıyordu, sanırım benim için açık bırakılmış bir işaretti. Tatil nereye gitmişti?

Ayakkabılarımı çıkardım, merdivenleri tırmandım, çocuklarımın ve büyükannemin kapılarını dinledim ve nefes alışlarının ritmiyle uykulu hissettim. Ninemin hafif horlaması bile beni uyanık tutamadı.

Odama girdim, pantolonumu indirdim ve Bree'nin vücudunun sıcaklığını hissederek yatağa kaydım. Kokusu da her sarmıştı. , başını göğsüme koydu ve "İyi misin bebeğim?" diye mırıldandı.

"Şimdi iyiyim," dedim ve gözlerimi kapattım, kendime bölümlere ayrılmamı, karım bana sarılırken kendi yatağıma sığınmamı ve dinlenmemi söyledim.

Ama Bree'ye sarılırken aklım işkence altındaki Al Dossari çocuklarının görüntüleri ile Hala'nın bize anlattığı hikâyenin ayrıntıları arasında gidip .

Uykuya dalmadan hemen önce, bir önceki akşam Mahoney'e söylediğim bir şeyi hatırladım: *İşkence altında yapılan itiraflar ciddiye alınamaz. Bunlar, işkence gören kişinin işkencecinin duymak istediğini düşündüğü şeylerle karıştırılmış yarı gerçeklerdir.*

BİR BUÇUK SAAT BOYUNCA, RÜYAMDA BİLE GÖRMEDEN UYUDUM.

HERHANGİ BİR ŞEY. AMA SONRA, beynimin karanlık derinliklerinden görüntüler gelmeye başladı. Hala'nın bana el bombası fırlattığını gördüm. Henry Fowler'ın eski karısının kafasına silah dayadığını ve işkence sandalyelerine bağlanan Hala'nın olan çocuklarını tekmelediğini gördüm.

Kapüşonlu Suudi gizli polisler de oradaydı; biri aküyü taşıyor, diğeri de akü kablolarının uçlarını tutuyordu. Akülü olan kapüşonunu çıkararak Mahoney olduğunu gösterdi. İkinci kapüşonlu adam kaçmaya çalıştı ama Mahoney acımasızca sırttı ve kapüşonu kafasından yırttı.

O bendim. Kablo kelepçelerini tutan bendim. Mahoney ve ben gülüyorduk, arka bahçedeki barbekülerde ve diğer aile buluşmalarında onlarca kez yaptığımız gibi eğleniyorduk.

Hayalimdeki ben, kırmızı kısılcacın çenesini sonuna kadar açtı, çocuklara baktı ve sergiledikleri dehşetten büyülenmiş gibiydi. Kabloyu Aamina'nın sandalyesine bağladım, daha önce işkence sırasında sergilediğini gördüğüm kemer ve titremeyi bekliyordum.

Onun yerine, büyüyü bozan ve beni uykumdan uyandıran ritmik bir uğultu duydum. Terden sıırıslıdam olmuştum. Bree yuvarlandı ve uyumaya devam etti. Saate halsizce baktım: 03:40. En az on, on dört saate daha ihtiyacım vardı ama mesanem doluydu. Peki beni uyandıran o ses neydi?

Yataktan olabildiğince dikkatli bir şekilde kaydım, ayağa kalktım, titrediğimi hissettim ve sonra cep telefonumdaki mesaj ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Telefonu aldım, sendeleyerek banyoya gittim ve tuvalete oturdum çünkü ayakta durmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Mesajı kontrol edemedim telefon elimde vızıldamaya başladı, beni uykumdan eden ses.

Mahoney'di.

Aramayı kabul ettim, işedim ve homurdandım, "Vampir falan mısın? Asla uykuya ihtiyacım yok."

"Evet, ben çocuğumun sürekli okuduğu Alacakaranlık serisindeki yeni bir karakterim," diye cevap verdi ve rüzgârın sertçe estiğini duyabiliyordum.

"Sinir gazı mı aldın?"

Mahoney, "Hala'nın işbirlikçilerinden biriyle çatışmaya girdik," dedi. "Mühendisleri silah zoruyla tutuyordu. Keskin nişancı onu yakaladı ve biz de demiryolu işçilerini kurtardık. Biri sakatlanmıştı, göz küresi haşlanmıştı."

Bu beni daha da uyandırdı. "Ne? Mühendis gözü mü?"

"İntikam için, çünkü mühendis de ölen adamın ortağına aynı şeyi sıcak kahveyle yapmıştı. Bu başka bir zaman için uzun bir hikaye. Ama onlar, makinistler, ortağın Birinci Cadde tüneline treni terk ettiğini ve demiryolu ekibindeki üçüncü adam olan Robby Simon'ın kaybolduğu girişe doğru geri döndüğünü söylediler."

"Organofosfatları ve tetikleyici cihazı yirmi dokuz numaralı arabada mı buldunuz?"

"Yirmi dokuz numaralı vagonda Pinkler Industries etiketli üç mavi varil vardı," diye yanıtladı Mahoney. "Ama onları açtığımızda kum ve çakıl bulduk."

Hala'nın olay örgüsünü anlatırken gösterdiği heyecanı hatırladım.

"Bize duymak istediklerimizle karışık yarı gerçekler söyledi," dedim, onun itirafına inanmayı bu kadar çok istediğim ve şüphelerimi bir kenara bıraktığım için kendime kızarak.

"İçgüdülerim doğrudu," dedi Mahoney. "Diğer Al Ayla üyelerinin kimyasalları çalabilmesi için treni durdurdu."

Elim şakağıma gitti. "Ve buradalar. Washington'da."

"Bilinen son yerleri: Kongre'den iki mil uzakta." "Tanrım," dedim.

Mahoney, "Hala'ya geri dönüyoruz," dedi.

Çocuklarının işkenceye uğradığını düşününce dehşete kapıldım.

"Sen gidiyorsun Ned," dedim. "Bununla işim bitti."

Aramayı sonlandırdım ve zil sesini . Yatağıma dönmeye niyetliydim. Ama sonra Hala'nın suç ortaklarının organofosfatları çaldığı yerden en fazla on beş blok ötede olduğumu fark ettim.

Ailem de öyleydi.

İlk tepkim hepsini uyandırmak ve üç varil bulunup etkisiz hale kadar onları bölgeden uzaklaştırmak oldu.

Ama sonra eski alışkanlıklar yeniden kendini gösterdi. *Yerde kar* var diye düşündüm.

Oralarda bir yerde kanıt bırakmış olmalılar.

Telefonu elime aldım ve hayatımda herkesten çok güvendiğim adamı aradım.

OMAR NAZAD KAMYONETİN KABİNİNDE OTURMUŞ, KENDİNİ SIZLAYAN ELLER VE AYAKLAR çözülmeye başladı ve ön camdan, kendisiyle M Caddesi arasında hâlâ duran yüz yirmi metreküplük kar ve buza baktı.

O ve Cezayirliler son üç saat içinde en az bu kadarını parçalayıp götürmüşlerdi. Hâlâ yolun yarısındaydılar. On iki saattir bir şey yememişlerdi. Altı saattir de bir şey içmemişlerdi. Ağızlarına attıkları kar onları daha da susatmış gibiydi.

"İnşallah," diye mırıldanıyordu Tunuslu kendi kendine. *Allah'ın iradesi. Düşmanlarını yenmek için acı çekmemiz, kurban vermemiz ve tekrar acı çekmemiz Allah'ın isteğidir. Bu bir şekilde bir armağan. Bir lütuf.*

"Gitmeliyiz kardeşim," dedi Mustafa yolcu . "Katılıyorum," dedi Saamad. "Hâlâ yapabiliyorken gidelim."

Nazad onlara deliymişler gibi baktı. "Aile'nin sahip olduğu en iyi silahı bırakmak mı? Hayır. Tanrı'nın istediği bu değil."

"Peki ya Allah yakalanmamızı ve hapse atılmamızı isterse?" Saamad talep etti.

"Kapa çeneni," dedi Nazad. Cezayirlilerden bıkmıştı, bu kadar çabuk kaçıp gitmelerinden. Fransız etkisi olmalıydı.

"Bir şeyler yemem, bir şeyler içmem lazım," diye yakındı Mustafa.

"Sana yardım edemem."

"Belki o kulübede yiyecek vardı," dedi Saamad. "Su da vardır." Nazad tekrar ona baktı. "Her yeri aramadınız mı?" Mustafa omuz silkti.

"Kürekler ve kazmalar kapının hemen yanındaydı."

Dakikalar sonra hepsi Cezayirlilerin daha önce alet deposuna gittiği yolu takip ediyordu. Kapı menteşeleri üzerinde açık duruyor, rüzgârda sallanıyordu. İçeri girdiler, ışıklarını yaktılar ve portatif bir jeneratör, yarım düzine elektrikli alet, bir kırıcı, üç balyoz, daha fazla kazma, bir sıra baret, bir eksper aynası ve bir soğutucu gördüler. Mustafa ve Saamad doğruca soğutucuya gittiler, çekip açtılar ve sevinç çığlıkları attılar.

Saamad bir granola bar ve donmuş bir Gatorade şişesi aldı, salladı

Nazad'da. "Allah'a şükürler olsun! Yiyecek ve içecek, kardeşim." "Bir de matkap!" Mustafa bağırdı.

Ama Tunuslu onlara aldırış etmedi. Duvara iliştirilmiş ve Master Lock ile mühürlenmiş metal bir kutuya bakıyordu. İçgüdüsel olarak balyozlardan birini aldı ve kilidi kırmaya çalıştı ama başaramadı. Elinin altındaki diğer aletlere yakından baktı ve gülümsedi.

Nazad jeneratörü çalıştırdı. Sonra bir Benner-Nawman inşaat demiri kesicisini fişe taktı. Kilidin çengelini kesicinin çenelerine taktı ve çevirdi. Çeneler bir saniyeden kısa bir sürede ısırıp kopardı.

O çalışırken Cezayirliler donmuş granola çubuklarını kemiriyorlardı. Ancak Nazad kesiciyi yere bırakıp kutunun kapağını Mustafa'nın ilgisini çekti.

"Orada ne buldun kardeşim?" diye sordu.

Tunuslu, Tanrı tarafından bir kez daha kutsandığını hissederek şimdiden gülümsüyordu.

Farının kutuda ortaya çıkardığı ilk şey, kancalara asılı, düzenli ve etiketlenmiş bir dizi .

Sağdaki ilk anahtarda CAT D6K yazıyordu.

"BENİ MÜKEMMEL BİR UYKUDAN UYANDIRIP

BİR SARDALYA KUTUSU MU?" John Sampson sabahın dördünde devasa gövdesini Mahoney'nin Subaru'suna sokmaya çalışırken inledi. Şnorkel ceketini giymişti, kapüşonu yukarıdaydı ve kürkünün içinden bana bakıyordu. Ona uzattığım seyahat fincanı kahveyi aldı.

"Kanıt ekibini çağırmadan önce olası bir suç mahallini kontrol etmek için yardıma ihtiyacım var," dedim Forester'ı vitesine takarak. Dört tekerlekten çekişli ve Sampson'ın ve benim toplam dört yüz otuz kilomla ağırlaşan araba, diğer arabaların Sampson'ın sokağında inip çıkarken açtığı izlere doğru mini bir tank gibi hareket etti.

"Potansiyel suç mahalli mi?" Sampson sinirlenerek sordu.

"Suç mahallinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum John," diye açıkladım. "Bu yüzden sana ihtiyacım var. Bulmama yardım etmen için."

İnledi ve kahvesini içti. "Neden senden iki yüz adım gerideymişim gibi hissediyorum Alex?"

"Çünkü bu durumda öylesin," dedim ve Al Ayla üyelerinin muhtemelen tünel sisteminin girişine yakın bir yerde duran bir yük treninden sinir gazı bileşenleri aldıkları bilgisini vererek onu bilgilendirdim.

"Nerede olduğunu biliyorum." Sampson homurdandı. "Çocukken oradan kaçtığımızı hatırlıyor musun?"

"Muhtemelen seni bir yarışta yendiğim tek seferdir," dedim. "Altı ya da yedi yıl önce orada bir ceset bulmuştum." Unutmuştum ama şimdi başımı salladım ve "Emily Rodriguez" dedim.

"Zavallı küçük şey," dedi Sampson. "Kaç , yedi mi? Orospu çocuğu öldürmeden önce ona korkunç işkenceler yapmış."

Hala'nın yedi yaşındaki kızını elektrik akımına karşı eğilerek gösterdim ve "Ama sen ne düşünüyorsun? tarafı mı, M Caddesi mi?"

"Otoban," dedi Sampson. "M Caddesi, botlara ihtiyacın olacak. Raylara yürümek için iyi bir yol ve orada uzun zamandır inşa ettikleri rampanın inşaatı devam ediyor."

"Ama otoyolun raylara inen tarafı çok dik," diye hatırlattım ona. "Elli beş galonluk bidon çok ağır ve otoyolun üzerinde olmak kar fırtınasında bile çok görünür. Bence M Caddesi tarafından girdiler, büyük bir yürüyüş olsun ya da olmasın."

"Ben ne bilirim ki?" Sampson dedi ki. "Ben sadece yolculuk için buradayım."

Birinci Cadde boyunca uzanan kar yığınları, Anchorage ya da Nome'daki resimlerde gördüğüm kadar yüksekti. Sampson ve ben, On Birinci Cadde'nin tünelin ağzından geçtiği yerdeki güvenlik çitini görebilmek için zorlandık.

Tünelin üstündeki sokağın tam ortasına park ettim, dörtlülere yaktım ve Sampson'a biri gelirse arabayı çekmesini söyledim. O daha homurdanmaya başlamadan arabadan indim, kar setine gittim ve sürünerek çitlere tırmandım.

Maglite'ımı çıkardım, zincir bağlantılarının arasından aşağı doğru tuttum ve hemen tünele giren yolun her iki tarafında ayak izleri gördüm. Daha geride, M Sokağı'na bakan kıyıda, kar ezilmiş ve beş altı metre genişliğinde bir yol açılmıştı.

Cep telefonumu kaptım, Metro merkezini aradım ve bir kanıt arabası ile tüm ekibin On Birinci Cadde ile M Caddesinin köşesinde bana katılmasını talep ettim. Arkadaşım olan sevkiyat görevlisi Lucy, kar yağışı nedeniyle ekibin oraya ulaşmasının bir saat söyledi.

"John Sampson ve ben olay yerini emniyete alıp onları bekleyeceğiz," dedim. "Teşekkürler, Lucy."

Cep telefonumu kapattım, kar setinin üzerine oturdum ve kenara çekildim, sonra kaymaya başladım. Kaldırıma çarptım, dik bir şekilde yere indim ve pantolonumun koltuğundaki karı temizleyerek rölantideki Subaru'ya doğru yürüyordum ki ağır bir motor sesi duydum ve ardından güneydoğumda, M Caddesi'ne doğru gürleyerek canlandı.

ALLAH'A ŞÜKÜRLER OLSUN!

Ömer Nazad, koltuğun altında bir kutu eter bulup yakıt deposuna püskürttükten sonra buldozer çalıştığında ağlamak istedi. Bunun yerine, kendisini kutsadığı için Tanrı'ya tekrar tekrar şükretti, motor düzgün çalışana kadar jikleyi gevşetti ve anladığını düşünene kadar kontrol kollarının inceledi.

Tunuslu tepesine baktı, bir açma kapama gördü ve çevirdi. Buldozer kabininin üstündeki küçük spot ışıkları tam alanı aydınlattı. Bir kolu geri çekti ve bıçak kontrolü altına girdi, inledi ve yükseldi. Kenarda duran Cezayirliler tezahürat yapmaya ve yumruklarını sallamaya başladılar.

Kendini ele geçirilmiş hisseden Nazad şemayı bir kez daha inceledi ve ikinci bir kolu ileri doğru fırlattı. Bir şeyin devreye girdiğini hissetti. Gaza bastı. Buldozer sarsıldı, basamaklarını tutan buzdan kurtuldu ve karda ilerlemeye başladı, minibüsü geçti ve onları M Caddesi'nden ayıran yüz yirmi metreküplük donmuşluğa ve kaçışa doğru ilerledi.

"Saamad, minibüse bin!" Nazad bağırdı. "Mustafa, yolu görebileceğin bir yere çık, doğru yöne nişan aldığımıza emin ol."

Saamad başıyla onayladı ve minibüse doğru koştu. Mustafa, Nazad'ın kendisinden yaptığı ricaya sinirlenmiş görünüyordu ama buldozer bıçağının önünden kar duvarına ve yola doğru tırısila ilerledi.

Nazad devasa kar setinin hemen önünde yavaşladı, bıçağı bıraktı ve vitesi daha düşük bir vitese aldı. Mustafa'nın kar setine tırmanışını izledi. Sonra farların On Birinci Cadde'den M Sokağı'nın doğuya giden şeritlerine doğru sallandığını gördü.

O ana kadar Tunuslu dikkat çekmemek konusunda neredeyse patolojik bir tutum sergilemişti. Minibüsü yoldan oldukça geride tutmuş ve gece boyunca , ne zaman bir araç yaklaşırsa, adamlarına karınlarının üzerine çökmelerini ve farlar geçene kadar beklemelerini emretmişti.

Artık umurunda değildi, özellikle de Cezayirli ona yaklaşan arabanın küçük beyaz bir Subaru Forester, bir banliyö aracı olduğunu söylediğinde,

kesinlikle polis ekip arabası değildi. Nazad, Forester geçtikten sonra tekrar gaza bastı ve kar setine çarpan bıçağa odaklandı. Bıçak ısırıldı ve itti, ardından buldozerin tüm ön kısmı önündeki karı iterek tırmanmaya başladı.

İşte gidiyoruz, diye düşündü Tunuslu. Artık bizi durdurabilecek hiçbir şey yok.

"BUNUN BURADA NE İŞİ VAR?" BAĞIRDIM

SAMPSON, kar setinin üzerine çıkmış ve M Caddesi'ne kar iten buldozeri daha iyi için omzumun üzerinden bakıyordum.

Buldozer kar setinin diğer tarafından geri geri giderken Sampson, "Rampayı inşa eden inşaat şirketi muhtemelen onu ekibin geri kalanı gelmeden önce alanı temizlemesi için gönderdi" dedi.

"Noel'den sonraki gün sabah saat dört buçukta mı?"

"Geçen hafta *Post*'ta çıkan yazıyı okumadın mı? Bu konuda her türlü tepkiyi alıyorlar. İnsanlar rampanın bütçeyi çok aştığını ve iki yıl önce yapılması gerektiğini söylüyor."

"Onu durdurmamız lazım," dedim ve Washington Yat Kulübü'nün yanındaki trafiğe girip geri dönmeye başladım.

Kenara çektim ve buldozerden oldukça uzağa park ettim, tehlike ışıkları yanıp sönüyordu. Sampson ve ben tam buldozer ikinci kez banketi aşp M Caddesi boyunca daha fazla kar iterken ve batıya giden şeritleri tamamen kapatırken dışarı çıktık. Sonra üstünü zar zor görebildiğimiz kadar geri çekildi.

Buldozerin spot ışıkları kar yığınının tepesinde duran ve mavi iş tulumu giymiş olan bir adamı aydınlatıyordu. Makine operatörünü yönlendiriyor gibi görünüyordu ve caddeden ona doğru geldiğimizi fark etmedi. Buldozerin yarattığı moloz tarlasında, inciklerimize kadar karı delerek ona doğru ilerledik.

Ellerimi ona doğru salladım, "Hey! Şoföre durmasını söyle!" diye bağırdım. Adam kaskatı kesildi, bize doğru birkaç adım attı ve elini kulağına götürdü.

"Ne?"

"Kapatın şu buldozeri!" Sampson bağırdı ve elindeki rozete bir feneri tuttu. "Metro DC Polisi!"

Buldozer tekrar yükseldi. Adam dondu kaldı ve sonra başını salladı. Taksiye doğru koştu. Şoförle ilgili hiçbir ayrıntı seçemiyordum.

"Polis!" diye bağırdı adam. "Dur dediler!"

Makine kar setinin üzerinde durdu. Motor rölantiye geçti.

"Sorun nedir?" diye seslendi kar yığınının üzerindeki adam.

"Efendim, buraya gelebilir misiniz?" Geri aradım. "Buranın bir suç mahalli olduğunu düşünüyoruz. İnşaat alanını temizlemenizi kim söyledi?"

Adam tereddüt etti, dozer bu kadar yakınken beni duyamadığını belirtmek istercesine kulağına vurdu ve sonra kar setinden aşağı kayarak gelecekmiş gibi çömeldi. Hidrolik hatların devreye girme sesini duydum ve yukarıya, yükselmeye başlayan buldozer bıçağına baktım.

"CSX?" Sampson söyledi.

Sampson Maglite'ını kar yığınının üstünde oturan adamın göğsüne doğrulttu. Ceketindeki yamada CSX yazıyordu. Tren işçileri sabahın dördünde, on beşinde neden federal bir inşaat alanını temizlesin ki?

Derin karda durmamayı dileyerek beylik tabancama gelişigüzel uzanmaya başladım ve kendi el fenerimin ışığını buldozerin ön camından yukarı doğru parlayana kadar yeniden ayarladım. Bıçak görüşümü engelleyecek kadar yükselmeden hemen önce, mavi CSX montu giyen bir adam gördüm. Sağ gözü bandajla kaplıydı.

"SİLAH!" SAMPSON KÜKREDİ. SAĞINA SIÇRADI VE

Silahını almak için pençe atarak savaşa ateş etmek üzere çömelir.

Glock'um kılıfından çıktı ve ateş etmeden hemen önce adamın kar setinin üzerinde yüzüstü yattığını gördüm. Mermi önümde alçak bir yere isabet etti ve etrafa buz parçaları saçtı.

Dizlerimize kadar karın içinde, yüksek zemin nedeniyle savunmasız olan Sampson ve ben fiçidaki balıklar gibiydik. Ama Sampson öyle hissetmiyor gibiydi. Buldozerin motoru kükrerken kar yığınının üzerindeki silahlı adama iki el ateş etti. Her iki mermi de yüzüstü yatan adamın soluna isabet etti ve adam hemen ateşe karşılık verdi. Glock'la nişan almıştım ki, kurşunun başımdan bir santim öteden geçerken çıkardığı çatırtıyı duydum. Benim atışım onun altına isabet etti.

Buldozer vites değiştirdi ve kar setinden aşağıya doğru bize doğru geldi, bıçağı yukarıdaydı, ön cama herhangi bir atış yapılmasını engelliyordu.

Sampson da ben de uzun boyluyuz. Ben 6.2'yim. Onun benden 5 santim fazlası var.

Bu da uzun bacaklarımız olduğu anlamına geliyor, ki bu bacakları zıt yönlere koşmak için kullandık. Sampson doğruca bize ateş edenin üzerine gitti, durmadan ateş ederek kar setindeki adamı geri püskürttü.

Sürülmüş yoldan önceki son derin karda ayağım takıldı ve yere yığıldım. Omzum sert bir şekilde buzdan bir kayaya çarptı ve kemiklerimin kırıldığını ve eşyalarımın parçalandığını hissettim.

Çarpmanın acısı ve sistemimde yarattığı şok tarif edilemezdi. Gözlerim kapalı, dişlerimi sıkarak inledim ve tabancamın artık çalışmayan elimden düştüğünü hissettim.

"Alex!" Sampson buldozerin gürültüsü arasında bağırdı.

Gözlerimi zorla açtım, orada dans eden lekelerin arasından baktım. Sampson benden altmış metre, buldozer bıçağından ise on metreden daha az bir mesafede, On Birinci Cadde'ye giden sürülmüş yola doğru ilerliyordu.

Kaydı, tökezledi. Bıçak boşluğu kapattı.

"John!" Ayağa kalkmaya çalışırken, sağ kolumun tamamının işe yaramadığını ve yanımda sallandığını fark ederek mırıldandım.

En eski arkadaşım zamanında harika bir atletti, aldatıcı derecede akıcı hareketleri ve esrarengiz bir denge duygusu olan bir adamdı. Ama Sampson baştan aşağı DC'liydi, karda koşmaya alışık değildi. Bıçak ona bir metreden daha az yaklaştığında tekrar tökezledi ve ben de tam orada, M Caddesi'nde hayatının darbesini almak üzere olduğunu düşündüm.

KAR SETİNİN ÜSTÜNDEKİ ADAM SAMPSON'A ATEŞ ETTİĞİNDE

Sampson ile buldozer bıçağı arasında bir metreden az mesafe vardı. Kurşun bıçağın üst arka kısmına isabet etti, sekti ve buldozerin ön camını parçaladı.

Makine sert bir şekilde sola savruldu, sanki sürücü eğilmiş ve çekmiş gibiydi. Şimdi bıçak yaklaşık elli metre öteden bana doğru geliyordu. Bir dizimin üstüne çöktüm ve sonra ayağa kalktım, sağ omzumun her yerinden fışkıran acıyla nefes nefese kaldım.

Silah.

Glock'umun kabzası karların içindeydi, namlu tetiğe kadar . Buldozer üzerime doğru yaklaşırken sol elimle tutup kardan çıkardım. Birinin ateş ettiğini ve birinin çığlık attığını duydum.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, sağ kolum aptalca yanımda sallanıyordu. Ama hayatta kalma seslerim devreye giriyordu: *Tam oraya gelene kadar bekle ve sonra yana, bıçağın hemen dışına atla. Çelik basamakları temizle ve ona ateş et. Sol elle, ama yeterince yakın olmalısın.*

Ama sonra daha yüksek bir ses bağırdı, *Kar! Fıçında kar var. Tetiği çek ve namlun patlasın!*

Buldozer tam , en fazla üç metre uzağımdaydı ve tüm vücudumun sağ omzum gibi hissetmek üzere olduğundan emindim. Ama sonra sürücünün artık beni göremediğini, bıçağın onu engellediğini, kör bir şekilde sürdüğünü fark ettim.

Sıçradım. Bıçağın üst köşesi başımı sıyırdı. Yere indim, tekrar , döndüm, silahı sürücüye doğrultmayı ve eğer-

Sampson'ın silahı patladı. Kurşunun taksinin içinde çınladığını duydum. Şoför hiç beklemediğim bir şey yaptı. Taksiden atladı ve yaklaşık üç metre ötedeki kara garip bir şekilde indi, buldozer ise devam etti, orta şeritteki kar setini tırmanarak caddenin karşısındaki bir ofis binasına doğru ilerledi.

Tek gözlü adam silahını bana doğru kaldırırken ben de silahımı ona doğru kaldırdım.

SILAHLARIMIZ ARASINDA 5 SANTIMDEN AZ MESAFE VARDI. THE TEK GÖZLÜ TERÖRİST ve ben Meksika'da bir çatışmanın ve her halükarda benim için kazananı olmayacak gibi görünüyordu. Eğer o tetiği çekerse, ben ölürdüm. Tetiği çekersem, namlum patlayacak ve ben ölecektim. Belki o da ölmüştü ama ben kesinlikle yas tutan bir eş ve aileyle birlikte siyah bir ceset torbasındaydım.

Adamın açıkta kalan gözleri genişlemiş ve parlıyordu. "İnşallah!" fısıldadı bana.

. Artık ikimiz de Tanrı'nın ellerindeydik ve O'nun isteğini keşfetmek üzereydik.

Buldozerin bir şeye çarpma sesini arkamdan ve üstümden gelen bir silah sesi izledi. Hem sürücü hem de ben içgüdüsel olarak irkildik ve eğildik, ama ben çok daha çabuk toparlandım.

Benim kollarım onunkilerden uzundu. Muhtemelen ona üç, dört santim uzanabiliyordum. Sağ kolum işe yaramıyordu ama sol kolum, fişekli silahımı ona doğrulttuğumda bükülmüştü ve hiç uzatılmamıştı.

Sol elimi ona doğru uzattım ve onu imkansız bir sağ için hazırladım. Bunun yerine, silahımın namlusuyla tabancasının sol tarafına sert bir tokat attım ve ardından çok ama çok büyük kör noktasına girdim.

Terörist çılgınca ateş etti. Sampson hemen hemen aynı anda ateş etti ve ben tabancamla adamı tam sargılarının içinden, haşlanmış gözünün yuvasının üstündeki kemikten önce, kar setinin yukarısında bir yerde bir vuruş sesi ve yaralı bir adamın çığlığını duydum.

Dizleri onu terk etti ve diğer her şey de öyle. Yere yığıldı, bayılmıştı.

**BİR HAFTA SONRA, YAĞMUR YAĞIYORDU VE HAVA SICAKTI;
DERİN DONDURUCU**

Şehri böylesine etkisi altına alan kar gitmiş, kar sulu kara ve su birikintilerine dönüşmüştü. Ama bu beni karımı yılbaşı gecesi yemeğe ve dansa götürmekten alıkoymayacaktı. John Sampson ve eşi Billie ile çifte randevuya çıkacaktık. Doğru olanı yapmıştık, bir araba ve şoför kiralamıştık; bizi W Hotel'in çatı katındaki teras restoranında -şehrin en güzel manzarası- akşam yemeğine götürecek, sonra da biraz salsa, biraz merengue için nehrin karşısındaki Fairfax'teki Havana Breeze Latin Club'a götürecekti.

Neden olmasın? Hepimiz kutlama havasındaydık ve bir caz kulübü bunu yapamazdı. Ne de olsa Hala Al Dossari ve suç ortaklarını hapse atmamakla kalmamış, aynı zamanda onların nihai komplolarını da bozmuştuk.

Teröristlerin minibüsünde bulduğumuz belgeler planı ortaya koyuyordu: Çalınan kimyasallar Nazad'ın Capitol Hill'de kiraladığı bodrum katındaki bir dairede yirmi altı gün boyunca tutulacaktı. Eğitimli bir kimyager olan Nazad, 20 Ocak sabahı erken saatlerde organofosfatları kiraladığı beş yüz galonluk bir su tankında karıştıracaktı. Daha sonra o ve suç ortakları, ham sinir gazı ajanıyla dolu tankı bir kamyonetin arkasına koyacak ve Kongre Binası'nın rüzgarına yakalanana kadar şehirdeki kapalı yollardan geçeceklerdi.

Ardından hepsi maske takacak, son karışımı yapacak ve zehirli buhar bulutunun National Mall'da toplanan devasa kalabalığın üzerinden geçerek ABD Yüksek Mahkemesi başyargıcının Birleşik Devletler Başkanı olarak yemin edeceği Kongre Binası'nın arka merdivenlerine doğru sürüklenmesini umarak kimyasalları hakim rüzgarlara doğru püskürteceklerdi.

Çok çılgıncaydı, işe yarayabilirdi. Yüzlerce, belki binlerce kişi ölebilirdi. Başkan, yargıçlar ve tüm Kongre üyeleri ölebilirdi. O kadar çılgıncaydı ki, artık bunu düşünmek istemiyordum, o yılbaşı akşamı saat altı sularında mutfakta Bree'nin saçını bitirmesini ve nihayet şehirdeki büyük gecemiz için giyeceği elbiseyi seçmesini beklerken karar verdim.

Küçük oğlum Ali, Jannie ve Ava ile birlikte bir tabak kızarmış et yiyorlardı.

Tavşan, büyükannemin spesiyalitelerinden biri. Ava ilk başta fikre karşı çıkmıştı ama Jannie ve Ali'nin yediğini görünce o da denedi ve şimdi ikinci parçayı yiyordu.

"İyi, ha?" Ben sordum.

"İyiden de öte," dedi Ava. "Tavşanın tadının bu kadar harika olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tavuk gibi ama çok çok daha iyi."

"Ayran yüzünden," dedi annem, tavşanı kızartmak için kullandığı dökme demir tavayı temizlerken memnun görünüyordu. "Eti böyle yumuşatmak için bir gece ayranın içinde bekletiyorum."

Jannie, "Damon okula döndükten sonra kızarmış tavşan yaptığını duyunca çok kızacak," dedi.

"Damon yarına kadar evde kalabilirdi," diye cevap verdi büyükannem. "O erken dönmeyi tercih etti."

"Derslerinde ilerlemek için," diye hatırlattım ona.

"Bunun için onu suçlayamam," diye izin verdi Nana Mama. "Ama en iyi seçimlerin bile bazen olumsuz sonuçları olabiliyor."

"Kızarmış tavşanı özlemek gibi," dedi Ali.

Nana gülümsedi ve büyük torununu işaret etti. "görüyor musun? Her zaman akıllı, zeki bir çocuk olduğunu söylerdi."

Ali sırtarak son tavşan parçasına uzandı ama Ava ondan önce davrandı. İnledi.

"Seninle paylaşacağım," dedi Ava.

Büyükannem gözlerini kısarak bana doğru baktı. "?"

"Son ağrı kesicimden bu yana yirmi dört saat geçti ve ben hareket ettirmedikçe bana havlamıyor," dedim, askıda olan sağ koluma bakarak.

Buldozerin yolundan çekilmeye çalışırken düşüp köprücük kemiğimi kırmış, omzumu çıkarmış ve kol kemiğimin başını çatlatmışım. Bir cerrah dört gün önce beni tekrar bir araya getirmişti. Üç ay içinde yeni gibi olacağımı söylemişti.

Bree mutfığa çok şık siyah bir kokteyl elbisesi ve bir çift siyah ince topuklu ayakkabı giyerek geldi.

Nana Mama ona ıslık çaldı. Ben de öyle.

Büyükannem şakacı bir ses tonuyla, "Gerçekten Alex'le bu halde dışarı mı çıkacaksın?" diye sordu.

Bree'nin yüzü düştü. "Nesi varmış bunun?"

"Bu kıyafette yanlış bir şey yok," diye cevap verdi Nana Mama. "Bu kıyafette her şey yolunda. Ama seninle birlikte yeni yıla girecek olan adama bak. Kolu askıda, hırpalanmış görünüyor. İnsanlar senin onun hemşiresi olduğunu düşünecek. Bir filmde falan oynuyormuş gibi giyinmişken elini tutmasını isteyeceğin türden bir adam değil bu."

Ben de dahil olmak üzere herkes gülüyordu.

Bree kollarını boynuma doladı, beni yanağımdan öptü ve "Tatlım, durduğum yerden iyi görünüyorsun" dedi.

"Omzun kırık olsa bile mi?" Dedim.

"İyi giyiyorsun," diye beni temin etti ve büyükanneme bakmadan önce beni tekrar öptü. "Haksız mıyım?"

Anneanne şüpheli görünmeye çalıştı ama sonra bastı.

Kapı çaldı. Şoför bizi almaya gelmişti. Anneanne ve çocuklar, biz ön pencereden bizi izlediler. Akşam yemeği harikaydı. Sampson'ın sipariş ettiği Şili şarabı da öyle.

Saat on gibi Havana Breeze'e vardık, bir masaya oturduk ve mojito sipariş ettik. Billie, Sampson'a hemen dans etmek istediğini söyledi.

"Buna kim itiraz edebilir ki?" diye cevap verdi.

Dans pistine çıktılar. İçkimi yudumluyor ve yüksek topuklu ayakkabılarla bile göğsüne zar zor ulaşan Billie ile samba çalışan kule gibi en iyi arkadaşımı izleyerek iyi vakit geçiriyordum.

"Sen bir şeysin, bunu sana hiç söylemiş miydim, Alex?"

Bree sordu. Göz kamaştırıcı görünen karıma baktım.

"Ne saçmalıyorsun sen kadın?" diye sordum.

Bree gülümsedi, başını salladı ve "Hayır, ciddi. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama içine girip çıktığın onca kaosa rağmen dengeni korumanın bir yolunu buluyorsun. İnsanların en kötü yanlarını gördüğün bu korkunç durumlara çağırılmana rağmen, bir şekilde temelde iyi bir insan olarak kalmayı başarmayı seviyorum."

Gözüm Hala Al Dossari'nin çocuklarının arkasındaki kapüşonlu adamlara takıldı. Yüz ifademini karardığını hissettim ve "Bazen bunu " diyerek ondan uzaklaştım.

Çenemi tuttu, yüzümü ona doğru çevirdi. "Beni dinle. Sen, Alex Cross, tanıdığım en iyi adamsın."

Gözlerinin içine baktım, ondan bir şeyler saklamak zorunda olduğum gerçeğinden nefret ediyordum, Ned ve benim Açılış Günü'nde bir sinir gazı saldırısını önlemek için ne yaptığımızı anlamaya çalışabilmek için Peder Harris ile gizlice iki kez görüşmüş olduğum gerçeğinden nefret .

Bree'yi öptüm ve "Ve sen tanıdığım en iyi kadınsın" dedim.

Hoparlörlerden hareketli bir salsa melodisi geldi.

"Hadi dans edelim," dedim.

"Askılı bir adamla dans etmemi mi istiyorsun?" Bree sordu. "İyi giydiğimi söylemiştin."

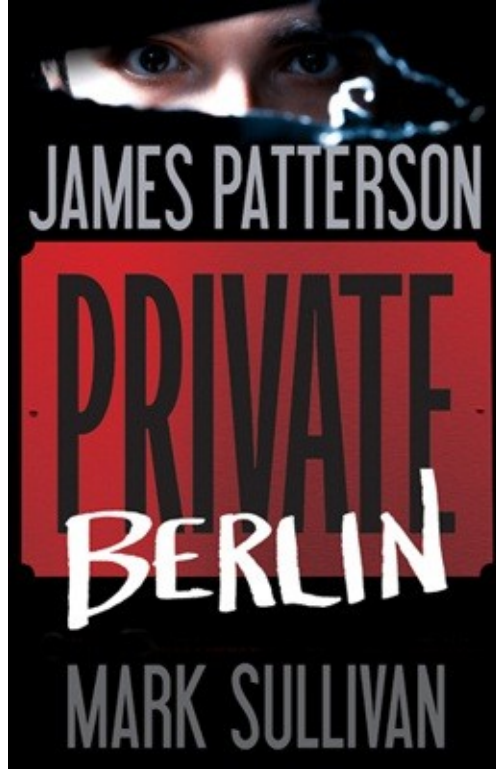
"Bunu ben mi söyledim?" diye sordu, beni izliyordu.

"Sen yaptın," dedim. Kabinden kaydım ve sağlam elimi ona uzattım.

Karım aldı, gülümsedi ve ayağa kalktı. Ama dans pistine geçmekte tereddüt etti, bana doğru eğildi ve hareketli müziğin üzerine şöyle dedi: "Alex, iyi misin?"

"Kulüpteki en seksi, en güzel kadın ," diye cevap verdim. "Saat neredeyse on iki. Ve yeni yılı birbirimizin kollarında karşılamak üzereyiz. Nasıl iyi olmayabilirim ki?"

TRAJEDİ PRIVATE'IN BERLİN OFİSİNİ VURUR VE GİZLİ BİR GEÇMİŞİ ORTAYA ÇIKARIR.

BİR ALINTI İÇİN SAYFAYI
ÇEVİRİN

Chris Schneider, aysız bir Eylül akşamı saat onda, zihni karanlık görüntüler ve eski yeminlerle dolup taşarken, Berlin'in doğu eteklerinde uzun süredir terk edilmiş bir binaya doğru ilerledi.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ve koyu renk giysiler içinde olan Schneider, 40'lık Glock tabancasını çıkardı ve dikenli çalıkların, altın başakların ve etrafı saran sarmaşıkların kuru hışırtısına karşı tetikte olarak ilerledi.

Tereddüt etti, binanın silüetine baktı, buraya ilk kez gelirken hissettiği dehşetin kısmını hatırladı ve neredeyse otuz yıldır bu anı beklediğini fark etti.

Gerçekten de on yıl boyunca zihnini ve bedenini eğitmişti.

On yıl boyunca aktif olarak intikam peşinde koştu ama boşuna.

Geçtiğimiz on yıl içinde Schneider bunun asla gerçekleşmeyeceğine, geçmişinin sadece yok olmakla kalmayıp öldüğüne ve onunla birlikte kendisi ve diğerleri için gerçek bir intikam alma şansı olduğuna başlamıştı.

Ama işte herkesin o intikam meleği olma şansı gelmişti.

Schneider zihninde sesler duyuyordu, hepsi de ileri gitmesi ve hikâyelerine adil bir son vermesi için ona bağıyordu.

Onların çağrısı üzerine Schneider sertleştiğini hissetti. Onlar adil bir sonu hak ediyorlardı. Bunu onlara vermeye niyetliydi.

Artık binanın merdivenlerine ulaşmıştı. Zincir, aralık duran ahır kapılarından sarkıyordu. Karanlığa baktı, midesinin boşaldığını ve dizlerinin zayıfladığını hissetti.

Bir ömür boyu bekledin, dedi Schneider kendine. Bitir şu işi.

Şimdi bitir. Hepimiz için.

Schneider kapıyı parmaklarıyla açtı. İçeri girdiğinde bayat idrar, yanmış bakır ve ölü bir şeyin kokusunu aldı.

Aklına bir kapının sallanarak kapandığı ve kilitlendiği görüntüsü geldi ve bir an için sadece bu bile onu tamamen sakat bırakmakla tehdit etti.

Ama sonra Schneider içinde haklı bir intikam ateşinin hissetti. Tetiğin emniyet koluna basarak ateş etmeye hazır hale getirdi. Silahın üzerine bantlanmış el yaktı, böylece etrafı incelemek için yumuşak kırmızı bir ışın elde etti.

Çizme izleri tozu lekeledi.

Schneider onları takip ederken kalbi hızla çarpıyordu. Geçidin iki yanında beton odalar, daha çok ahıra benzeyen yerler vardı. Ayak izleri dümdüz ilerlese de odaları teker teker aradı. Sonuncusunda durdu ve gözlerinin ardında bir korku filminin oynadığını görerek baktı.

Dikkatini başka yöne çekti ama silah tutan elinin titrediğini fark etti.

Koridorda ikinci bir ahır kapısıyla karşılaştı. Kilit çengelinde gevşek duruyordu. Kapılar bir karış kadar açılmıştı ve mağara gibi bir alana açılıyordu. sesleri duydu, içeri girdi, ışığını ve tabancasını kırıslara doğrulttu ve tünelerinde yanıp sönen güvercinleri gördü.

Ölüm kokusu burada daha kötüydü. Schneider ışığını sağa sola çevirerek kaynağı aradı. Zeminden büyük paslı cıvatalar çıkıyordu. Kırıslar ve kafes kırıslar, alanın uzunluğu boyunca uzanan bir rayı destekliyordu.

Aşınmış kancalar zincirlerle raylara asılmıştı.

Ayak izleri kapıdan sola doğru çaprazlama kesiliyordu. Yerdeki sürgülerin farkında olarak ve takılıp düşmek istemeyerek izleri takip etti.

Schneider tekrar kırıslara bakmak istedi ama önünde koşuşturan bir şey dikkatini dağıttı. Çömeldi, silahını ve ışığını gürültüye doğru tuttu.

Bir dizi sıçan odanın uzak tarafındaki zeminde açılan deliğe doğru koşuşturdu. Bot izleri doğruca deliğe gitti ve kayboldu. Yaklaştıkça farelerin ciyaklamalarını ve tıslamalarını duydu.

Deliğin solunda, delikten biraz daha küçük çaplı metal bir boru duruyordu. Üstünde bir kanalizasyon ızgarası vardı. Deliğin sağında ise küçük bir gaz üfleyici vardı, yürüyüş yollarındaki yaprakları temizlemek için kullanılan türden.

Schneider deliğe doğru ilerledi ve ışığı oluklu çelikten bir şaftın içine tuttu. On metre aşağıda şaft boşlukta son buluyordu. Bunun bir metre altında çakıllı bir zemin vardı.

Bir kadın cesedi çakılların üzerine yayılmıştı. Fareler sarmıştı. Schneider yine de onu tanıyordu.

Berlin'in ve Almanya'nın her yerinde onu arıyor, hayatta olduğunu umut .

Ama çok, çok geç kalmıştı.

Schneider'in içinde cılız bir alev olan intikam arzusu şimdi alevlendi ve patladı. Hareket eden her şeye ateş etmek istiyordu. Deliğe çılgılık atmak ve katilini hakkını alması için çağırarak istiyordu.

Ama sonra Schneider'in daha soğuk, rasyonel tarafı devreye girdi.

Bu artık ondan daha büyüktü, hepimizden daha büyüktü. Bu artık intikamla ilgili değildi. Bu, iğrenç birini gün ışığına çıkarmak, onun ne olduğunu ve ne yaptığını ortaya çıkarmakla ilgiliydi.

Dışarı çık, diye düşündü. Kripo'yu ara. Onları da dahil et. Şimdi.

Schneider döndü ve arkasındaki odayı ışıkla tarayarak koridora doğru geri dönmeye başladı. Altı ya da yedi adım atmıştı ki çok büyük bir kuşun çırpınına benzeyen bir ses duydu.

Tepki vermeye çalıştı, silahını sese doğru hareket ettirmeye çalıştı.

Ancak karanlık figür, paslanmış üst rayların üzerindeki derin gölgelerde saklandığı yerden inmeye başlamıştı bile.

Çizmeler Schneider'ın köprücük kemiklerine çarptı. Geriye doğru yığıldı ve yerden yükselen cıvatalardan birinin üzerine .

Kurşun ona saplandı, omurgasını kırdı ve onu felç etti.

Glock şangırdayarak uzaklaştı.

O kadar şiddetli bir acı vardı ki Schneider çığlık atmak bir yana konuşamıyordu bile. Üzerinde bir adam silueti belirdi. Adam el fenerini vücudunun üst kısmına ve burnunu, yanaklarını ve alnını kaplayan siyah bir maske ortaya çıktı.

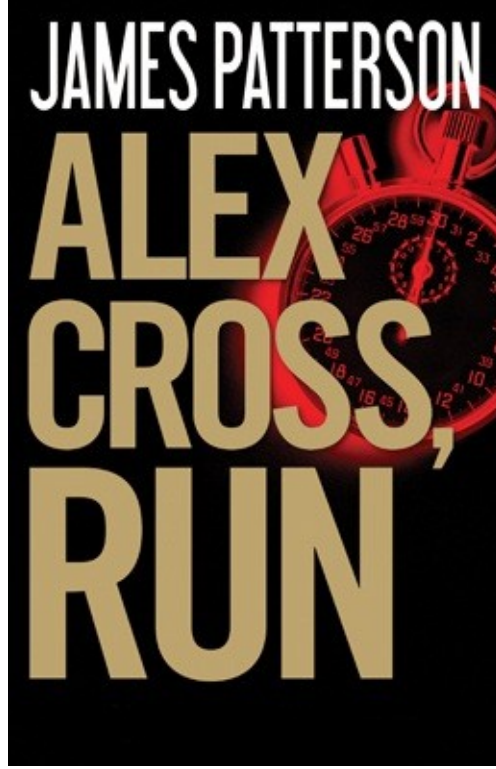
Maskeli adam konuşmaya başladı ve Schneider sanki yirmi sekiz yıl bir günde geçmiş gibi onu hemen tanıdı.

Maskeli adam eğlenerek, "Buna hazırlıklı olduğunu mu sanıyordun, Chris, hmmm?" diye sordu. Boğazından bir tıkırtı sesi geldi. "Yıllar önce kendine ne söylemiş olursan ol, buna asla hazırlıklı değildin."

Maskeli adamın diğer elinde bir bıçak belirdi. Schneider'ın yanına çömeldi ve bıçağı onun boğazına dokundurdu.

"Kanını akıtırsam arkadaşlarım daha çabuk gelir," dedi. "Onların birkaç saat geçirdikten sonra masken düşecek Chris. O zaman kimse seni tanıyamaz, sevgili, tatlı annen bile, hmmm?"

DEDEKTİF ALEX CROSS ÜÇ SERİ KATİLİN PEŞİNDE AMA ONUN
PEŞİNDE BAŞKA BİRİSİ Mİ VAR?

BİR ALINTI İÇİN SAYFAYI
ÇEVİRİN

Her gün kapıya çıplak bir kızın cevap verdiğini görmüyorum.

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, başıma geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde bana Ecstasy'yi anlatan parlak ama boş bir bakış vardı ve içeriden ot kokusu alabiliyordum. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir modellik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın yasal ajansını işletirken aynı zamanda egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masörler ve porno "yetenekleri" de gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Gözetleme kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Microbar'da, dokuz buçuktan itibaren de parti evinde olduklarını gösteriyordu.

Artık bu sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Queen Anne mobilyaları ve parke zeminler, diğer yanda müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklarla içki içen yarı giyinik çocuklar.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu oynanıyor gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç cigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu.

"Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti.

Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne , tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık.

"Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambaydı.

Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı.

Talking Heads, "Burning Down the House."

*Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel
bebekler, garip ama yabancı değiller.*

Gülüşmeler ve iki farklı erkek sesi de duyabiliyordum.

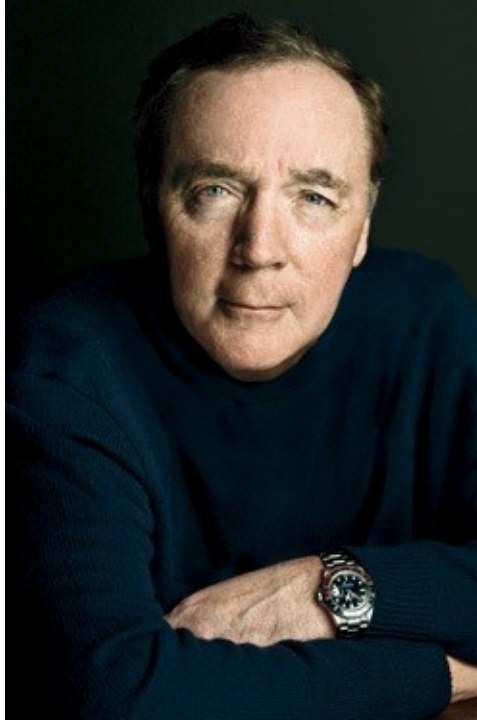
" böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir."

"Evet, bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana ya kusmak ya da birini öldürmek istiyormuş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON, bugün yazan diğer tüm yazarlardan daha kalıcı kurgusal karakterler yaratmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Women's Murder Club romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır. *Guinness Dünya Rekorları*'na göre James Patterson, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla yer almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için çok sayıda 1 numaralı çok satan kitap yazmıştır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır. James Patterson, 2010 yılında "Yılın Yazarı" ödülüne layık görülmüştür.

Çocukların Seçtiği Kitap Ödülleri.

Kitaplara ve okumaya karşı ömür boyu süren tutkusu James Patterson'ı ReadKiddoRead.com adlı yenilikçi web sitesini yaratmaya yöneltti ve yetişkinlere çocukların ömür boyu okumasını sağlayacak kitapları bulmaları için paha biçilmez bir araç sundu. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

James Patterson'ı Facebook'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.